

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

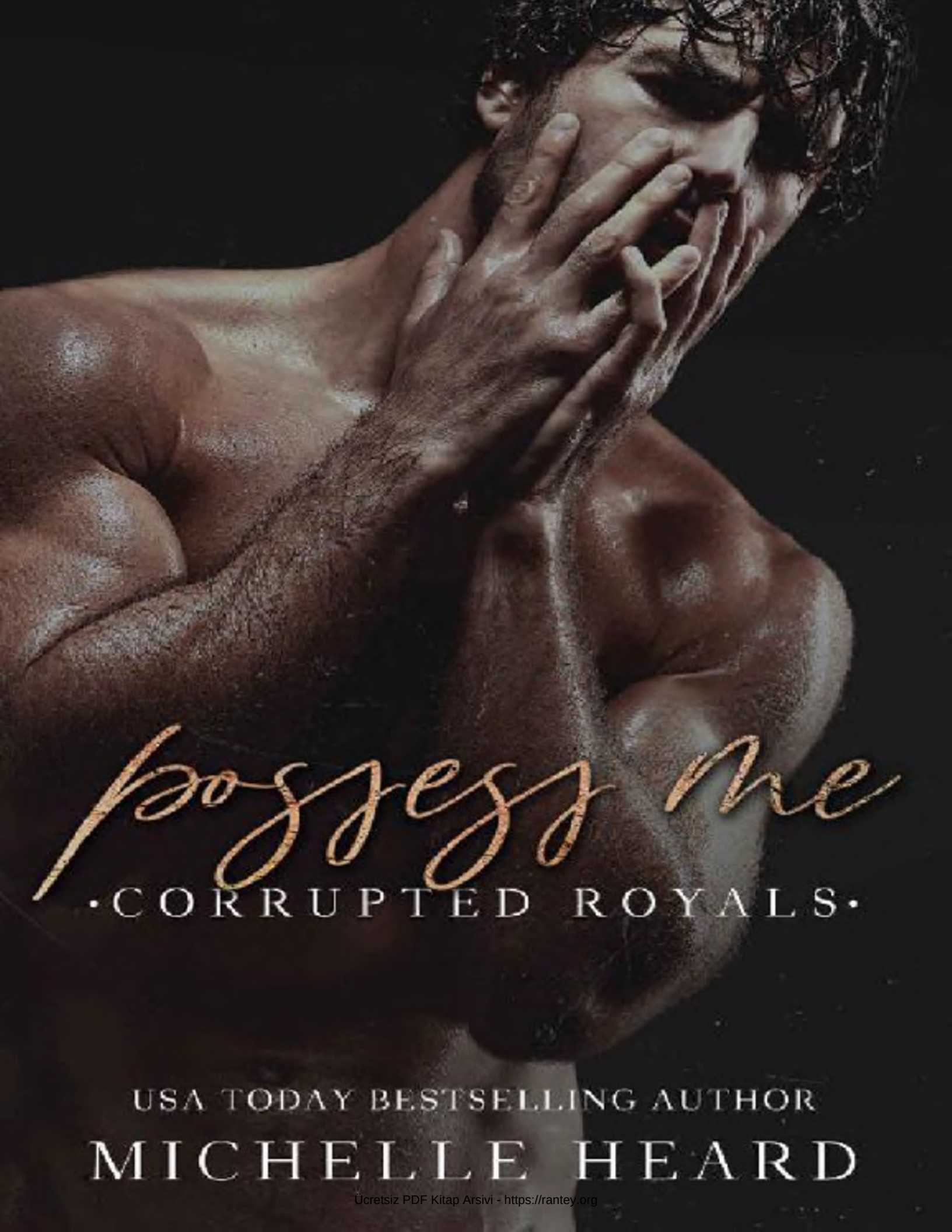
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Possess Me
• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Adanmışlık

Acımasız Azizler'den Bana Sahip Ol'a kadar bu mafya dünyasını seven ve takip eden muhteşem okuyucularıma. Birbiriyle bağlantılı Azizler, Günahkârlar ve Yozlaşmış Kraliyetler serilerinin 15 kitabından sonra veda zamanı geldi.

Her karakteri yaratmayı çok sevdim ve onlar benim için her zaman özel olacak.

Tüm desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim.
Sahip Ol Bana senin için.

Çalma listesindeki son şarkı tüm Saints, Sinners & Corrupted Royals erkeklerinden size.

[Sonsuza Kadar & Daima](#)

Sinopsis

Ben bir canavarım.

Yanlış kızı kaçırdım ve acı verici koşullar altında birbirimize aşık olduk.

Onun için tasarlanan her türlü dayak ve işkenceye katlandım.

Aylarca Everleigh'i korudum ama sonunda kaçtığımızda onu kaybettim.

Yıllar geçti ama Everleigh Adams'ın hayaleti hâlâ peşimi bırakmıyor.

Sevdiğim tek kadını kaybetme kabusu beni deliliğe sürükledi.

Ve sonra onu her yerde görmeye başladım.

Hayaleti, uyanık hayatımda benimle alay etmek için kâbuslarımı terk etti.

Everleigh'in hiç ölmediği ve benden bir sır sakladığı ortaya çıktı.

Onsuz yaşamının cehennemi ve ıstırapıyla geçen dört yılın ardından yüz yüze geldiğimizde, o hala ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Ama deliliğin bana öğrettiği bir şey varsa o da kuralların olmadığıdır.

Benim olanı alacağım. Everleigh'in benden kaçabileceği hiçbir yer yok.

Bana Sahip Ol

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm **BOZUK KRALİYETLERDE STANDALONE** **Kitap 5**

Yazarların Notu:

Alek diğer Yozlaşmış Kraliyet kitaplarında da yer aldı ve bu sahneleri onun bakış açısından yeniden yazmayacağım. onun hikayesiyle alakasız. Aziz Monarch'ta kaldığı süre bu kitapta atlandı, böylece geçmişine ve bugününe odaklanıp hikayesinin hakkını verebiliyorum.

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Aşağıdakilerle ilgili tetikleyici içerik vardır: Fiziksel, Duygusal ve Zihinsel

İşkence Grafik şiddet.

Duyu yoksunluğu.

Açlık.

Bozulma.

Sevilen birinin ölümü. Aşırı

kalp ağrısı.

Adam kaçırma.

TSSB.

Sadece 18 yaşından büyükler.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

"Sınır... Bunu açıklamamanın dürüst bir yolu yok çünkü nerede olduğunu gerçekten bilen tek kişi oraya gidenler."

-- Hunter S. Thompson, Cehennem Melekleri.

Geçmiş

Bölüm 1

Alek

(Yirmi yaşında...)

Tarçın havada ağır ağır asılı duruyor, lezzetli aroması beni mutfağa çekiyor ve orada annemle Tiana'yı yeni pişirdikleri ballı keki hayranlıkla yerken buluyorum.

Bu benim dünyadaki en sevdiğim koku - annemin mutfakta yemek pişirmesi. Ev kokusu.

Annem beni görür görmez kaşlarını çattı. "Sakın bir dilim çalmaya kalkma. Yemekten sonrası için."

Bugün Vincent'ın doğum günü. Kardeşim benden üç yaş büyük. Bratva'daki yerini almak için eğitim gördüğü için son yıllarda onu pek göremedik.

Babam bir patron olduğu için onun izinden gitmemiz çok doğal.

Masaya oturuyorum ve son yemeğimmiş gibi pastaya bakıyorum.

"Kahve ister misin?" Tiana bana soruyor.

"Lütfen." Benim için küçük bir kız kardeş gibi olan kıza gülümsüyorum.

Ailem Misha ve Tiana Petrov'u evlat edindi ve başlarda işler biraz sallantıda olsa da Misha artık benim en iyi arkadaşım.

Tiana'nın kahveyi sevdiğim şekilde, kremamsı ve tatlı yapmasını izliyorum ve kahveyi koyduğunda tekrar gülümsüyorum.

Önümdeki içecek.

"Teşekkürler, T." Günün ilk kafein yudumunun tadını çıkardıktan sonra, "Sadece bir kek mi yaptın?" diye soruyorum.

Doğum günlerimizden biri olduğunda annemin sabahın köründe kalkması normaldir. Ve her zaman küçük bir köye yetecek kadar pişirir.

Annem ağzını çekiştiren gülümsemesini gizlemeye çalışırken başını sallıyor. Taze pişmiş pastadan kocaman bir dilim kesiyor. "Sana biraz şans versem hamur işleri ve tatlılarla yaşayacaksın." Yine de dilimi tabaklayıp bana doğru yaklaştırıyor. "Sadece bir dilim."

Daha yakına eğilip derin bir nefes alıyorum, aromadan ağzım sulanıyor. "Hiçbir şey için söz veremem," diye kıkırdıyorum. "İşte bu yüzden fazladan pişiriyorsun." Anneme minnettar bir gülümseme veriyorum. "Beni akşam yemeğine kadar acı çekmeme izin vermeyecek kadar çok seviyorsun."

"Hmm." Ben ilk ısırığı alırken gözleri bana sabitlenmişti.

Krema ve tarçının tadı dilimin üzerinde patladığında, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum. Annemin fırıncılığının tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. "Mükemmel."

Tiana heyecanla ellerini çırpıyor. "Gerçekten mi? Beğendin mi?"

Kaşlarım havaya kalktı ve "Bunu tek başına mı pişirdin?" diye sormadan önce yutkundum.

Başını sallıyor, gök mavisi gözlerinde gurur dans ediyor.

"Evet, küçük kardeşim," diye başımı sallayarak onaylıyorum, "tam da istediğim gibi."

Tiana yanımdaki sandalyeye düşmeden önce küçük bir ıglık attı. "Bana tadının nasıl olduğunu söyle. Yeterince

krema var mı?

Dulce de leche'yi doğru yaptım mı? Çok tarçınlı değil mi?"

Bir elimi kaldırıyorum ve usulca sırtını sıvazlıyorum. "Her şey mükemmel."

"Mükemmel olan ne?" Misha mutfağa girerken soruyor.

"Yaptığım ballı kek," diye yanıtlıyor Tiana, yüzünü aydınlatan bir gururla. "Otur. Tadına bakmalısın."

"Daha çok erken," diye itiraz ediyor Misha. Bir sandalye kapıyor, sonra bana bakıyor. Başını sallayarak, "Sabahın köründe nasıl pasta yiyebiliyorsun?" diye mırıldandı.

Ağızma kocaman bir lokma atıyorum ve tekrar inliyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum pastanın etrafında.

Tiana Misha'nın önüne bir fincan kahve ile birlikte çok daha küçük bir dilim kek koyuyor. "Sadece tadına bak," diye yalvarıyor.

Tiana Vincent ve beni kardeşi olarak kabul etmiş olabilir ama Misha'dan daha çok sevdiği kimse yok. Ailem onları evlat edinmeden önce bir yetimhanede sıkışıp kalmışlardı ve sadece birbirlerine sahiptiler, bu yüzden birbirlerinden ayrılmamaları anlaşılabilir bir durum.

Annem kahvaltıyı hazırlamaya başlar ve çok geçmeden kızarmış yumurta, eriyen peynir ve dilimlenmiş sosislerin kokusu havayı doldurur.

Vincent ve babam mutfağa girerler ve Tiana onlar için çay hazırlamakla meşgul olur.

Annem Vincent'a sarılmadan önce "Mutlu yıllar, *zaika*," diyor.

Hepimiz Vincent'ın doğum gününü kutlamak için bir dakikamızı ayırdık ve annem ve Tiana tüm yemekleri masaya koyarken, babam

"Çocuklar benimle geliyor. Bütün gece burada olmayacağız."

"Ama bugün Vincent'ın doğum günü!" Annem haykırıyor.
"Her zaman birlikte yemek yeriz. Bu bir gelenek."

Babam başını sallıyor ve anneme sabırsız bir bakış atıyor.
"İş bekleyemez."

Annem gözle görülür şekilde mutsuz görünüyor ama konuyu zorlamıyor. "Yemek yeseniz iyi olur," diyor masanın etrafına bakarak. "Gelin, gelin. Biraz daha yemek." Annem ayağa kalkarak daha fazla sahanda yumurta yapmaya başlıyor, bu da babama kızdığının açık bir işareti. Yemek yapmak onu her zaman sakinleştirir.

"Tiana, biz yokken annene göz kulak ol," diye talimat veriyor babam.

"Evet, baba," diye yanıtlıyor.

Ona ilk baba diyen Tiana oldu, Misha'nın ona baba demesi ise birkaç yıl sürdü. Hâlâ Bay Ashlanhov ve Baba arasında gidip geliyor. Yine de Bayan Ashlanhov'dan Anne'ye geçmek her ikisi için de daha kolaydı.

Sırf annemi memnun etmek için hepimiz iki kat fazla yiyoruz. Masadan kalkana kadar patlayacakmışım gibi hissediyorum. Anneme sıkıca sarılmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum, ardından Tiana'nın yanına gidip hızla ona sarılıyorum.

"Dikkatli ol," diyor annem babama. "Ve bebeklerimize iyi bak."

"Kıçımın bebekleri," diye homurdanıyor babam. "Onlar tamamen yetişkin adamlar."

Annesi onu uyaran bir bakış attı. "Onlar her zaman benim bebeklerim olacak."

Evden çıkabilmemiz için bir on dakika daha geçmesi gerekiyor ve ancak hepimiz zırhlı cipe bindikten sonra babam "Bu gece Ivanov'un kızını alıyoruz" diyor.

Ne?

Gözlerim açılıyor ve şok vücuduma yayılıyor. Misha ve ben bratva eğitimimize yeni başladık. Küçük bir patrona atandık ve onu kayıp köpek yavruları gibi takip ediyoruz. Şimdiye kadar sadece bratvaya borcu olan birkaç puştı dövdüm. Sadece bir kez öldürdüm.

Adam kaçırma mı? Bu tamamen farklı bir seviye. Özellikle de kızı koruyan yarım bir ordu varsa.

Gözlerim Misha'ya kayıyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Alek, Vincent senin arkandayken kızı sen alacaksın. Misha ve ben, askerlerimle birlikte kızın korumalarının icabına bakacağız."

İsa.

Başımı sallıyorum çünkü tartışmaya izin yok. Bratva'da sana söyleneni yaparsın. Kızı kaçırmak zorundayım. Muhafızların icabına bakmaya yardım etmeyi tercih ederim.

Yavaş bir nefes alarak dikkatimi Moskova'nın kalbine doğru hızla ilerlerken yanımızdan geçen karla kaplı manzaraya veriyorum.

Tüm sağduyuma rağmen, "Onu aldıktan sonra kıza ne olacak?" diye soruyorum.

Babam gözlerini yoldan ayırmadan mırıldanıyor: "Ivanov bölgemizden çekilene kadar o bizim rehinemiz olacak."

ya da bir ittifakı kabul eder."

Hay sikeyim. Bu yıllar sÜrebilir.

Şansımı zorlayarak bir soru daha soruyorum: "Güvenli evlerden birinde mi tutulacak?"

"Hayır."

Dilimin ucunda bir soru daha sormak var ama bunun babamı kızdıracağını biliyorum.

"Bizimle kalacak," diye mırıldanıyor.

Ne oluyor lan? Annem Çıldırarak.

Babam bir keresinde kaçırdıkları küçük bir çocukla eve geldi ve annem iki ay boyunca babamla konuşmadı.

"Uzun sürmeyecek," diye ekliyor Papa.

Küçük çocuk sadece iki gün kaldı. Umarım bu sefer işler daha sorunsuz ilerler.

Yoksa evde işler uzun bir süre gergin olacak. "Beni gururlandıracaksın," diyor babam. "Ne yapıyorsan söyleyin ve işi halledin."

"Evet baba," diye hep bir ağızdan cevap veriyoruz.

Bölüm 2

Everleigh

(On sekiz yaşında...)

Etrafıma baktığımda Moskova'da olduğuma inanmak hâlâ zor.

Bu geziye ailemle birlikte çıkacaktım ama onlar yılbaşı gecesi bir trafik kazasında öldüler.

Önümüzdeki ay vefatlarının üzerinden bir yıl geçmiş olacak. Keder hala dalga dalga geliyor, özellikle de annemin her zaman bahsettiği manzaralardan birini gördüğümde.

Bu seyahati bir yıldan uzun bir süredir planlıyorduk ve benim mezuniyet hediyem olacaktı. Onlar öldükten sonra, tatile devam ederek onların anısını onurlandırmaya karar verdim. Rusya, İskoçya ve Hawaii. Her birimiz bir destinasyon seçtik ve şu anda seyahatin ilk ayağındayım.

Bazen bir panik dalgasına kapılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, yabancı bir ülkeyi tek başına keşfetmek biraz ürkütücü.

Bu koca dünyada yalnız olmak korkutucu.

Geriye kalan tek ailem babamın Kanada'da yaşayan kuzenleri ama onlarla da neredeyse hiç görüşmüyorum. Annemin en iyi arkadaşı Gillian var ve bana yanına taşınmamı teklif etti ama onun da dört çocuğu var ve rahatsız etmek istemiyorum.

Önümüzdeki on yıl boyunca rahatça yaşayabilecek kadar miras aldım. Para endişelerimin en küçüğü. Gerçek şu ki

Artık ailemin olmaması beni çok korkutuyor.

Edebiyat okuyacaktım ve editör olma fikriyle oynuyordum ama ailemi kaybedince bu planım suya düştü.

Aslında ailemden daha fazlasını kaybettim. Arkadaşlarımı da kaybettim. Bana karşı sabırlı olmaya çalıştılar ama ben dayanılmaz bir keder içindeydim ve teker teker benimle etkileşimi kestiler.

Tanrı'nın lütfuyla okuldaki son yılımı tamamlamayı başardım ve şimdi Rusya'da seyahat ederken, tatil bittiğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Daha fazla çalışmalı mıyım? Ailemin bu kararı vermeme yardımcı olmak için burada olması gerekiyor.

Başımı sallayarak kendimi hastalıklı düşüncelerimden kurtarıyorum ve işlek caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Şehir canlı ve gözlerim kıkırdayan üç kıza takılıyor. Görünüşe göre bir gece kulübüne doğru gidiyorlar.

Eskiden bu kadar kaygısızdım.

Otuz dakika önce aldığım son kahveyi de bitirip kafede oturduğum yerden kalkıyorum. Otelime dönmek yerine yavaş adımlarla kızların peşinden gidiyorum.

İki kız el ele tutuşuyor. Bernadette ile New York'a taşınmadan önce bu kadar yakın olduğumuzu hatırlıyorum çünkü babası iş için oraya transfer olmuştu.

Kızlar gece kulübüne girmek için bekleyen uzun kuyruğun en arkasına geçiyorlar, ben de onların arkasında duruyorum. Konuşuyorlardı.

Ruslar, ama seslerindeki heyecandan içeri girmek için sabırsızlandıkları anlaşılıyor.

Dar, siyah bir kot pantolon ve beyaz uzun kollu bir gömleğin üzerine rahat bir kazak giymiştim, gece kulübü için giyinmemiştim.

Diğer tüm kızlar gece için süslenmişler.

Kendimi biraz mahcup hissederek elimi başıma götürüyorum ve saçımı örgüden kurtararak bağı bileğime doluyorum. Parmaklarımı saç tellerinin arasından geçiriyorum ve ip hareket ederken birkaç adım ileri atıyorum.

Gerçekten gece kulübüne mi gidiyorsun?

Etrafımdaki mutlu yüzlere bakıyorum ve havayı dolduran heyecanı hissediyorum.

Otel odamda oturup kederimin beni ezmesinden daha iyidir.

İki erkek arkamda durmak için geliyor ve görünüşümün aşırı derecede farkında olduğumu hissediyorum. Benim yaşımdaki her kız gibi ben de erkekleri fark ediyorum ve nedense sırf yabancı oldukları için daha çekici görünüyorlar. Bu çok garip.

Gözlerim önümdeki kız grubunu tarıyor ve tekrar ilerlerken yüksek topuklu ayakkabılarını fark ediyorum. Spor ayakkabılarım kıyafet kurallarına uymayabilir.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bu saçma fikirden vazgeçmeyi düşünüyorum ama bir şey beni çizgiden ayrılmaktan alıkoyuyor.

Girişe yaklaştığımızda, gece kulübünün içinden gelen müziği duyabiliyorum.

Dışarıda bir gece geçirmek sana iyi gelecektir.

Önümdeki kızların içeri girmesine izin verildikten sonra fedainin gözleri bana takılıyor. Sert bakışları kıyafetimin üzerinde gezindikten sonra başını sallıyor. "Net." Başka bir şey söylerken sesi sertleşiyor ve arkamdaki çocuklar kıkırdıyor, bu da yanaklarımın alev almasına neden oluyor.

Kısıtlı Rusça bilgimle, fedainin hayır dediğini biliyorum.

İçimi çekip sıradan ayrılmak için döndüğümde, gözleri benden fedaiye kayan muhteşem bir kadın bize doğru geliyor. Rusça bir şeyler söylüyor, sonra kolunu benimkine doluyor, yüzünde parlak bir gülümseme. Arkasındaki bir grup adamı fark ediyorum. Korumalara benziyorlar, bu da kadının kim olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve hazırlıksız yakalanıyorum, "Rusça anlamıyorum" demeyi düşünmeden önce gece kulübüne girerken ana dilinde saçmalamasını dinliyorum. Elimi göğsüme vuruyorum. "Amerikalı."

Gülümsemesi genişliyor ve gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Gerçekten mi? Çok havalı." Aksanı kalın ve beni insanların dans ettiği alt kata doğru çekiştirirken bana doğru eğiliyor. "Benim adım Svetlana."

Tanrıya Şükür İngilizce anlıyor.

Gözleriyle buluştuğumda yüzümde bir gülümseme oluşuyor. "Ben Everleigh... ahh... beni gece kulübüne soktuğun için teşekkürler."

Turuncu ve mavi dekora, yanıp sönen ışıklara, bar tezgahlarına ve oturma alanlarına bakıyorum. Svetlana beni dar bir merdivenden yukarı çıkarıyor ve en üstte, alt kattakinden çok daha lüks bir alana giriyoruz.

"Yalnız mı geldin?" Svetlana kırık bir İngilizceyle soruyor.

Hâlâ arkamızdan gelen adamların farkında olarak başımı sallıyorum. "Onlar senin korumaların mı?"

"Evet, onları görmezden gel." Beni bir bar tezgahına doğru çekti, sonra "Ne içersin?" diye sordu.

Yüzüne iyice baktığımda, büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundayım. Saçları benim açık kahverengi saç tellerimden birkaç ton daha açık ve mavi gözleri düpedüz büyüleyici. Dar deri pantolon, ipek bir bluz ve üç çeyrek kollu bir ceket giyiyor. Yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirildiğinde, kadın bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyor.

Neredeyse içkiyi reddedeceğim ama Rusya'da içki içme yaşının on sekiz olduğunu hatırlıyorum. Omuz silkerek bir tabureye oturuyorum. "Ben fazla içmem. Ne istersen alabilirsin."

Svetlana da oturuyor ve ardından "Rusya'yı ziyaret mi ediyorsunuz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve kayışı omzumdan kaydırarak sırt çantamı ayaklarımın yanına bırakıyorum. "Rusya çok güzel."

"Burada ne kadar kalacaksınız?"

Barmen sözünü keser ve Svetlana hiçbir şey söylemeden iki parmağını kaldırır.

"Sadece bir hafta daha." Gözlerim barmenle onun arasında gidip geliyor, sonra "Buraya sık gelir misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve barmen iki shot bardağını yere bıraktığında birini alıyor.

"Gece kulübüne girmeme neden yardım ettin?"

"Babam mal sahibi ve sizin de bir iyiliğe ihtiyacınız var gibi görünüyor," diye cevap veriyor. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz, sonra da ekliyor: "Rusya'ya hoş geldin Everleigh."

Bu korumaları açıklıyor. Svetlana'nın babası zengin olmalı.

Shotları içiyoruz ve alkolün tadı bulaşık deterjanı gibi. Vücudum titriyor ve öksürmemek için kendimi zor tutuyorum. "Tanrım," diye kıkırdıyorum. "Çok acı."

Bir kahkaha patlatıyor ve bir an sonra yüzü aydınlanıyor ve heyecanla el sallıyor. "Arkadaşlarım burada."

Onun görüş açısını takip ediyorum ve iki erkekle dört kadının bize yaklaştığını görüyorum. Svetlana ayağa kalkıyor ve her birine sarılıyor.

Grubun etkileşimini izlerken, Svetlana ile rastgele karşılaşmamı düşünüyorum. Yabancılarla konuşmak benim doğamda yok, ama benimle aynı yaşta görünüyor, bu yüzden onunla sosyalleşmenin bir zararı olacağını düşünmüyorum.

Ayrıca, gece kulübünden yayılan enerji de güzel bir değişiklik. Her gece otel odasında televizyon izlemekten bıktım.

Svetlana lüks bir oturma alanına doğru ilerlerken onları takip etmemi işaret ediyor. Sırt çantamı alıp gruba katılıyorum ve hepsi otururken Svetlana yanındaki koltuğa vuruyor. "Gel. Oturun."

Rusça bir şeyler söylerken bana el sallıyor. 'Amerikalı' kelimesini çıkarıyorum ve herkes bana gülümsüyor.

Yerimde olmadığımı hissederek koltukta kayıyor, gülümsemelerine karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip ve düşüncesizce şey.

Arkadaşlarından biri anlamadığım bir şey söylüyor ve Svetlana kıyafetlerime bakıyor. Bana geniş bir gülümseme vermeden önce arkadaşına cevap veriyor. "Bir iyilik isteyeceğim."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve içimi bir endişe kaplıyor. "Ne?"

"Benimle banyoya gel ve kıyafetlerini değiştir." Korumalarına bir bakış atar. "Dans pistine gideceğiz ve sen benim gibi davranacaksın."

Kaşlarını çatarak ona baktığında, endişeli hissi artıyor. "Neden?"

Svetlana bir kıkırdama çıkarır. "Bir geceliğine muhafızlardan kaçmak istiyorum. Bana bir iyilik yap. Lütfen."

Evet, bundan pek emin değilim.

Svetlana'nın onu koruyan muhafızları olmasının bir sebebi var. "Başım belaya girecek," diye açık açık söylüyorum.

Umursamaz bir el sallıyor. "Hayır. Sen sadece benim kıyafetlerimi giy ve dans et. Hiçbir şey olmayacak. Ben gittikten sonra gidebilirsin." Bana yalvaran bir ifade verdi. "Sadece bir gece istiyorum. Lütfen." Elim tutuyor. "Hayatım boğucu. Normal olmak istiyorum."

Sadece kıyafetlerimizi değiştiriyoruz.

Onun için üzülüyorum, pes ediyorum ve başımı sallıyorum.

Muhteşem yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor ve o ayağa kalkarken ben de ayağa kalkıyorum. "Teşekkür

ederim! Hadi gidelim."

Hemen sırt çantamı kaptım. Diğer kızlar da bize katılıyor ve onların kıkırdamaları ve Rusça kelimeleriyle çevrili bir şekilde tuvalete yönlendiriliyorum.

Svetlana ceketini silkerken tekrar "Teşekkür ederim," diyor.

Kıyafetlerimizi değiştirmeye başlıyoruz ve ben onun topuklu ayakkabılarını giyerken, otele dönüş yolundaki uzun yürüyüşü düşünüyorum.

Umarım bir taksi bulabilirim.

Svetlana saçlarımı kabartıyor, gözleriyle beni inceliyor.
"Güzel.

Bu işe yarayacak."

Dürüst olmak gerekirse, korumaları değişimi fark etmedilerse aptaldırlar.

Ona yardım etme kararımdan şimdiden pişmanlık duyuyorum. Ona hayır demeli ve otelime geri dönmeliydim.

"Sırt çantamı dans pistine kadar taşıyacağım," diyor çantasını ellerime tutuştururken.

Kolunu benimkine dolayarak bana bir kez daha gülümsüyor. Diğer kızlar önümüzde yürüyor ve merdivenlere doğru ilerlerken yüzümüzü kapatmaya çalıştıklarını fark ediyorum.

Masada bekleyen iki adam kalkıyor ve bizi alt kata kadar takip ediyor. Svetlana beni hızla dans eden kalabalığın içine çekiyor.

"Gitmeden önce on dakika bekle," diyor tam kulağımın dibinde. Sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakıyor ve çantasını benden alıyor.

"Hadi gidelim," diyor adamlardan biri endişeyle etrafına bakınırken.

Svetlana kaçarken diğer adam ve dört kız benimle kalıyor. Aptal gibi görünmemek için dans ediyorum ve Svetlana'nın arkadaşlarına garip gülümsemeler atmaya devam ediyorum.

Okaaayyy... bu hiç de garip değil.

Kızlardan biri bana el salladığında sadece beş dakika olmuştu ve grup Svetlana'ya katılmak için ayrıldı. Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum ve etrafıma bakarak dans etmeye devam ediyorum. Svetlana'nın korumalarının nerede olduğunu görmeye çalışıyorum. Yine de onlara iyi bakamadım.

Ugh, umarım bu beni kıcımdan ısırmas.

Bir on dakika daha beklerken enseme ter damlaları oluşmaya başlıyor. Kaçma dürtüsü hissederek sırt çantamı kaptığım gibi çıkışa doğru koşuyorum.

Arkamdan Svetlana'nın adının söylendiğini duyuyorum ve dans eden kalabalığın arasından ilerliyorum.

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

Kalbim bir mil hızla atarken, çıkışa doğru bir rota çiziyorum.

Bölüm 3

Alek

Babam kulübe girerken Svetlana Ivanov'u işaret etti ve ben de yüzünü tam olarak göremediğim için kıyafetini ezberledim. Her şey çok hızlı gelişti.

Binanın kenarına park etmiş bir arabada otururken Vincent'ın sigarasını yakmasını izliyorum.

"Kızla birlikte eve döndüğümüzde annem çıldıracak," diye açık açık söylüyorum.

"Neyse ki bu benim sorunum değil," diye mırıldandı kardeşim. "Bu işi bitirir bitirmez St. Monarch'a geri döneceğim."

Etrafımızı tararken bir iç geçirdim. "Keşke ben de seninle gelebilseydim."

Monarch's, suç dünyasındaki herkes için İsviçre'de bir eğitim okulu ve tatil köyüdür. Suikastçı, kaçakçı ve suçla ilgili her şeyin nasıl yapılacağının öğretildiği gezegendeki tek tarafsız yer. Vincent işkence, dövüş ve ateş etme ile ilgili her şeyi öğreniyor. Yirmi bir yaşına girdiğimde ben de onunla aynı kurstan geçeceğim.

"Sadece bir yıl daha." Bir nefes duman çekerek bana bakıyor. "Eğitim zor."

"Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim."

Gözleri tekrar gece kulübünün girişine kayarken başını sallıyor.

Aramıza sessizlik çöküyor ve insanların binaya giriş çıkışlarını izliyoruz.

Bir kızı kaçırdığım için mutlu olmasam da, bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ben Bratva'da doğdum. Bu benim tüm hayatımdı ve bir yetişkin olur olmaz organizasyonda bir rol üstleneceğimi hep biliyordum. Misha'yla birlikte bratva infazcısı olmak için eğitim almamın da faydası oluyor.

Birdenbire Svetlana'nın tarifine uyan bir kızın gece kulübünden fırlayıp doğruca bize doğru gelmesiyle düşüncelerimden kopuyorum.

"Kahretsin," diye bağıır Vincent. "Yakala onu."

Arabanın kapısını iterek açtım ve peşinden koştum. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılar onu yavaşlatıyor ve binanın yan tarafında kaybolmadan önce onu yakalayabiliyorum.

Kollarım ona kenetlenirken gergin bir şekilde etrafımızda korumaları aramaya devam ediyorum. Svetlana'yı ayağa kaldırdığımda ağlayarak, "Özür dilerim. Bu onun fikriydi."

Onun Amerikan aksanını duymak alnımda bir kaş çatılmasına neden oluyor, ama yapacak bir işim olduğu için onu arabaya kadar sürüklüyorum. Vincent arka kapıyı açtı, ben de Svetlana'yı içeri ittim.

"Tanrım," diye tıslıyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Ben Svetlana'nın yanına geçtikten sonra Vincent motoru çalıştırdı ve birkaç saniye sonra gece kulübünden hızla uzaklaşmaya başladık

Babam ve Misha, peşimizden gelmeye çalışırlarsa muhafızların icabına bakacak.

Rahat bir nefes almadan önce takip edilmediğimizden emin olmak için koltukta dönüp arka camdan dışarı bakıyorum.

"Düşündüğümde daha kolay oldu," diye Vincent'a düşüncelerimi dile getiriyorum, sonra gözlerim Svetlana'ya kilitleniyor.

Vay canına. Lanet olsun. Tanrım.

Yanımda oturan kadın o kadar güzel ki, ona bir dakika boyunca sadece bakabiliyorum. Dalgalı açık kahverengi saçları var ve gözleri kahverengi ve yeşil karışımı. Yüz hatları narin ve masum.

"İngilizce anlıyor musun?" diye soruyor.

Svetlana bir Rus. Doğma büyüme Rus.

Bu kadının Amerikan aksanı var.

Sikeyim.

"Adın ne senin?" Kutsal olan her şeye dua ederek soruyorum, yanlış kızı yakalamadım.

"Oh, Tanrıya şükür İngilizce konuşuyorsun," diye rahatlamış bir kıkırdama çıkarıyor. "Ben Everleigh. Siz Svetlana'nın korumaları mısınız?" Pencereden dışarı bakıyor, sonra endişeyle gözlerini tekrar bana çeviriyor.

Vincent direksiyonun arkasından "Ne oluyor lan?" diye çıkışır.

Endişe kızın yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Bu onun fikriydi. Gece kulübünden arkadaşlarıyla ayrıldı." Tekrar pencereden dışarı bakıyor. "Beni burada bırakabilirsin."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum telefonumu cebimden hızla çıkarırken. Rusça olarak Vincent'a "Babam bizi öldürecek" diyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Vincent arabayı rastgele bir sokakta sola döndürürken başını sallar. "Babamı arama. Bir plan düşünelim."

"Arabayı durdurabilir misin?" Kız... Everleigh her geçen saniye daha da endişeli görünüyor.

Paniğe kapıldım çünkü babamın bu hata yüzünden bizi öldüreceğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Tek bir işimiz vardı ve onu da batırdık.

"Svetlana nerede?" diye sorarken gözlerim kızın yüzüne kayıyor.

Bir sırt çantasını göğsüne bastırırken omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Benden on dakika önce kulüpten ayrıldı."

Aniden bir metal çarpması oldu, bedenlerimiz sarsıldı ve araba yana doğru döndü.

Vincent aracın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken, "*Blyad*," diye küfreder.

İçimdeki şok titreşiyor ve ciğerlerimdeki hava dudaklarımdan fışkırıyor. İçgüdüsel olarak, ses çıkaramayacak kadar sersemlemiş olan Everleigh'i tutuyorum. Kapiya çarpıyorum ve araba takla atarken, savrulmamızı engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Everleigh'den hafif bir dikizleme sesi geliyor ve ellerinin gömleğimi tırmaladığını hissediyorum. Acı sol kolumu delip geçiyor ve bir an sonra her şey duruyor. Metalin inlediğini ve bir şeyin damladığını duyuyorum.

Ne oluyor lan?

Bir inilti çıkararak, Everleigh'in kısmen üzerinde yattığım yerden kendimi yukarı itmeden önce başımı sallıyorum.

Sürücü koltuğuna tutunup doğruluyorum. Sol ön kolumdaki bir yaradan kan sızdığını fark ediyorum, sonra gözlerim direksiyonun üzerine yığılmış olan kardeşime kayıyor. Alnında bir kesik var ve ağzından kan damlıyor.

"Vincent!" Bağırmak istememe rağmen, adı boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Everleigh doğrulmaya çalışarak, "Tanrım," diye inliyor.

Kapılar çekilerek açıldı ve hala kazanın etkisiyle sersemlemiş bir haldeyken yakalanıp arabadan çıkarıldığımda tepki vermem gecikti.

Kollarım arkamdan çekildiğinde ve biri bileklerime fermuarlı bağlar bağlamaya başladığında, kazadan kalan sisi üzerimden atmak için başımı tekrar sallayarak mücadele ediyorum.

Bu bir tuzak.

Everleigh'in ağladığını duydum.

Gözlerim ona doğru kayarken, yüzüme bir yumruk inmeden önce onu ve Vincent'ı enkazdan çıkaran adamları görüyorum. Kaslarım geriliyor ama bir şey yapamadan şakağıma bir darbe daha iniyor ve bilincimi kaybediyorum.

Kendime geldiğimde tren çarpmış gibi hissediyorum. Ağzım kurudu ve başımı yana çevirdiğimde ağırlaştı. Yüzümün yan tarafında donuk bir zonklama var.

Ne oldu lan?

Akşamdan kalma gibi hissetmiyorum ve zihnim dün geceyi hatırlayamayacak kadar bulanık.

"Hey," diye paniklemiş bir kadın sesi duyuyorum. "Uyan. Tanrım.

Lütfen uyan."

Zihnim biraz açılıyor ve sol kolumu hareket ettirdiğimde zonkluyor. Daha önce de kolum kırılmıştı, o kadar da kötü olmadığını biliyorum.

Yan yatarken gözlerimi açtığımda lekeli bir duvar görüyorum. Sanki yıllar önce kurumuş kan damlaları varmış gibi görünüyor.

Siktir!

"Uyan! Lütfen," diye tekrar yalvarır kadın.

Son sersemliğimi de atlatıp oturur pozisyona geçmeyi başarıyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye inliyor hıçkırıklara boğulmadan önce.

Başımı ona doğru çevirdiğimde, onu tanımadan önce bir anlığına bakıyorum ve bir anda pusuda yaşadığım olaylar aklıma geliyor.

Yüce İsa.

Arabamız çarpıyor. Vincent dönen aracın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken küfrediyordu. Enkazdan çıkarılmadan önce etrafa savrulduk.

"Blyad'," diye mırıldanıyorum, bu boktan durumun ne kadar ciddi olduğunu fark ediyorum.

Vincent!

Kalp atışlarım hızlanıyor ve hızla etrafıma bakıyorum, kilitli kaldığımız küçük, pis odanın her santimini inceliyorum.

Bizi pusuya düşüren adamları hatırlamaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum.

Kimin elinde olduğumuzu bilmiyorum.

Belki Ivanov misilleme yapmıştıır?

"Senin adın ne?" Everleigh soruyor. "Sence diğer muhafızlar bizi arar mı?"

Boş odaya tekrar baktığımda eski kan lekelerinden başka bir şey göremiyorum. Midemde bir batma hissi var.

Siktir, bu çok kötü.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvarıyor Everleigh, sesi titriyor. Bakışlarım tekrar ona dönüyor ve başımı sallıyorum. "Alek."

Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Benim adım Alek."

Everleigh'in yüz hatları geriliyor ve gözlerinden yaşlar aktığını görebiliyorum. Kıyafeti fırfırlı ve onu yakaladığımda giydiği yüksek topuklu ayakkabılar hiçbir yerde görünmüyor.

"Ne zamandır buradayız?" Ben soruyorum.

Korku dolu bakışları bana kilitlendi. "Birkaç saat."

"Kardeşıme ne olduğunu gördün mü?"

"Arabayı kullanan adam mı?" Başımı salladığımda başını sallıyor. "Başıma bir torba geçirdiler."

"*Blyad'*," diye tekrar küfrediyorum. Ayağa kalkmaya çalışarak kapıya doğru yürüyorum ve kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum. Kapı kıpırdamıyor ve bir iç çekiyorum. "*K chertu moyu zhizn'.*"

"Rusça anlamıyorum," diye fısıldıyor Everleigh, gözleri hâlâ bana yapışık.

"Hayatımı sikeyim dedim." Elim silahımın arkamda olması gereken yerde gezinirken derin bir nefes alıyorum.

Alacakları ilk şey o olurdu. Bu yüzden Everleigh'in topuklu ayakkabıları yok. Kemerimin de olmadığını fark ettim. Silah olarak kullanılabilecek her şey bizden alınmış.

Everleigh'in yanına kığımın üzerine çökerek, bir elimi yüzüme sürüyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

İçimi çektim ve sonra açıkladım: "Svetlana Ivanhov'u yakalamamız gerekiyordu ama o bizi alt etti. Tahminimce pusunun arkasında babası var."

"Pusu mu?"

Gözlerim masum kızın panik içindeki bakışlarıyla buluşuyor ve geldiğim dünya hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Amerikalı mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Buraya tatile geldim."

Göğsümde bir acıma duygusu hissediyorum. "Kötü haber verdiğim için üzgünüm ama boku yedin," diye açık açık söylüyorum. Durumumuzu ballandıracak zamanımız yok.

Yolumuza çıkacak cehenneme ne kadar çabuk hazırlanırsa, onun için o kadar iyi olur.

Yüzü soluyor, gözleri sinirli bir şekilde yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bratva'yı hiç duydun mu?"

Başını sallıyor.

"Mafya mı?"

Bu kez gözleri büyür ve panik yüzünden nefes alış verişleri hızlanır.

"Bir savaşa yakalandınız." Başımı sallıyorum ve ona yalan söyleyemeyeceğimi belirterek, "İşler kötüye gidecek ama biraz şansla babam nerede olduğumuzu öğrenir ve bizi almaya gelir," diyorum.

Ama bu zaman alacak ve bu arada işkence görecek.

Tabii bizi bugün idam etmezlerse.

Dediğim gibi, boku yedik.

Bölüm 4

Everleigh

Dehşet içinde Alek'e bakıyorum.

Benim hissettiğimden çok daha sakın görünüyor.

Birkaç saat içinde, Svetlana ile kıyafet değiştirmekten, sokakta yakalanmaya, araba kazasına ve kaçırılmaya kadar her şeyi yaşadım.

Bu gerçeküstü.

Tanrım.

Panik göğsümde alev alev yanıyor ve histerik bir çöküş beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Aklımı kaçırarak kadar korkmuş olmasaydım, Alek'in ne kadar çekici olduğunu gerçekten takdir ederdim. Uzun, koyu kahverengi saçları var ve saç telleri alınına düşüyor, bu da onu annemin beni hep uyardığı kötü çocuklardan biri gibi gösteriyor.

Gözleri kahverengi ve altın benekli, bu da bana onun şakacı biri olduğu izlenimini veriyor.

Svetlana'nın diğer korumaları gibi takım elbise giymemiş ama siyah kargo pantolonu, siyah tişört ve bot giyiyor.

Ellerinin arkasında ön kollarına kadar uzanan dövmeler var, damarlarının derisinin altında kıvrıldığını görebiliyorum.

Onu tanımak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum çünkü o da benimle birlikte bu küçük odada kilitli. O olmasaydı, yalnız kalırdım ve bu benim başa çıkabileceğim bir şey değil.

Şimdi. Dürüst olmak gerekirse, büyük bir bokun içinde olduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

Sesimi gerginleştiren bir endişeyle, "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

Bana şüpheli bir bakış atmadan önce alnında bir çatıklık oluşuyor. "Ciddi misin? Başımızın ne kadar belada olduğunu anlıyor musun?"

Başımı ondan çevirerek dizlerime bakıyorum ve kollarımı kaval kemiklerime daha sıkı sarıyorum. "Sadece kiminle sıkışıp kaldığımı bilmek istiyorum."

Dikkatimi bu korkunç durumdan uzaklaştıracak bir şey istiyorum çünkü içinde bulunduğum belayı düşünmek aklıma kaçırmama neden olacak.

Otele geri dönmeliydim.

Kulübe hiç girmemeliydim ve Svetlana ile kıyafet değiştirmeyi kabul etmemeliydim.

*Eğer benim ebeveynler vardı Canlı, Hiçbiri
. Bu olurdu.*

Alek bir iç çeker ve sırtını duvara yaslar. "Yirmi yaşındayım."

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Sol gözünün ve çenesinin yanındaki morluklar mora dönüyor ama bu onu daha az çekici göstermiyor.

"On sekiz yaşındayım," diye fısıldadım.

Daha 18 yaşındayım ve ailemi kaybettim. Şimdi kaçırdım ve tanımadığım bir adamla pis bir odada sıkışıp kaldım.

Nefes alışım hızlanıyor ve içimi yırtan panik dalgasını durdurmak mümkün olmuyor.

*Beni kaçıran bir adam. Oh,
Tanrım.*

Başımı eğiyorum, gözlerimi kısıtıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum, çünkü ezici endişe ve korku vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Nefeslerim o kadar hızlı geliyor ki boğucu bir ses çıkıyor.

"Panik yapmanın bir faydası olmaz," diye mırıldanıyor Alek, sanki kaçırılmak onun için sıradan bir şeymiş gibi. "Bu onları kızdırır, bu da önce seni öldürecekleri anlamına gelir."

*Oh,
Tanrım.*

*Oh,
Tanrım.*

*Oh,
Tanrım.*

Başımı kaldırıp yutkunarak nefes alıyorum. Gözlerim Alek'e kilitlendi ve soluk soluğa, "Ben sadece bir turistim. Ben bir Amerikan vatandaşıyım."

Omuz silkiyor. "Bunların hiçbiri onlar için önemli değil." Yüz hatları bir an geriliyor ama yüzündeki duyguyu anlayamıyorum. "Sadece dediklerini yap." Başını sallıyor ve bir iç çekiyor. "Babam çoktan bizi arıyor olmalıydı."

Ona bakıyorum, bu kadar sakin olması kafamı karıştırıyor.

"Neden korkmuyorsun?" Belki de bana söylemediği bir şey biliyordur.

Bakışları kapıya kayıyor. "Kaçınılmaz olandan korkmak anlamsızdır."

"Kaçınılmaz olan nedir?" diye sorarken sesim titriyor. Bilmek istemiyorum.

Pek sayılmaz.

Alek dikkatini tekrar bana yöneltti. "Zaten panikliyorsun. İhtiyacım olan son şey senin sinir krizi geçirmen."

Verdiği cevap korkumu ikiye katladı.

Birdenbire kendimi tutmaya çalıştığım soru ağzımdan dökülüyor. "Beni kaçırdın mı? Svetlana olduğumu düşündüğün için mi?"

Eğer onunla kıyafetlerimi değiştirmeseydim, bu karmaşanın içinde olmazdım.

Alek'in çenesi sıkıştı, sonra başını salladı. "Neden?"

Yüzünde sabırsız bir ifade belirliyor. "Dediğim gibi, bir savaşın ortasındasınız."

Yanımdaki adama duyduğum kızgınlık göğsümü dolduruyor ve gözlerimi bacaklarıma çeviriyorum.

Kapının dışında ayak sesleri duyuyoruz, sonra anahtar tıkırtıları. Kapı açıldığında ağzım kupkuru oluyor ve gözlerim büyüyor.

Küçük odaya çok korkunç görünümlü iki adam gelir. Rus gibi görünmüyorlar ve ikisi de Svetlana'nın babası olacak kadar yaşlı değil.

Alek bir kıkırdama çıkarır. "Riccardo Prodi." Hareket ettiğini duyuyorum ve Alek'e bir bakış atarak ayağa kalkışını izliyorum. Yüzünde nefret dolu bir ifade var ve bu da onu en az bizi esir alanlar kadar korkutucu gösteriyor. "Luca neyin peşinde olduğunu biliyor mu?"

Riccardo Prodi olduğunu tahmin ettiğim adam Alek'e bir adım daha yaklaşıyor. "Mafya ve Bratva ilişkilerini kesene kadar Cotroni'ye rapor vermeyeceğiz."

Alek daha çok bir uyarıya benzeyen bir kıkırdama daha çıkarır. "Viktor ve Luca bunun için seni öldürecek."

Riccardo bana doğru eliyle işaret ediyor ve diğer adam gelip kolumu tutuyor.

Ayağa kalktım ve "Hayır. Bekle." diye bağırdım. Panik ve dehşet midemde dönüyor, midem bulanıyor.

Alek'e yalvaran bir bakış atıyorum, her ne olacaksa durdurabileceğini umuyorum ama bana doğru bakmıyor bile.

Beni odadan dışarı sürüklerken beklemleri için ağırlarken kolumdaki tutuşa karşı mücadele ediyorum.

Dar bir koridora götürülüyorum, burada başka bir odaya itilmeden önce dört silahlı muhafızı fark ediyorum.

Riccardo bir sandalyeye oturuyor ve bacak bacak üstüne atarak gözlerini yavaşça üzerimde gezdiriyor. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında görünüyor ve takım elbise giymiş, sıradan bir işadımı gibi görünüyor.

Diğer adam hala kolumu ısırarak tutuyor ve tek yapabildiğim titremek, korkum doğru düşünmeye çalışamayacak kadar yoğun.

"Kimsin sen?" Riccardo sorar.

"Ben Amerikalıyım." Milliyetimin bana zarar vermelerini engelleyeceğine dair beyhude bir umudum var.

Ya da daha kötü üsü.

Zihnim bir duvara çarpıyor, ölümü düşünmeyi reddediyor.

Adamın alnında bir çatıklık oluşuyor. "Bratva ile nasıl bir bağlantınız var?"

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ben değilim. Bratva'nın ne olduğunu bile bilmiyorum."

Başını e ğ i y o r , karanlık gözleri altıma kaçıracağımdan korkana kadar bana bakıyor. "Adın ne senin?"

"Everleigh... Adams."

"Adını hiç duymadım." Kolumu tutan adama baktı ve sıkılmış bir ses tonuyla emretti, "O değersiz. Kurtul ondan."

Derimin üzerinde ürkütücü bir his dolaşıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir duygu beni derinden sarsıyor.

Ölmeye hazır değilim.

Dürüst olmak gerekirse, ölmekten çok korkuyorum.

Belki de Svetlana ile kıyafet değiştirdiğimi açıklarsam gitmeme izin verir. Kelimeler dilimin ucuna geliyor ama içimden bir ses bu bilgiyi ifşa etmememi söylüyor. Bunun yerine yalvarıyorum, "Lütfen. Bırakın gideyim. Kimseye söylemem."

Kolumu tutan adam, "Alek'le birlikte arka koltuktaydı. Biz araçlarına çarpmadan önce rahat görünüyorlardı. Onu kırmak için onu kullanabiliriz."

Neredeyse Alek'i tanımadığımı söyleyecektim ama konuşmamak için alt dudağımı ısırdım.

Riccardo yine bana baktı, sonra da "Aleksandr Aslanhov ile ilişkiniz nedir?" diye sordu.

Yalan!

"Ahhh..." Dudaklarımı tekrar ıslattım, endişe seviyem tavan yapmıştı. "Ondan hoşlanıyorum... Onu seviyorum! Biz... biz çıkıyoruz."

Alek'e soracaklar ve eğer onlara gerçeği söylerse, ölmüş sayılırım.

En azından kendime birkaç dakika kazandırıyorum. "Onu odaya geri götür."

Elimden tutulup küçük odaya geri itildiğimde gözlerim Alek'e kilitleniyor.

Alek'ten söylediklerimi doğrulamasını istemek yerine, kapı tekrar kilitlendi ve yalnız kaldık.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, tüylerim diken diken oluyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı göbeğime sararak korkunç bir hıçkırık koparıyorum.

"Ne yapmışlar?" Alek soruyor, sesi yıpranmış zihnimin kaldıramayacağı kadar sakın.

"Kim olduğumu bilmek istediler," diye kekeliyorum. Alek'e yalvaran bir bakış attım. "Onlara çıktığımızı söyledim. Beni öldüreceklerdi. Panikledim ve yalan söyledim. Lütfen onlara gerçeği söyleme."

Saçmalamayı bitirdiğimde, Alek sadece bana bakıyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım. "Başka ne yapacağımı bilemedim." Ağlamaya başladığımda, içimden çirkin hıçkırıklar fışkırıyor, diyor,

"Sakin ol. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim, yani sırrın benimle güvende."

İçime yoğun bir umut doluyor ve rahatlamaktan başım dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kontrol edemediğim hıçkırıklar içimi titretiyor.

"Seni kaçırdığım için en azından bunu yapabilirim," diye mırıldanıyor.

Başını duvara yaslar ve gözlerini kapatır.

Tek yapabildiğim, içinde bulunduğumuz kâbusta fazlasıyla sakın olan adama bakmak.

Bölüm 5

Alek

Prodi'nin bizi ziyaretinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini söylemek zorlaşıyor.

Ivanov yerine Prodi'nin bizi pusuya düşürmesine hazırlıksız yakalandım.

Riccardo Prodi, hayatı boyunca mafyaya sadık olan Ignasio Prodi'nin en büyük oğludur. Prodi ailesinin mafya ve bratva arasındaki bağlardan memnun olmadığı bir sır değil, ancak bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim.

İtalyan, başına yağıacak pisliği arıyor. Bratva'nın başı Viktor ve mafyanın başı Luca bunu duyduklarında kıyamet kopacak.

Mafya evlilik yoluyla Bratva'ya bağlı ve duyduğum kadarıyla mutlu bir evlilik. Viktor ve Luca'nın yakın arkadaş oldukları gerçeği de var.

Prodi bizi yanına alarak aslında mafya ve bratvaya savaş ilan etmiş oluyor.

İçinde bulunduğum boktan durum olmasaydı kıcımla gülerdim.

Ve bir de kız var. Sırrını saklamayı kabul ettiğimden beri sessiz. Aslında çıktığımız yalanını uydurmasından etkilendim. Bu onu uzun süre hayatta tutmaz ama kendine bir iki gün kazandırdı.

Gözlerim vücudunu köşeye sıkıştırdığı yere kayıyor. Panik ve korku hâlâ yüz hatlarını sıkıyor. Bakışlarım titreyen ellerinde duruyor.

Güzel elleri var.

Ona her baktığımda, güzelliğinden etkileniyorum. Kaçırıldığınızda güzel olmak isteyeceğiniz son şeydir. Onu öldürmeden önce tecavüz etme ihtimalleri yüksek.

Onun için üzülüyorum ama yapabileceğim pek bir şey yok. "Kardeşimi gördün mü?" diye sordum.

Başını sallıyor.

Sonunda başını çevirip gözlerimle buluşana kadar ona bakmaya devam ediyorum. Kırılmış görünüyor ve daha işkenceye başlamamışlardı bile.

Yine de, o benim dünyamdan değil.

Birdenbire ona iyi olacağını söylemek istedim ama ona yalan söylemeyi kendime yediremedim.

"Kardeşinin adı ne?" diye soruyor, sesi sanki tüm enerjisi tükenmiş gibi yumuşak.

"Vincent."

"Ve soyadın Aslanhov mu?" Başımı salladığımda, "Bana tam adınızı verdiler" diye açıklıyor. "İlişkimizi sormaları ihtimaline karşı hikâyemizi netleştirmeliyiz" demeden önce bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Soyadım Adams. Ohio'luyum." "Ailem bir yıl önce öldü" demeden önce yüzü parçalanma tehlikesi geçiriyor. Kaybediyor

ve içinden bir hıçkırık koptu. "Kaybolduğumu fark edecek kimse yok."

Dünyanın en kötü şansına sahipmiş gibi görünen kız için yoğun bir acıma dalgasına kapılıyorum.

Onu biraz daha iyi hissettirmek için "Zaten bizi arayan insanlar var," diyorum.

Zamanında gelip gelmeyecekleri ise bambaşka bir hikâye. Everleigh fısıldamadan önce aramızda uzun bir süre sessizlik oluyor, "Lütfen bana bunun sadece bir kabus olduğunu söyle, ben de yakında uyanırsın."

Bakışlarım ona kayıyor ve başımı sallıyorum. "Bir suçlu olabilirim ama asla yalan söylemem."

Kulağa boş gelen bir iç çekti. Dakikalar sonra bana baktı. "Neden bir suçlusun?"

Omuz silkiyorum ve yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını düşünerek sorusunu yanıtlamaya karar veriyorum. "Bratva'da doğdum. Bu bir seçim değildi."

"Seçme şansınız olsaydı, başka bir şey yapar mıydınız?"

Tekrar omuz silkiyorum ama cevap vermiyorum çünkü bunu hiç düşünmedim. Asla olamayacak bir şeyi düşünerek neden zaman harcayasın ki?

Bir süre sonra, "Benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemiyor musun?" diye sorar.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve mırıldanıyorum: "Sen Ohio'da yaşayan, ailesini kaybetmiş ve bu dünyada yalnız olan on sekiz yaşında bir Amerikalısın. Korunaklı bir evde büyüdün ve içinde bulunduğumuz boktan durumla nasıl başa ıkacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Sen pozitif bir insansın

Çünkü her şeye rağmen buradan canlı çıkma umudun var."
"Ve sen de tanımadığın bir kızla kıyafet değiştirmeyi kabul ettiğin için ya iyi bir insansın ya da zayıf." diye eklemekten önce bir an duraksıyorum. Gözlerim kapıya kayıyor. "Senin hakkında bilinmeye değer her şeyi biliyorum."

Everleigh'nin gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum. "Pislik gibi davranmak zorunda değilsin."

Güzel olabilir ve farklı koşullar altında onunla şansımı denerdim ama şu an birini tanımanın ne yeri ne de zamanı. Ona bağlanmak beni savunmasız bırakacak.

Hiçbir şeyin olmadığı saatler geçiyor. Saatin kaç olduğunu söylemek imkansız çünkü odada pencere yok.

Susadım ve midem guruldamaya devam ediyor.

Everleigh köşede kıvranıp duruyor, bana tuvalete gitmesi gerektiği izlenimini veriyor.

Mesanem dolu ama birkaç saat daha dayanabilirim.

Her şeyden çok Vincent için endişeleniyorum. O Aslanhov'un en büyük oğlu, bu yüzden bana ulaşmadan önce ona işkence edecekler.

Muhtemelen şu anda ona işkence ediyorlardır.

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. Bana öğretildiği gibi.

Babam duygu göstermemeyi öğrenene kadar bizi eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum.

Babam iyi bir adam değil ve dürüst olmak gerekirse pek de baba sayılmaz. Patronlardan biri tarafından büyütüldüm.

ve tek sevgiyi annem, Vincent, Misha ve Tiana'dan alıyorum.
Onların sevgisi benim için yeterli.

Dürüst olmak gerekirse, benim konumumdaki çoğu insanın alabileceğinden daha fazla.

Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm ve "Bazılarımızın tuvalete ihtiyacı var" diye bağırarak kapıya vurdum.

Yumruğumu tekrar kapıya vuruyorum ve ayak sesleri duyduğumda odanın diğer tarafına geçiyorum.

Everleigh hızla ayağa kalkıyor ve yanıma gelip yan tarafını benimkine dayıyor.

Kapı açıldığında, Prodi'nin uşağı içeri girer.

Başımı Everleigh'e doğru eğiyorum. "Tuvalete gitmesi gerekiyor." Adam tereddüt edince, "Tabii burayı kokutmamızı istemiyorsanız. Bu size kalmış."

Silahını çekmiş, gelmemizi işaret ediyor, bunu bizi bir süre daha hayatta tutmaya niyetli olduklarına dair iyi bir işaret olarak alıyorum.

Yardakçı benden daha kısa. Onu alt edebileceğimden oldukça eminim, ama sonra koridorda yürürken diğer silahlı askerleri görüyorum.

Üç kabini ve lavabosu olan bir tuvalete ulaşmadan önce dört kapalı kapıdan geçerken binanın düzenini ezberliyorum. Kaynakla kapatılmış küçük bir pencere var.

Vincent o odalardan herhangi birinde olabilir.

Yardakçı silahının namlusunu başımın yan tarafına dayıyor ve başını kabinlere doğru sallıyor. "Bir dakikanız var, *principessa*."

Everleigh bir durağa koşuyor ve birkaç saniye sonra, sanki bir şelale serbest bırakılmış gibi ses çıkarıyor.

Tezgâhtan yeterince hızlı çıkmayınca uşak, "Zaman doldu, *principessa*" diye çıkışır.

Saniyeler sonra kapı açılır ve Everleigh yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde dışarı çıkar.

"Su iç," diye talimat veriyor uşak.

Susuzluğunu giderirken onu izliyorum ve ancak silahın namlusu kafasına doğrultulduğunda tuvaleti kullanması için başımı sallıyorum.

Ben tuvaletimi yapıp işime bakarken bir kızın tuvalette olması umurumda bile değil.

Ellerimi yıkıyorum ve Everleigh ile silah arasında durmak için onu kenara itmeden önce içkimi dolduruyorum. Zavallı kız yaprak gibi titriyordu.

Sakin tavrım uşağın bana ters ters bakmasına neden oldu ve kapıya doğru itildim.

Odamıza geri götürülmek yerine, Prodi'nin bir sandalyede oturduğu ve Vincent'ın beton zeminin ortasında dizlerinin üzerine çöktüğü başka bir odaya itildik.

Kardeşim dövüldü ve yanında azı dişlerinden biri yatıyor. Bizim aksimize, kelepçeyle bağlanmış.

Sikeyim.

Tripod üzerinde duran bir kamera var. Muhtemelen babamıza işkencelerimizin kayıtlarını göndermek için.

Prodi bunun mafya ve Bratva'nın bağlarını koparacağını düşünüyorsa, aptalın önde gidenidir.

Gözlerimi zorla Vincent'tan ayırıyorum ve boş bir ifadeyle Prodi'ye bakıyorum.

Eğlence başlasın.

Bölüm 6

Everleigh

Hissettiğim endişe ve dehşet yüzünden vücudum ağrıyor.

En azından mesanem artık patlamayacak, ama bizi esir alanlarla birlikte odada dururken rahatlamam çabucak unutuluyor.

İçimizden birini mi öldürecekler?

Hepimizi mi?

Gözlerim Vincent'ın yanındaki dişe takılıyor ve çenemdeki ağrıyı hissediyorum.

Tanrım.

Korku bu. Saf korku.

Bakışlarım odanın her yerinde geziniyor, nefeslerim dudaklarımda dolaşmaya başladı bile.

Bundan nasıl kurtulacağım?

"Vincent'ın kelepçelerini çözün," diye emrediyor yetkili kişi.

Diğer adam Vincent'ın kelepçelerini açar, sonra bir emir daha verilir. "Ayağa kalk, Vincent."

Alek'in kardeşinin ayağa kalkışını izliyorum. Dayak yemiş yüzünde Alek'le aynı duygusuz ifade vardı.

Riccardo muhafızına ya da askerine işaret ediyor. Ona ne diyeceğimden emin değilim.

"Dario içinizden birini vuracak, eğer..." Riccardo ayağa kalkar ve Vincent'a bakar. "Sırada kimin işkence göreceğini seçmek zorundasınız. Eğer reddederseniz, Dario içinizden birini öldürecek."

*Oh,
Tanrım.*

Hayır.

Gözlerim tüm erkekler arasında çılgınca gidip geliyor çünkü ne olacağını biliyorum. Vincent'ın Alek'i seçmesine imkan yok. Ben onun için bir yabancıyım.

Vincent, Alek'le göz göze geliyor ve saniyeler ilerledikçe kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Kız," diye mırıldanıyor.

Hayır. Oh, Tanrım. Hayır! Hayır!

"Bu kolay bir seçimdi," diye kıkırdıyor Riccardo. "Yine de şaşırdım. Eğer kardeşinle çıkıyorsa, kız arkadaşına işkence etmene çok kızacaktır."

Vincent'ın yalandan haberi yok!

Vincent'ın gözleri Alek ve benim aramda gidip geliyor, ama bir şey söylemiyor.

Riccardo tekrar yerine oturur, sonra tersler, "Beni duydun Vincent. Kıza işkence et."

Vincent ellerini yumruk yapıyor ve bana doğru bir adım attığında ben de bir adım geri çekiliyorum.

Alek'i kurtarmak için beni öldüreceğine hiç şüphem yok.

Artık Dario olduğunu bildiğim adam silahını Alek'e

doğrultuyor. "Sen var üç saniye önce Dario
öldürür Alek,"

Riccardo bizden sıkılmış gibi mırıldanıyor.

Vincent ileri atıldığında gözlerim hâlâ çılgınca etrafta uçuşuyordu. Yumruğu yanağıma çarpıyor ve acı tüm kafatasıma yayılırken, bir patates çuvalı gibi yere yığılıyorum.

İçgüdüsel olarak cenin pozisyonuna geçiyorum ve kollarımla başımı örtüyorum.

"Ben dövmek demedim. İşkence dedim," diye tersliyor Riccardo.

Etrafıma bakmaya ve gözlerimi kapalı tutmaya bile cesaretim yok.

Bir sonraki an Vincent sağ elimi tutuyor ve yumruğumu açıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dehşet içinde bir penseyi elime yaklaştırdığını izliyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" Çığlık atıyorum ve sol elimle onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda, vücudunu beni engellemek için kullanıyor, serçe parmağımı kavırıyor ve tırnağını koparıyor.

Acı feryatlarımın arasında Riccardo'nun "Kızla bir ilişkin olduğunu sanıyordum" diye alay ettiğini duyuyorum.

Alek cevap verirken sesinde hiçbir duygu yok, "Kendimi kaybetsem faydası olur mu?" İç çektiğini duyuyorum. "Bu ona işkence etmeni engellemeyecek."

Riccardo, "Kızı ve Vincent'ı odalarına geri götürün," diye bağırır.

Bitti mi?

Ayağa kaldırıldım ve kapıya doğru itildim. Riccardo'ya her zamanki gibi duygusuzca bakan Alek'i bir an için görebiliyorum.

Sağ elimi gömleğime bastırıyorum, kanım kumaşa sızıyor.

Vincent bizimkinin karşısındaki odaya kilitlendi, ben ise hapisanem haline gelen dört duvar arasına itildim.

Aceleyle köşeye gidip oturuyorum ve yüzümü dizlerime bastırarak az önce olanları düşünmeye çalışıyorum.

Acı, serçe parmağımdan bileğime kadar sanki parmaklarım ateşe verilmiş gibi yanıyor. Çenemde zonklayan bir ağrı var ve kaotik duygularım akıl sağlığımı kaybetmeme neden olma tehdidinde bulunuyor.

Ailem ölmeden önce mükemmel bir hayatım vardı.

İşler nasıl bu noktaya geldi? Ben, suçlular tarafından işkence edilip öldürülecek bir yetimim.

Bunu hak edecek ne yaptım?

Keşke ben de Alek gibi olabilsem ve umursamasam.

Alek.

Başımı kaldırıp kilitli kapıya bakıyorum.

Onu öldürecekler mi?

Tanrım, umarım değildir. Bu odada yalnız kalmak istemiyorum.

Onu sadece bir gündür tanıyorum ama şimdiden ona bağlandım. Sanırım bunun sebebi içinde bulunduğumuz üzücü durum. Bağ kurabildiğim tek kişi o. Onun yanımda olması bile yardımcı oluyor.

Bunun onun ne kadar yakışıklı olduğunu gördüğümde hissettiğim çekimle hiçbir ilgisi yok, tamamen hayatta kalmak için. Alek yanımdayken bu cehennemden canlı çıkma ihtimalim daha yüksek.

Eğer o ölürse, muhtemelen kısa bir süre sonra beni de öldürürler.

Ailemi kaybettiğimden beri dua etmedim. Tanrı'ya çok kızgındım. Ama Alek'in hayatı tehlikedeyken fısıldamaya başladım: "Tanrım, Alek'i öldürmelerine izin verme. Ya da beni. Ya da Vincent'ı. Lütfen bizi koruması için bir melek gönder. Ölmek istemiyorum ve çok korkuyorum. Lütfen bize yardım et."

Dua dudaklarımdan çıkarken kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Eğer mucizeler var olsaydı, ailem hala hayatta olurdu ve ben de bir odada kilitli kalmazdım.

Lütfen geri gel, Alek.

Bölüm 7

Alek

Vincent ve Everleigh odadan çıkarılırken, Prodi silahını bana doğrultuyor. Arkamda bir hareket duyduğumda, gözlerimi Prodi'ye kilitliyorum.

Kollarım tutuldu ve geriye doğru çekildim. Bir sandalyeye oturmaya zorlandım, Prodi'nin adamları kollarımı kolçaklara bağladı.

Prodi ancak o zaman silahını kucağına koyar. Bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktıktan sonra şöyle der: "Babanızın Ivanov'un evine saldırdığını duydum. Senin Svetlana'yı kaçırmaya çalıştığın için misilleme olarak kaçırıldığını düşünmüş."

Bizi bilgi için tutmuyor. Hay sikeyim. Bu da demek oluyor ki eğlendikten sonra bizi öldürecek.

"Bildiğiniz gibi babam mafya ve bratvanın birlikte çalışmasına karşıdır. Eğlence olsun diye babana bir fidye notu gönderdik. Fazla bir şey istemiyoruz. Sen ve Vincent için sadece bir avro. Bu bir pazarlık."

Babamın serbest bırakılmamız için ödeme yapmasına imkan yok. Prodi onunla akıl oyunu oynuyor.

"Teşvik olarak babanıza kayıtları ve yaşam kanıtlarını göndereceğiz. Senin iyiliğin için, umarım gururunu bir kenara bırakır."

Bu asla olmayacak.

Prodi sigarasından derin bir nefes çeker ve ardından dumanı yavaşça dışarı üfler. "Kim bu Everleigh Adams ve

o sana?"

Bu adama bir bok söylemeyeceğim ve sadece ona bakacağım.

Adamlardan birine işaret ediyor, elim tutuluyor ve bir bıçak derime ve kemiğime saplanıyor.

Keskin acı elimi yırtarken inlemekten kendimi alamıyorum. "*Mater' Bozh'ya.*" Tehditkâr bir kıkırdama benden kaçıyor. "Seni öldüreceğim."

"Kız kim?" Prodi tekrar sorar.

Derin bir nefes çekerken çenemi sıkıyorum.

Bu tam olarak gelecek yıl St. Monarch'ta alacağım eğitime benziyor. Küçük bir işkenceye dayanamazsam, eğitim sırasında başaramam.

Prodi, "Eğer senin için bir şey ifade etmiyorsa, benim de işime yaramaz," diye tehdit ediyor.

Sikeyim.

Onu öldürmelerine izin vermeliyim. İleride olacıklara kıyasla daha merhametli olur.

Prodi'ye bakıyorum ve adamlardan birine Everleigh'le ilgilenmesini işaret ederken, "O benim kız arkadaşım" diye tıslıyorum.

Ne yapıyorsun lan sen?

Prodi şüpheli bir bakış atar, sonra da "Git kızı getir" emrini verir.

Ona söylediğimiz yalana inanmıyor.

İfademi nötr tutuyorum ve Everleigh odaya geri sürüklendiğinde, o da bir sandalyeye itildi ve bilekleri kolçaklara bağlandı.

Gözlerini elimin arkasına saplanmış bıçağa dikmiş, kusacakmış gibi bakıyor.

"Ne kadar zamandır bir ilişkiniz var?" Prodi soruyor. "Bir yıldan biraz fazla," diye cevap veriyorum, böylece Everleigh

Her şey yolunda.

"Rus amcığını sevmiyor musun?" diye soruyor.

"Ben kadınlarımı egzotik severim," diye mırıldandım.

"Everleigh olmasaydı, bir İtalyan amcığı denerdim."

Bıçak elimden fırladı ve içimden bir küfür yükseldi, "*Iesus Khristos*." Başımı sallıyorum ve karanlık bir şekilde kıkırdıyorum çünkü Tanrı yardımcım olsun, Riccardo Prodi'yi öldüreceğim.

Prodi'nin adamlarından biri Everleigh'e doğru yürüyor ve saçlarından tutarak başını geriye çekiyor ve bıçağı nabzına bastırıyor. Gıcırtilı bir ses çıkarıyor, dehşet içindeki bakışları bana yöneliyor.

Daha önce de korku görmüştüm ama hiçbirisi onun kehribar gözlerindeki dehşete benzemiyordu.

Tanrım, tanımadığın bir kadın için kendini öldürteceksin.

Prodi bir sigara daha yakarken, "Bana kız arkadaşından bahset," diyor.

"O Ohio'dan. Ailesini yeni kaybetti, o yüzden sadece ben varım." Yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda çok iyiyim. "Okulunu yeni bitirdi ve benimle birlikte olmak için Rusya'ya geldi. Kaçarak evleneceğiz, böylece onu burada yanımda tutabileceğim."

Prodi başını eğiyor, gözleri aramızda gidip geliyor. "Aşık görünmüyorsun."

"Yok artık," diye mırıldandım. "Bu bizim için hayal ettiğim balayı değil."

"Kardeşin onun tırnağını söktüğünde aldırmamış gibi görünüyordun," diye bahsediyor. Adamlarına eliyle işaret eder ve "Adamlarımdan dayağı kimin yiyeceğini seçin" der.

Hayatımı sikeyim.

Kıkırdarken başımı sallıyorum, "Tabii ki ben olacağım."

Başını sallıyor ve bir asker gelip kollarımın bağını çözüyor ve ayakta duracak pozisyona çekiliyorum. Sandalyenin bacağında oluşan kan gölünü ancak o zaman fark ediyorum.

Eğer Prodi bizi öldürmezse, enfeksiyon öldürecek. Adamın bize ilk yardım sağlayacağından şüpheliyim.

Başka bir asker kollarımı arkamdan çekmeye geliyor ve beni zapt etmek için kablo bağları kullanılıyor.

Everleigh korkudan nefessiz kaldı, gözleri hala bana yapıştı.

Adamlar bir anda saldırıyor ve bileklerim bağlı olduğu için kendimi savunacak pek bir şey yapamıyorum. Yumruk üstüne yumruk yiyorum ve Everleigh'in "Lütfen durun! Onu öldüreceksiniz."

Yüzüme bir sırtma yayılırken sendeleyerek bir adım geri çekiliyorum, "Beni öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekecek, tatlım."

Burnuma gelen bir sonraki yumruk kıcımlı yere düşürüyor. Adamlar tekmelemeye başlıyor ve bir çizme kafama çarptığında her şey kararıyor.

İşteki ilk günümüz ve ben Misha'ya gergin bir bakış atıyorum.

Düşük seviyeli bir patron olan Rodin'e atandık ve bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Tek bildiğimiz babamı hayal kırıklığına uğratmamak.

"Vincent yapabildiyse biz de yapabiliriz," diye fısıldıyorum. Misha başını sallıyor. "En azından birlikteyiz."

Rodin'le buluşacağımızın söylendiği deponun önünde duruyoruz ve o ve on adamı ciplerden inerken omurgamı dikleştiriyorum.

Patron seviyesine yükselmek istiyorsak etkilememiz gereken adamlar bunlar.

*Rodin cipten bir sopa çıkardığında, kaslarım gerildi.
Kan girer, kan çıkar.*

Bölüm 8

Everleigh

Hala kendine gelmemiş olan Alek'in yanında oturuyorum. Onu yere bıraktılar ve bizi tekrar odaya kilitlediler.

Sinirlerim yıprandı ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Alek yalanımı kabul etti ve bu yüzden onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Onu bu duruma soktuğum için kendimi çok kötü hissediyorum ama dürüst olmak gerekirse, beni kaçırdığı için buradayım.

Alek'i beni kaçıran kişi olarak düşünmek zor. Özellikle de daha kötü insanlar tarafından esir tutulurken.

Gözlerim tüm yaralarının üzerinde geziniyor; sol kolundaki kesik, sağ elindeki bıçak yarası ve yüzündeki kan. Burnu kırılmış gibi görünüyor.

Keşke onu temizleyebilseydim.

Bakışlarım kapıya yöneliyor ve ikiye bölünüyorum. Ya ilk yardım çantası istersem ve bize biraz daha işkence ederlerse?

Alek ne yapardı?

Onlara tavır yapardı.

Ayağa kalkıp derin bir nefes çekiyorum ve kapıya doğru yürüyorum. İçim korkudan titremeye başlıyor ama Alek hastalanıp ölürse fazla dayanamayacağımı bildiğimden sol elimi kapıya vuruyorum. "Hey! Kapıyı aç."

Ayak sesleri duyduğumda hemen geri çekilir ve Tanrı'ya büyük bir hata yapmamam için dua ederim.

Dario kapıyı iterek açtı. "Ne istiyorsun lan?"

"Erkek arkadaşına bakabilmem için bir ilk yardım çantası" demek için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor. Cesur davranarak ekliyorum, "Ve biraz yiyecek. Bir gündür bir şey yemedik."

Kaşı kalkıyor, sonra dudak büküyor, " Başka bir şey, *principessa*."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Hayır."

Kapı çekilerek kapatıldı ve tekrar kilitlendi. İçimde boş bir umutsuzluk hissederek Alek'e doğru yürüyorum ve yanına oturuyorum. Üzerimde deri bir ceket ve ipek bir bluz var. İkisi de Alek'in yaralarını temizlemek için kullanılamaz.

Bir an gömleğine bakıyorum ve kapı aniden açıldığında neredeyse yerimden sıçrayacağım. Kapı tekrar kilitlenmeden önce üzerime bir tuvalet çantası fırlatılıyor.

Yaklaşıp çantanın fermuarını açıyorum, antiseptik losyonu ve bandajları görünce yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

En azından bu da bir şeydir.

Elimizdeki yetersiz malzemeleri israf etmek istemediğim için Alek'in yaralarını temizleyemiyorum ve bunun yerine ön kolunu ve sağ elini elimden geldiğince bandajlamadan önce kuruyan kanın üzerine antiseptik losyon sürüyorum.

Alek kıpırdanmaya başlıyor ve bandajın köşesini yerinde kalması için sıkıştırdığımda gözleri açılıyor ve bana odaklanıyor.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Vücudunu oturma pozisyonuna getirmeye başladığında, sağ kolunu tutup ona yardım ediyorum. Gözleri bana takılmadan önce bandajlara kayıyor.

"Enfeksiyon kapmanı istemedim," diye açıkladım.

Bakışları sağ elime düşüyor. "Peki ya serçe parmağın?"

"Bandajlar çok büyük."

İlk kez yüz hatlarını bir ifade sıkılaştırıyor.

Öfke mi?

Alek çantayı kapıp açıyor ve içinden antiseptik losyonu çıkarıp kucağıma atıyor. "Biraz sür."

Serçe parmağıma bir damla damlatırken ne kadar acıdığını belli etmemeye çalışıyorum çünkü Alek benden çok daha fazla acı çekiyor olmalı.

Tam losyonu çantaya geri koyarken, Alek burnunu tutuyor ve bir çatırtı sesi içimi titretiyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum, adama aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

"Ne?" diye homurdanırken burnundan kan damlıyor. Umursamadan, kanı silmek için gömleğinin yakasını kullanıyor. "Eğri büğrü iyileşmesine izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum ve yarı şaşkınlık yarı dehşet içinde "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Nasıl umursamazsın? Az önce seni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler ve eline bir bıçak sapladılar.

Sakin ol."

Alek bir süre bana baktıktan sonra, "Ben böyle yetiştirildim. Doğduğumdan beri böyle bir şey için hazırlanıyorum."

Ama nasıl?

İnanamıyorum, başımı sallıyorum.

"Böyle bir kabusa nasıl hazırlanırsınız?"

Omuz silkiyor, sonra cevap veriyor: "Normal bir hayata nasıl hazırlanıyorsan öyle. Her gün bana nasıl bratva askeri olunacağı öğretildi."

Farkında bile olmadan ona doğru eğildim. "Peki, bana 'normal' şeyler öğretilirken, sen ne öğrendin?"

Alek duvara yaslanabilmek için geriye doğru kayar ve dizlerini yukarı kaldırarak bileklerini dizlerine dayar.

"Nasıl dövüşüleceğini ve ateş edileceğini öğrendim." Gözleri yüzümde geziniyor. "Ve birine nasıl işkence edileceğini. Gelecek yıl Bratva'ya faydalı olmak için bilmem gereken her şeyi öğreneceğim bir yere gideceğim."

"Ve bratva mafya gibi mi? Mafya babaları, uyuşturucu, silah? Tüm kötü şeyler?"

Başını salladı. "Evet, tüm *kötü* şeyler."

Vay canına. Sanki hayatım boyunca bildiklerimin tam tersi bir dünyaya fırlatılmış gibiyim.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Sertçe yutkunuyorum, susuzluktan boğazım kurudu. "Bir suçludan başka bir şey olmak istemiyor musun?"

Alek bir an düşündükten sonra, "Bunu bir suçlu olmak olarak görmüyorum. Ben Bratva ailesine mensubum.

birbirimiz için."

Ağzının köşesi kalkıyor ve çekici yüzündeki gülümsemeyi görünce kalbim küt küt atıyor.

"Bratva'nın başı Viktor Vetrov iyi bir adam. Umarım ben de onun yarısı kadar olabilirim." Alek'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Bir de Alexei Koslov var, Viktor'un vaftiz babası. Adam bir efsane ve benim kahramanım." Ciddi bir ifade kahverengi gözlerini karartıyor. "Onlar için ölmek bir onur olurdu." Başını eğerek soruyor: "Uğruna ölmeye degecek neyiniz var?"

Hiçbir şey.

Alek'in yanına gelene kadar hareket ediyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum.

"Beni öldürmesinler diye hakkımızda onca şey söylediğin için teşekkür ederim" demeden önce uzun bir süre odayı sessizlik kaplıyor. Başımı çevirip Alek'e bakıyorum. "Ve benim için dayak yediğin için teşekkür ederim."

Sargılı elini kaldırıyor. "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler." "En azından bunu yapabildim," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Bana nasıl sakın kalacağımı gösterebilir misin?" diye soruyorum.

Başını sallar ve bir iç çeker. "Bu bir saat içinde öğrenebileceğin bir şey değil. Yıllar alır."

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve duygularım allak bullak olmuş bir halde, "Korkuyorum, Alek," diye itiraf ediyorum. Gözyaşları beni boğmakla tehdit ediyor, ama bir şekilde onları yutmayı başarıyorum.

Gözleri yumuşadığında ve kolunu omuzlarıma doladığında şaşırıyorum. Hiç tereddüt etmeden yanına yaslanıyorum ve gözyaşlarımla serbest kalması için gereken tek şey bu.

Bölüm 9

Alek

Prodi'nin bizi açlıktan öldüreceğinden endişeleniyordum ama neyse ki sonunda bize yiyecek bir şeyler verdiler.

Dört parça kuru ekmek ve birer tavuk göğsü.

Annemin yemeklerinden çok farklı ama idare eder.

Everleigh ilk dilim ekmeğini bitirmeden ben yemeğimi bitiriyorum.

Beni yemeğine bakarken yakaladığında, tavuk göğsünü şeritlere ayırıyor, şeritlerden birini alıyor ve yemeğinin geri kalanını bana doğru itiyor. "Senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Bir an tereddüt ediyorum ama haklı olduğunu bildiğim için iki dilim tavuk ve bir dilim ekmek alıp mideye indiriyorum.

"Kalanını da bitir," diyorum, aç kalmasını istemediğim için.

Üç gündür bu odadayız ve ilk günkü işkenceden sonra hapishanemizden sadece tuvalete gitmek için çıkmamıza izin verildi. Bu da genellikle sabahları ve gece geç saatlerde oluyor. Ayrıca sadece o zaman su içebiliyoruz.

Eğer bizi üç günde bir besleyeceklerse, sıçtık demektir.

Beni endişelendiren bir başka şey de Everleigh'in benim alanımda olmasına alışmaya başlamam. İçinde bulunduğumuz vahim durum ve zorunlu yakınlık nedeniyle, normal şartlar altında hissetmeyeceğim şeyler hissetmeye başlıyorum.

Ne zaman olursa olsun o kontroller benim yaralar için koy üzerinde Daha fazla antiseptik losyon. Burada olduğu için minnettarım.

Everleigh'in benimle ilgilenmesi iyi hissettiriyor.

Ve her geçen saat, onun için daha fazla endişeleniyorum.

Güzel olması ve korkudan aklını kaçırmış olması da yardımcı olmuyor. Bu beni ona karşı daha korumacı hissettiriyor.

Ve nazik biri. Onu soktuğum cehennem için bir kez bile beni suçlamadı.

Son dilim ekmeğİ ve kalan tavuğİ bölüp yarısını bana uzattı.

Dediğim gibi, nazik biri.

Yemeğİ alıyorum ve bu kez her lokmanın tadını çıkarıyorum.

"Annemin yemeklerini özlüyorum," diye itiraf ediyorum.

Everleigh ellerine bakıyor. "Ben de." Başını daha aşağı eğiyor. "En iyi rostoyu o yapardı."

"Yemek yapabilir misin?" Ben soruyorum.

"Birazcık." Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Peki ya sen?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Ailenle yakın mıydın?"

Başını sallıyor ve kehribar rengi gözlerine hü­zün çöküyor. "Biz çok yakındık. Onları her gün özlüyorum."

"Nasıl öldüler?" Hastalıklı bir merakım olduğu için sormuyorum. Sadece onunla konuşmak istiyorum ve aklıma bu soru geldi.

"Arızalanan bir kamyonla kafa kafaya arpıştık. Motor durduğunda U dönüşü yapmaya çalışıyordu. Hiç ışık yoktu."

Tanrım. Kapalı bir cenaze töreni olmalı. Böyle bir kaza görmüşüm ve sürücünün kafası kopmuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Konuyu değıştirerek, "Rusya'yı bir seyahat noktası olarak seçmenize ne sebep oldu?" diye soruyorum.

"Bu annemin seçimiydi." Everleigh bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve bu bende ona sarılma isteği uyandırıyor. "Babam İskoçya'yı seçti, ben de Hawaii'yi. Ben olsam İskoçya'ya giderdim."

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirliyor. "Ben seni kaçırmadan önce en azından Rusya'dan hoşlanıyor muydun?"

Gülümsemesi genişler. "Yaptım."

Gözlerimiz kilitleniyor ve hava ciddileşiyor. "Seni sokakta yakaladığım için özür dilerim. Seni Svetlana sandım."

"Biliyorum." Başını tekrar eğiyor. "Bu durumdayım çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kızla kıyafetlerimi değıştirdim. Bu benim hatam."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Kulağa tuhaf ve bencilce geleceğini biliyorum ama burada benimle olduğun için mutluyum."

Durumu hafifletmeye çalışarak bir kahkaha attım. "Hey, her gün güzel bir kızla kilit altında kalmıyorum."

Gülümsemesi tekrar genişler ve yanakları pembeleşir.

Soruyu durduramadan, "Evde bir erkek arkadaşın var mı?" diye sordum.

"Hayır." Everleigh burnunu kıvırıyor. "Annemle babam öldüğünden beri kimseyle çıkmadım." Yüzünde utangaç bir ifade beliriyor. "Peki ya senin? Senin bir kız arkadaşın var mı?"

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Senin dışında mı?"

Bu kez bir kahkaha patlaması duyulur. "Evet, benim dışımda."

Başımı salladım. "Bir ilişki yaşayamayacak kadar işime odaklanmış durumdayım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Gerçekten babanın seni aradığını mı düşünüyorsun?"

"Vincent ve beni bulana kadar rahat etmeyecek." "Babanla yakın mısınız?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, ama gururu pes etmesine izin vermez." Ona güven veren bir bakış atıyorum ve ölümcül bir kesinlikle, "Bizi bulacak," diyorum.

Sonra da Prodi'nin bizi kaçırmasına izin verdiğimiz için Vincent'la beni bir güzel pataklayacak. Eğlenceli.

"Peki ya annen?"

Ağzımın kenarı tekrar kalkıyor. "Ben onun favorisiyim."

"Oh, iyi. Endişelenmeye başlamıştım," dedi Everleigh. Kabul ediyorum.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim hakkımda mı?"

"Evet. Bildiğiniz tek şeyin şiddet olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Beni seven insanlar var." Everleigh'in kimsesi olmadığı için kendimi bok gibi hissederek kapıya bakıyorum.

Sessizlik düşerarasında Biz, ve benim düşünceler dön Vincent'a. Kardeşimi ilk günden beri görmedim.

Everleigh'e işkence ettirdiler.

Ölü mü diri mi hiçbir fikrim yok.

Ayak seslerini duyduğumda iki kâğıt tabağı toplayıp ayağa kalkıyorum.

Dario kapıyı açar, silahı sağ elindedir. Tabakları almak yerine, "Gel" diye emrediyor.

Yüce İsa. İşte yine başlıyoruz.

Yediğim dayaktan ve elimdeki bıçak yarısından dolayı hâlâ acı içindeyim ama onları tatmin etmek istemediğim için kâğıt tabakları yere bıraktım ve yüzümü nötr bir ifadeye büründürerek koridora doğru yürüdüm.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Everleigh hemen arkamda.

Prodi'nin beklediği odaya girdiğimizde, tahta sandalyede lanet olası bir kral gibi otururken, önüme koyacakları her türlü işkenceye karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Vincent'tan hiç iz yok, bu da beni hayal kırıklığına uğrattı. En azından kardeşimi görmeyi umuyordum. Vincent'ı sormaya cesaret edemiyorum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Prodi'nin üç askeri de bize katıldı, bu da muhtemelen beni yine eşek sudan gelinceye kadar dövecekleri anlamına geliyor.

Vücudumun herhangi bir parçasını kaybetmekten iyidir.

Prodi, Everleigh ile benim aramda bir bakış attı ve sonra, "Sanırım bana yalan söylüyorsun," dedi. Bize bir el salladı. "Çıktığınızı sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye mırıldandım.

Adam benim ilişki durumum gibi önemsiz bir şeye çok fazla odaklanmış. Ne yapmaya çalışıyor?

Babamdan talep ettiği bir avroluk fidyeden, Prodi'nin tamamen akıl oyunlarından ibaret olduğu hissine kapıldım. Fiziksel işkenceye dayanabileceğimizi biliyor, bu yüzden belki de bizi zihinsel olarak çökertmeye çalışıyor.

"Bana kızla bir ilişkin olduğunu kanıtla," diye talepte bulunur.

Sikeyim.

Kılımı bile kıpırdatmayıp sessiz kaldığımda Prodi bir sigara yakıyor ve şöyle diyor: "Ya da ben gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce adamlarım sırayla kızı becerecek."

"Alek," diye inliyor Everleigh. Yan tarafıma bastırıyor ve vücudunun bok fırtınasına yakalanmış bir yaprak gibi titrediğini hissediyorum.

Sakin ol.

"Sana bir ilişkiyi nasıl kanıtlamamı bekliyorsun?" Piçin yüzünde bir sırıtma oluşur. "Siktir et onu."

Prodi, silahının namlusunu Everleigh'e doğrultan Dario'ya çenesini kaldırır.

Reddedersen onu öldüreceklerinden hiç şüphem yok.

Damarlarımdaki öfke alevleniyor ve bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını bilerek Everleigh'e bakıyorum. Gözlerimi dehşet dolu bir bakışla karşılıyor.

Odada bir patlama sesi yankılanıyor ve kurşun Everleigh'in kafasını bir santimle iskalıyor. Yüzünde şok ifadesi beliriyor, sonra çığlık atıyor ve yüzünü pazuma bastırıyor. "Alek!"

Kızgınlığım öfkeye dönüşüyor ve Prodi ile gözlerimi kilitliyorum. "Başkalarının sevişmesini izlemekten zevk aldığını bilmiyordum."

Bir duman üflerken omuz silkiyor, sonra bana meydan okuyor, "Bunu yapacağını sanmıyorum." Silahını arkasından çıkardı ve kalçasına dayadı. "Teşvik olarak, eğer onunla yatmazsan, ikinizi de öldüreceğim. Besleyecek daha az boğaz olur ve vücut parçalarınızı babanıza gönderirim."

Prodi'nin benim ne yapıp ne yapmayacağım hakkında hiçbir fikri yok.

Everleigh'nin kolunu tutarak duvara yaklaşıyorum ve sırtını duvara yaslıyorum. Ağzım kulağına değene kadar eğilip fısıldıyorum, "Bizi hayatta tutmanın tek yolu bu."

Hızla başını sallıyor, nefesleri boynumun kenarında patlıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve bir elini kaldırarak yan tarafımı kavlıyor. "Biliyorum. Sadece yap şunu. Beni öldürmeden önce bana tecavüz etmelerini istemiyorum."

Tanrım, Everleigh'i beş adamın önünde becereceğim.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve onunla gözlerimi kilitlediğimde, "Sadece bana odaklan" diyorum.

Bölüm 10

Everleigh

Her şeyi hazmetmekte zorlanıyorum.

Bu çılgınlık.

Dehşet içinde gözlerim Prodi, Dario ve diğer üç adamın üzerinde geziniyor. Bana tecavüz edeceklerini düşünmek bile içimi taşa çeviriyor. Bir de Alek'le beni öldürecekleri tehdidi var.

Son üç gün cehennem gibi geçse de, yine de ölmek istemiyorum.

Hala Alek'in babasının bizi kurtaracağını umuyorum.

Adamlardan biri bariz bir şehvetle beni izliyor ve midem iğrenerek yuvarlanıyor.

Tanrım, lütfen bana tecavüz etmelerine izin verme. Bütün tırnaklarımı sökebilirler ama bana tecavüz etmelerine izin verme.

Alek pantolonumun fermuarına uzandığında fısıldıyor, "İç çamaşırını çıkarma. Seni görmelerini istemiyorum."

Gözlerimden yeni bir yaş dalgası dökülüyor ve başımı sallarken hıçkırıklarımı zorlukla yutuyorum.

"Bana odaklan," diye hatırlatıyor.

Sadece bir kez seks yaptım. Geçen yıldı ve çok acımişti.

Alek pantolonumu ayaklarıma kadar indiriyor ve ben kumaştan çıkarken kalçalarımın tutup beni ayağımdan kaldırıyor ve yumuşak bir sesle "Bacaklarını etrafıma sar" diyor.

Oh, Tanrım. Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz!

Bana söyleneni yapıyorum ve adamlardan biri kıkırdıyor, belli ki bundan zevk alıyor, kollarımı Alek'in boynuna doluyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum.

Son üç günü aynı kıyafetlerle geçirmiş olmasına rağmen, hâlâ bir parça odunsu tıraş losyonu kokusu alabiliyorum. Alek'in doğal kokusu garip bir şekilde beni daha iyi hissettiriyor.

Sırtımı duvara bastırıyor ve hafifçe çekerek aramıza bakıyor. Yüzlerimiz yan yana, yanaklarımız birbirine değiyor.

"Hazır mısın?"

Sadece başımı sallayabiliyorum çünkü daha  gün önce tanıştığım bir adamla beş erkeğin önünde seks yapmaya asla hazır olamayacağım. Alek sol kalçamı kavırıyor ve sağ eliyle fermuarını indiriyor. Parmak eklemlerinin fermuarıma srtndğn hissediyorum.

Kalamın iç kısmı.

Gözlerimi kıştırıp kapatıyorum ve bir iniltinin benden kaçmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Parmaklarını bacaklarımın arasında hissettiğimde ve klotumu yana doğru ittiğinde, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Ses omzuna çarparak boğuluyor.

Panik ve dehşetim, beklentiyle garip bir şekilde karışıyor.

Prodi bir kıkırdama çıkarır. "Aşk nerede, ocuklar?"

Alek'in sertliğinin girişime baskı yaptığını hissediyorum ve içime girerken sağ elini ensemden tutmak için yukarı kaldırıyor.

Acı, bekaretimi kaybettiğim zamanı hatırladığımdan daha kötü. Sanki ikiye bölünmüş gibiyim.

Boğazımdan bir çığlık fırlıyor ama başım geriye çekiliyor ve Alek'in ağzı benimkine çarpıyor.

Hissettiğim yoğun yanmadan ve Alek'in içime tam olarak girmeyi başaramadığı gerçeğinden, benim için çok büyük olduğu açık.

Dili ağzımın içine giriyor ve sanki beni gerçekten seviyormuş gibi öpüyor. En azından öyle hissettiriyor.

Kalbim kaburgalarımın doğru çılgınca çarpmaya başlıyor ve Alek tekrar içime girmek için çekilirken sadece onu düşünebiliyorum.

Bir an için, diğer adamlar kaybolur. İçinde bulunduğumuz korkunç koşullar kayboluyor. Açlıktan kıvranan midem ve ölüm korkum arka plana düşüyor.

Sadece Alek ve onun içimdeki hissi var. Erkekliğinin beni sonuna kadar germesinin verdiği yakıcı acı sadece ona odaklanmama yardımcı oluyor.

Beni saldırganlık ve çaresizlikle öpmesi bana güvenli bir sığınak, kaçabileceğim zihinsel bir yer veriyor.

Tekrar hareket ediyor ve sert itişlerin ritmiyle, sanki beni tatmak için ölüyormuş gibi beni beceriyor.

Tüm bunların hayatta kalmak için bir oyun olduğunu hatırlamak zor.

Adamlar İtalyanca konuşmaya başlayınca Alek bir hırıltı çıkarıyor ve öpücük daha da yoğunlaşıyor, sanki dudaklarıyla beni damgalamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Derim karıncalanıyor ve karnım sıkışıyor.

Alek'ten etkileniyorum ve hareketlerinde bir aciliyet hissediyorum, ağrıyan yanma azalmaya başlıyor. Çekirdeğim sıkışıyor ve kalbime yeni bir korku yayılıyor.

Bütün bu adamların önünde orgazm olmak istemiyorum.

Alek öpüşmeyi kesiyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Yüzümdeki korkuyu fark etmiş olmalı ki beni boşaltmak yerine işi bitirmek için hızını artırıyor.

Yüz hatlarının gerginleşmesini ve hazzın onu ele geçirmesini izliyorum. Dudakları aralanıyor, nefesleri üzerlerinden hızla geçiyor. Kahverengi gözlerindeki altın benekler ışıltılı parlıyor ve düpedüz korkutucu derecede çekici görünüyor.

Kalbim sıkışıyor, böylesine samimi bir anı paylaşırken ona aşık olmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tüm duygularınız yükselmiş ve kontrolden çıkmış durumda. Zoraki yakınlık ve Alek'in bu cehennem çukurunda sahip olduğun tek şey olması yüzünden. Duygularının hiçbirisi gerçek değil. Hepsi travmayla ilgili.

Alek'in vücudu kıpırdamıyor ve gözlerimiz kilitlenmiş halde Prodi kıpırdayana kadar birbirimize bakıyoruz. "Aşk kuşlarını kafeslerine geri götürün."

Alek içimden çıkıyor ve orgazmının sıcaklığının bacaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettiğimde neredeyse utancımın ölecektim.

Külotumu düzeltiyor, külotum kısa sürede onun salgısıyla sırlıslam oluyor.

Alek pantolonuma uzandığında, Prodi "Hayır" dedi.

Gözlerim çılgın İtalyan'a kayıyor, sonra ekliyor: "Kız ceketini ve gömleğini çıkarıyor. O sadece onu giyecek

iç çamaşırı." Alek'e alaycı bir gülümseme verir. "İç çamaşırına izin verdiğime şükret."

Alek tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor ve Dario silahını ona doğrultuyor. "Patronun dediğini yap."

Saçmalık.

Alek'in vurulmasını istemediğim için Svetlana'nın ceketini silkiyor ve titreyen ellerimle ipek bluzu başımın üzerine çekiyorum. Kumaşı yere bıraktıktan sonra bir kolumu sütyenimin üzerinden geçirip diğer elimle sırlıslam olmuş külotumu örtüyorum.

Bikini giydiğini farz et. Kışın ortasında.

Tek kelimeyle harika!

Prodi bize umursamaz bir el sallıyor. "Onları gözümün önünden çekin."

Alek kalçalarımı kavlıyor ve odamıza geri dönerken arkamda ilerliyor.

Kapı arkamızdan kilitlendiğinde bedenim fena halde titremeye başlıyor ve dudaklarımdan hava fışkırıyor.

Alek'le, her an bana tecavüz etmeye karar verebilecek beş adamın önünde seks yaptım.

Sakat bırakan utanç içimi ürpertiyor ve sanki yer ayaklarımdan altından çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Alek'in kolları beni sarıyor ve yere düştüğümde beni göğsüne doğru çekiyor, ben milyonlarca parçaya ayrılırken vücudu benimkinin üzerine katlanıyor.

Ailem öldüğünde yıkıldığımı sanmıştım ama yanılmışım.

Hiçbir şey şu anda hissettiğim utanç kadar öldürücü olamaz. Kendime olan güvenimi yok ediyor ve kendimi başkalarının eğlencesi için kullanılabilecek ucuz bir oyuncak gibi hissetmeme neden oluyor.

Ben ağlarken, Alek sadece yüzünü enseme bastırıyor. Hiçbir şey söylemeye çalışmıyor.

Ne diyebilir ki?

O da acı çekti. Sadece ben değilim.

Kucağında dönerek kollarımı boynuna doluyorum ve ona sımsıkı sarılıyorum. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Bu odaya atıldığımızdan beri ilk kez ışıklar kapanıyor ve zifiri karanlığa gömülüyoruz.

Hiçbir şey göremiyorum ve Alek'e daha sıkı sarılıyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim" diye fısıldamadan önce saatler geçmiş gibi geliyor.

Başımı salladım. "Hayattayız."

Biraz daha zaman geçtikten sonra, "Lütfen bana bunun ilk seferin olmadığını söyle" diyor.

Alek'in doğal kokusunu bir ciğer dolusu içime çekiyorum. "Değildi."

Ayağa kalkarken beni kaldırmadan önce kaslarının gerildiğini hissediyorum. Yavaşça bizi duvara doğru götürüyor ve tekrar oturuyor. Kollarını tekrar etrafıma sarmadan önce beni ona sarılacak şekilde konumlandırıyor.

Göğsüne yaslanıp bir yandan kalbinin düzenli atışını dinlerken bir yandan da eski halimden bir parça bulmaya çalışıyorum. Eskiden olduğum kızıdan geriye hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Sadece ruhumun paramparça olmuş parçaları ve cehennem alevlerinden daha sıcak yanan utancım var.

"Olanlar için üzgünüm," diye fısıldadım. "Sen iyi misin?"
Başımın tepesini öpüyor ve ağzını saçlarıma bastırıyor.
"Ben iyiyim."

Karanlık etrafımıza ağır bir şekilde yerleşiyor ve sanki
sadece bizim olduğumuz bir baloncuğa sarılmışız gibi
h i s s e d i y o r u z .

"İyi misin?" diye sorar.

Gerçeğe en uzak şey olmasına rağmen başımı sallıyorum.

Ben iyi değilim.

Bir daha asla iyi olamayacağım.

Bölüm 11

Alek

Oda dayanılmaz derecede soğuduğunda, Everleigh titremeye başlar.

Onu göğsümden itiyorum ve gömleğimi çıkarıyorum, kumaşı başının üzerinden çekmeden önce doğru yönde olduğundan emin olmak için karanlıkta mücadele ediyorum.

"Fazla değil ama yardımcı olacaktır," diyorum kumaşı gövdesi ve kalçaları etrafında ayarlarken.

"Teşekkür ederim." Sesi boş ve kırılğan geliyor.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. "Böyle uyumak iyi mi? Biraz ısı üretmemize yardımcı olur."

"Evet."

Lanet olası kışın ortasındayız ve birbirimizi sıcak tutmak için bedenlerimizi kullanmazsak, birimizin ya da ikimizin hastalanma ihtimali var. Koridorda gördüğüm eski radyatörler ve bina borularından gelen ısı kışın en kötüsünü uzak tutabilir, ancak bu oda hala çok soğuk olacak.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sormadan önce dakikalar geçti.

Fiziksel olarak."

"Acıyor," diye itiraf ediyor. "Bekaretimi kaybettiğimde bu kadar acımamıştı."

İsa.

Suçluluk duygusu göğsümde kabarıyor ve saçlarına rahatlatıcı bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim."

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydık."

Yine de orgazm oldum. Everleigh'i sikmekten zevk aldığımı inkar edemem.

Sikimi içine gömdüğüm anda, hayatta kalmayı tamamen unuttum. Onu becerdim çünkü sıkı amının etrafıma sarıldığını hissettiğimde durmamın bir yolu yoktu.

İş bittiğinde, Prodi'nin planını çözdüm. Everleigh'i sevmemi istiyor ki beni zihnen çökertmek için onu kullanabilsin.

Bu da ona tecavüz etme ihtimallerinin yüksek olduğu anlamına geliyor. Benim önümde.

Zihnim olanlara ve olacıklara dair düşüncelerle dolup taşıyor.

Everleigh'in amının sikimin etrafında kenetlendiğini hissettiğimde gözlerindeki paniği hatırlıyorum. Orgazm olmaktan korkuyordu.

Ben durduramadan soru ağzımdan kaçıyor. "Orgazm olmaktan neden korkuyordun?"

Bana hemen cevap vermiyor ve cevap verdiğinde sesindeki utancı duyabiliyorum. "Beni öyle görmelerini istemedim. Seks yapmaya zorlanmamız yeterince kötü zaten."

Bu dört duvar arasında konuşulmayan gerçeklere yer olmadığını bildiğimden, "Geldiğim için kendimi bok gibi hissediyorum" diye itiraf ediyorum.

Everleigh'nin kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Orgazm olmasaydın inandırıcı olmazdı."

"Hala." Dilim, paylaştığımız öpücükleri hâlâ hissedebildiğim dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Gösteriş için orgazm olmadım." Derin bir nefes çekiyorum, sonra itiraf ediyorum, "Hoşuma gitti."

Everleigh "Sana kızmayacağım" demeden önce bir an sessiz kalıyor. Bir bok göremese de yine de başını kaldırıyor. "Şu anda sahip olduğum tek şey sensin, Alek. Bizi bu duruma soktukları için onlardan nefret ediyorum ama senden değil." Sesi titriyor. "Sen de en az benim kadar kurbansın."

"Nefret ettiğim tek şey onların izlemiş olması," diye homurdanıyorum.

Tanrım, bu kıza içimi dökme şeklimle günah çıkarma kabininde olduğuma yemin edebilirsin.

"Benim için işkence değildi, Everleigh." Elimi koluna götürüyorum ve parmaklarımı ince pazısında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Cazibe orada."

Kıpırdamadan duruyor ve yarım saat gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmiyor. Fısıldamadan önce derin bir nefes aldığını duyuyorum: "Duygularımız karmakarışık. Travmatik deneyim normalde hissetmeyeceğimiz şeyleri hissetmemize neden oluyor. Her şey artmış durumda."

"Doğru." Başımı sallıyorum ama ekliyorum: "Bu duyguların gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Tekrar bana yaslanıyor. "En azından birbirimize sahibiz. Yalnız olsaydım hayatta kalabilir miydim emin değilim."

Genelde insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda olmaz ama Everleigh'in ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyorum.

İçimi çekerek, "Benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın" diye mırıldandım.

Başını sallıyor.

"Bu cehennemde olman benim suçum," diye hatırlatıyorum ona.

"Neyse o, Alek. Svetlana'yla kıyafetlerimi değiştirdiğimde ben de çuvalladım." Bir an tereddüt ediyor, sonra soruyor: "Pusuya düşürülmeseydik benimle ne yapacaktın?"

İsa.

Vincent onu bir yere bırakmayı ya da eve götürmeyi seçerdi. Onu eve götürseydik, babamın ne yapacağını bilemeyiz.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu Vincent'a bağlı."

"Kardeşinin iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor. "Onu ilk günden beri görmedik."

Yine cevap veriyorum, "Bilmiyorum. En büyükleri o, bu yüzden işkencenin yükünü o çekiyor."

"Umarım hayattadır," diye fısıldıyor. "Ben de."

Tekrar sessizleşiyoruz ve ben karanlığa bakıyorum.

İçimde kardeşimi görmek için sürekli bir savaş var ama biliyorum ki bu sadece bize işkence etmelerine neden olacak. Bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şey Vincent'ı istememek.

Babam içimizden birini döverken hepimize izletirdi. Herhangi bir duygu göstermemize izin verilmezdi, yoksa bizi de döverdi. Kaçırılma ihtimalimize karşı bizi eğittiğini söylerdi. Bratva'yı ispiyonlamayalım diye.

Ayrıca bunun bize duygu göstermemeyi öğretmek için olduğunu çünkü bizi esir alanların bunu bize karşı kullanacağını söyledi.

Yine de tek istediğim kardeşimi görmek.

Ama yılların şartlandırması beni kapıya vurmaktan alıkoyuyor.

Ne kadar güçlü olsam da, yok edilemez değilim. Prodi'nin bizi öldürmesinin ya da daha kötüsünün an meselesi olduğunu biliyorum.

Seni zihnen yıkmaya izin veremezsin.

Ne olursa olsun, hayatta kalmak zorundasın.

"Prodi sana aşık olmamı istiyor," diyorum Everleigh'e. "Beni kırmak için seni kullanacak."

Tekrar geri çekiliyor ve bir saniye sonra ellerinin omuzlarımdan ve boynumdan yukarıya, çenemin iki yanına doğru ilerlediğini hissediyorum.

Sesinde çaresizlik var, "Seni kırmasına izin veremezsin. Sensiz hayatta kalamam."

Onu uyarma ihtiyacı duyarak, "Bu odada ne kadar uzun süre birbirimizden başka her şeyden mahrum kalırsak, o kadar çabuk bir bağ kuracağız" diyorum.

"Biliyorum" diye cevap verirken sesi kısık.

"Prodi seni sevdiğime ikna olduğunda, sana tecavüz edecekler."

Everleigh kollarını boynuma doluyor ve vücudunu sertçe benimkine bastırıyor. İnce bedenini saran titremeleri hissediyorum.

"Beni sevme, Alek. Duygularını kontrol etmekte iyisin."

Ona sıkışıp kaldığımız yirmi ikiyi anlatırken gözlerim kapanıyor, "Eğer seni sevmezsem, seni öldürürler. Senin tek amacın beni kırmak."

Everleigh hıçkırıklara boğuldu ve göğsüme yaslanarak ağlamaya başladı. "Hepsinin tecavüzüne uğramaktansa ölmeyi tercih ederim."

Kollarım onu sıkıca sarıyor ve hayatımda vermek zorunda kaldığım en zor kararlarla yüzleşirken aramıza sessizlik giriyor.

Eğer Everleigh'e aşık olmazsam, o öldürülecek.

Eğer onu seversem, tecavüze uğrayacak. Muhtemelen onunla Vincent arasında kimin işkence göreceğini de seçmek zorunda kalacağım.

Sınırlarımı biliyorum. Zihinsel olarak onlara işkence edilmesine dayanamam.

Bölüm 12

Everleigh

Sanırım kaçırlalı iki hafta oldu.

Zamanı takip edebilmemizin tek yolu tuvalete gitmemize izin verildiği zamanlar. Ama günler birbirine karışıyor.

Artık acıkmıyorum ve bize verdikleri azıcık yemeği yemek çok zor. Yemeğimin dörtte üçünü hep Alek'e veriyorum. Onun benden daha çok ihtiyacı var.

İçinde bulunduğumuz durum nedeniyle, olayları normalde yaptığım gibi değerlendiremiyorum. Hayatta kalma içgüdülerim aşırı hızda çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, Alek'le seks yapmaya zorlanmamızın üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum.

Serçe tırnağım yeniden uzamaya başladı, ancak Alek tamamen uzamasının yaklaşık sekiz ay süreceğini söyledi.

Ön kolundaki kesik neredeyse tamamen iyileşmiş, ancak bıçak yarası biraz daha uzun sürüyor. En azından herhangi bir sinire zarar vermemiş ve tüm parmaklarını hareket ettirebiliyor.

Travmanın beni bunaltmasına izin vermek yerine, bir hafta içinde regl olacağım için daha çok endişeleniyorum. Ya da belki sadece birkaç gün. Bilemiyorum.

Bazı kadınların yetersiz beslendiklerinde ya da şiddetli strese maruz kaldıklarında adet görmediklerini duymuştum. Umarım benim durumum da böyledir çünkü hiçbir fikrim yok.

Kanamam başladığında ne yapacağımı bilmiyorum.
İtalyanların bana kadınsı ürünler tedarik edeceğini
sanmıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Alek yanımda oturduğu yerden
soruyor.

"Her an regl olabilirim diye endişeleniyorum" derken
utanmıyorum bile.

"*Blyad*'," diye küfrediyor nefesinin altında.

"Benim için bir tampon koşusu yapacaklarını
sanmıyorum." "Yapmayacaklar."

Alek'in eli beni tutmadan önce koluma değiyor. Beni
kucağına çekti ve kollarıyla beni sardı.

Uyumak için tercih ettiğimiz pozisyon haline geldi.

"Gerçekleşene kadar bunu düşünmemeye çalış," diye
fısıldıyor.

İnsanlarla kişisel bilgilerimi paylaşmak hiçbir zaman
doğamda yoktu, ama Alek'le kilit altında tutulduğumda,
sanki tüm sınırlarımız ortadan kalkmış gibi hissediyorum.

"İlk kez regl olduğumda annem iş için uzaktaydı. Tuvalet
kağıdı kullandım çünkü babamdan kadınsı ürünler
isteyemeyecek kadar utanıyordum."

Aramızdaki her konuşma dürüst ve çiğ ve bu da onu hiç
kimseyi önemsemediğim kadar önemsememe neden oluyor.

Onunla gözlerden uzak bir karanlıkta sıkışıp kalmak
aramızda müthiş bir bağ oluşmasını sağlıyor ve Prodi
planının işe yaradığını anladığında neler olacağından
korkmama neden oluyor.

Alek elimi bulana kadar karanlıkta el yordamıyla ilerliyor
ve önceki gecelerde olduğu gibi parmaklarımızı
birleştiriyoruz. Başparmağı

cildimi fırçalıyor.

Alek de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, "Prodi'nin bizi bu odadan çıkarması an meselesi" diyor.

"Bu olduğunda ne yapacağız?"

Hiç tereddüt etmeden, "Bana işkence etmeleri ve seni yalnız bırakmaları için elimden geleni yapacağım" diye cevap verir.

Geçen hafta boyunca ağlayamadım. Sanki gözyaşlarım kurudu.

"Birbirimizi umursamıyormuşuz gibi davranmalıyız," diye hatırlatıyorum ona.

Alek'in diğer eli enseme uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sana tecavüz etmeye çalıştıkları an, rol yapamayacağım."

Oh, Tanrım.

Yüzüm parçalanıyor ve sadece kuru hıçkırıklar var. "Ölmeyi tercih ederim, Alek."

Alnını benimkine bastırıyor. "Hayır." Boğazını temizliyor. "Sadece birkaç hafta olduğunu düşünmek çılgınca ama seninle bu cehennemde hapis olmak seni umursamamamı imkânsız hale getiriyor." Oflayıp pufluyor. "Sanki karanlık bizi birleştirmiş gibi. Benim nerede bittiğimi ve senin nerede başladığını bile bilmiyorum."

Yükselen duygularımız gerçeğe odaklanmamızı zorlaştırıyor. "Ben de aynısını hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Artık bununla mücadele edemiyorum" diye itiraf ederken nefeslerini dudaklarımda hissediyorum.

Güvenlik balonu, Alek ve benden başka bir şey kalmayana kadar etrafımızı sarıyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum.

Ağız benimkine değdiğinde, sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissediyorum. Kalbim beklentiyle doluyor ve midem bir kelebekler kaleydoskopu serbest bırakılmış gibi çırpınıyor.

Alek elimi bırakıyor ve avucunu yanağıma yerleştiriyor. Başını eğerek öpücüğü derinleştiriyor, dili ağzıma giriyor.

Aramızdaki an o kadar yoğun ki bizi dış dünyadan soyutluyor.

Dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve eli yavaşça gömleğimin eteklerine doğru iniyor. Kumaşı yukarı ittiğinde, geçmesine izin vermek için kollarımı kaldırıyorum.

İlk kez seks yaptığımda herkes bekaretini kaybediyordu ve Ben'i sevdiğimi sanıyordum. Sonrasında her şey yanlış geldi ve ondan hoşlanmadığımı fark ettim.

Gerçekten üzücü.

Ama Alek söz konusu olduğunda, göğsümde aceleci bir his oluyor - ve onunla bir olmak için acele ediyorum.

Etrafta izleyecek kimse olmadığından, bu an bize ait.

"Everleigh." Adımı bir dua gibi fısıldıyor. "İ seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Dudaklarımızı tekrar birleştiriyorum, öpücüklerinin bana vereceği yüksekliğe ihtiyacım var.

Göğüslerimi avuçlarıyla örtmeden önce sütyenimin bağcıklarını aşağı çekiyor. Sanki saatlerce öpüşmüştük gibi geliyor.

Başparmaklarını sert meme uçlarımla üzerinde gezdirerek tenime masaj yapıyor.

Sanki cehennem çukurlarından cennete küçük bir bakış atıyormuşuz gibi inanılmaz hissettiriyor.

Pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda, "Çok acımaması için yavaş gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet."

Bu sefer Alek sadece içime sokmakla kalmıyor, bunun yerine erkekliğini yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor ve daha fazla sürtünme için kalçalarımı hızla döndürmemi sağlıyor. İçimdeki ısı artıyor ve onun için uyarılmaktan kayganlaşıyorum.

Beni tekrar öpüyor ve tüm duygularımız çarpışarak kontrol edemediğimiz vahşi bir fırtına yaratıyor.

Kendini girişime yerleştirdiğinde, ağırdan alıyor ve her seferinde sadece bir santim içime giriyor. Öpüşmeye devam ediyoruz, dudaklarımız asla sahip olamayacağımız hayalleri paylaşıyor.

Bizim için asla mukadder olmayan gelecek. Endişelerimizi ve korkularımızı paylaşıyoruz.

Alek kendini kabzasına kadar içime sokuyor ve öpüşmeyi keserek bir inilti çıkarıyor. "Mükemmel hissediyorsun." Elini boynumun arkasından çıkarıyor ve başparmağını çene çizgimin üzerinde gezdiriyor. "Sen cehennemin ortasındaki cennetsin."

Kıpırdamadan duruyor ve karanlıkta sanki gerçekten göz teması kuruyormuşuz gibi hissediyorum.

"Sensiz yaşamak istemiyorum Everleigh," diye fısıldıyor, sesi kısık.

"Ben de sensiz yaşamak istemiyorum," diye itiraf

ediyorum.

"Eğer bu hayatımızın sonuysa, o zaman bunu böyle geçirmek istiyorum... kollarımda seninle."

Duygularım beni boğuyor ve keşke hayatlarımızdaki bu trajedi için dökcek bir damla gözyaşım kalsaydı.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve Alek içime girmeye başlıyor. Ellerimi yukarı kaldırıyorum ve ön kollarımı omuzlarına dayayarak parmaklarım uzun saç tellerine dolanıyor.

Her hamlesini karşılıyorum ve aramızdaki yakınlıkta o kadar kayboluyorum ki, Alek'i sevdiğimi kesin olarak biliyorum.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, onu sevdiğim gibi başka birini sevebileceğimi hiç sanmıyorum.

Alek hızını artırıyor ve bir elini aramıza sokarak parmağını klitorisime sürtüyor. "Benim için orgazm ol, *moya malen'kaya lyubov'*."

Bedenim ona itaat ediyor ve çok geçmeden katıksız zevk her santimimi ele geçirirken titriyor ve sarsılıyorum.

"Seni seviyorum," diyerek duygularını bana itiraf ediyor.

Sevişmemizden nefes nefese, "Ben de seni seviyorum." diyorum.

Sözlerim Alek'in serbest kalmasını sağlıyor ve kendini içime boşaltırken duyabileceğim en değerli sözleri tekrarlıyor: "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bölüm 13

Alek

Everleigh sadece üç hafta olduğunu düşünüyor ama ben bir aydan fazladır burada olduğumuza eminim.

Sadece üç günde bir beslendiğimiz için kilomun ve kas kütlemin çoğunu kaybettim. Everleigh'in yüzü çukurlaştı ve yemeğini benimle paylaşmaya çalıştığında, vücuduna biraz besin alabilmesi için artıklarını reddetmek için sahip olduğum tüm gücü kullanmak zorundayım.

İlk günden beri Vincent'ı hâlâ görmedim ve kardeşim için duyduğum endişe beni yiyip bitiriyor. Tek bildiğim Vincent'ın çoktan öldüğü.

Ayrıca Prodi bizi seks yapmaya zorladığından beri işkence görmek üzere odadan çıkarılmadık. Ama bu acı çekmediğimiz anlamına gelmiyor.

Kardeşim için duyduğum endişe ve Everleigh'in yok oluşunu izlemek, bu dünyadaki hiçbir şeyin beni hazırlayamayacağı farklı bir işkence.

Everleigh ve ben gün boyunca yan yana oturuyoruz ve geceleri onu kucağıma çekiyorum, böylece biraz uyumaya çalışırken birbirimizi sıcak tutmaya yardımcı olabiliyoruz.

Uyumak. Pek uyuyabildiğim söylenemez. Sadece ara sıra dalmayı başarabiliyorum, ama çoğunlukla Everleigh'in yumuşak nefeslerini dinlerken karanlığa bakıyorum.

Babamın bizi bulacağına dair son umudumu da kaybetmeye başlıyorum. Prodi'nin bizi öldürmesi an meselesi.

Hayatımın kanlı bir ölümle sonlanacağını hep biliyordum ama Everleigh'in on dokuzuncu yaş gününü göremeyeceğini bilmek beni yavaş yavaş öldürüyor.

Everleigh birdenbire, "Ben küçükken annem çay takımımla oynarken gerçek yiyecekler yiyebileyim diye mini kekler yapardı," diye söze girdi. "Şu anda o keklerden biri için her şeyimi verirdim."

"Annem en iyi ballı keki yapar," diye mırıldanıyorum. "Pusuya düşmeden önce yediğim son şeylerden biri."

"Başka neleri özölüyorsun?" diye soruyor.

"En iyi arkadaşım Misha ve kız kardeşi Tiana. Ailem onları biz küçükken evlat edindi, bu yüzden birlikte büyüdüük. Misha ile gerçekten çok yakınız."

"Eskiden en iyi arkadaşım vardı ama taşındı ve annemle babam öldükten sonra onunla bağlantımı kaybettim."

"Bu berbat," diye mırıldandım. "Senin gibi biri asla yalnız kalmamalı" derken ciddiydim. Mükemmel bir hayatı hak ediyorsun."

Everleigh başını çeviriyor ve diğer yanağını göğsüme yaslıyor. "Bazen bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum."

"Sen hiçbir şey yapmadın." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Hepsi benim suçum."

"Annemle babamın ölümüyle hiçbir ilgin yok," diye fısıldıyor. "Onlar öldüğünden beri her şey ters gitmeye devam etti. Bu yolculuğun bana hayattan bir mola verdireceğini umuyordum, böylece onlar olmadan nasıl yaşayacağımı çözebilirdim."

Ve Şimdi, çözmesi gereken bir hayat olmayabilir.

Hayal kırıklığı ve güçsüzlük hissi göğsümü dolduruyor. Keşke on bin adamın gücüne sahip olsaydım da bizi bu cehennemden çıkarıp onu güvende tutabilseydim.

Everleigh ile karanlık bir odaya hapsedilmiş olmak beni onu sevmeye Őartlandırdı. Duygularımla savaşmak imkânsız çünkü cehennem gibi hapsolmuŐluğumuz bizi hiç bilmediğim bir düzeyde birbirimize bağlanmaya zorladı. Nefeslerimiz bile senkronize.

Everleigh kemiklerimi kaplayan et gibi benim bir parçam oldu.

Aklım bana hissettiğimiz her Şeyin her gün katlanmak zorunda kaldığımız kabus yüzünden olduğunu söylüyor, ama kalbim bana onu sevdiğim gibi bir başkasını asla sevemeyeceğimi söylüyor.

AŐkımız daha derin, daha ilkel bir Şey. Hayatta kalma isteğimle bir oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Everleigh soruyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi," diye yanıtlıyorum.

KoŐullu olsun ya da olmasın, kollarımdaki kadının kalbimin her santimetresine sahip.

Yanağını göğsüme sürtüyor. "Bir mucize olduğunu ve bu odadan dünyanın herhangi bir yerine sihirli bir Şekilde ışınlandığımızı farz et."

Sırtarak ağzımı kapatıyorum. "Tamam."

"Benimle gelip normal bir hayat mı yaşayacaksın yoksa Bratva'ya mı döneceksin?"

Sikeyim.

Ona cevap veremediğinden ekliyor, "Unutma, bu bir hayal. Seçtiğin şeylerin hiçbir sonucu yok."

Karanlıkta onun eline uzanıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Sonuçların olmadığı ideal bir dünyada, bratva ve seni seçerdim."

Karar veremediğimden değil, ikisini de istediğimden. Misha'dan ve ailemden vazgeçmek zorunda kalmayacağım, Everleigh'i de bırakmak zorunda kalmayacağım.

Ayak sesleri koridorda yankılandığında vücudum kaskatı kesiliyor. Bugün yemek günü değil ve tuvalet molası için çok erken.

Anahtarlar şingirdiyor ve midem bir beton bloğa dönüşüyor. "*Blyad'*," diye fısıldıyorum, ayağa fırlıyorum. Everleigh

Ben de ayağa kalkıp onu arkama çektim.

"Alek," diye tıslıyor, sesinde korku ve panik yoğunlaşıyor.

Kapı açılıyor ve odaya ışık doluyor. Gözlerim kapanıyor ve tekrar açabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor.

"Gel," diye emrediyor Dario.

Tanrım, bize merhamet et.

Vücudumdaki her hücre Everleigh'i bana çekmek istiyor ama bunun çok büyük bir risk olacağını biliyorum.

Bu olabilir. Bizim sonumuz.

Ya da beni kıracak son işkence.

Yaklaşan ölümümüze doğru yürürken, Everleigh sırtıma yakın duruyor. İşkence odasına girmeden hemen önce parmakları sırtımın alt kısmında geziniyor.

Benim için güçlü kal, moya malen'kaya lyubov'.

Gözlerim tahta bir sandalyeye bağlanmış Vincent'a takılıyor ve hava ciğerlerimi bir vınlamayla terk ediyor. Kardeşim tanınmayacak kadar işkence görmüş. Bir kulağı yok ve dişlerinin geri kalanı çıplak ayaklarının yanında yatıyor gibi görünüyor.

Gözleri şişmiş ve sırtındaki deri soyulmuş.

Gördüklerimi algılayamıyorum ve olduğum yerde kalıyorum.

Ben yemekten ve ışıktan mahrum bırakılmış, insan teması için sadece Everleigh'in bulunduğu bir odaya kapatılmışken, Vincent hayatının son anına kadar işkence gördü.

Fiziksel olarak kırılmış olan kardeşime bakmaya devam ederken damarlarımdaki kan buza dönüşüyor.

Bugün birimiz ölecek.

Bölüm 14

Everleigh

Vincent'ı ilk gördüğümde dehşete kapılıyorum ve bir daha ona bakmaya cesaret edemiyorum. Alek'le karanlık bir odada haftalar geçirirken, zihinsel olarak bu düzeyde bir şiddete hazır değildim.

Gözlerini kardeşinden ayıramayan Alek'e uzanıp onu teselli etmek istiyorum. Ama üzerimize spot ışıklarının düşeceğini bildiğim için buna cesaret edemiyorum.

Gözlerim Prodi'ye kayıyor ve Alek'in tepkisinden aldığı çarpık zevki görünce midem safrayla çalkalanıyor.

İçten içe, bugünün tutsaklığımızın son günü olmasa da en kötü günü olacağını biliyorum.

Prodi, Alek'e "Sen aşık olurken ben Vincent'la biraz eğlendim," diye takılır. Bir kahkaha atar ve ekler: "Bugün kime işkence edeceğimi sen seçeceksin."

Alek gözlerini yavaşça kardeşinden ayırıp Prodi'ye bakar. "Ben kendimi seçiyorum."

Prodi sanki Alek az önce çok komik bir şey söylemiş gibi gülmeye başlıyor, bu ses tüylerimi diken diken ediyor.

"Ahh..." Prodi başını sallar, "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Kızın ve kardeşin arasında seçim yap."

Alek'in yüzündeki ifade kararır ve ardından kelimeler gürler. "Ben. Seçiyorum. Kendimi."

Prodi başını sallamadan önce rahatsız edici derecede uzun bir süre ona bakıyor. "Tamam, ben de oynayacağım ama kız ya da Vincent ses çıkarırsa ya da başka tarafa bakarsa bir uzvunu kaybedeceksin. Bence bu adil bir anlaşma."

Oh, Tanrım.

Yıpranmış bir halde, anın içinde kalmak için mücadele ediyorum, zihnim deliliğin getirebileceği mutluluğa kaçmam için bana yalvarıyor.

Bir gardiyan Alek'i ileri doğru iter ve odanın ortasında diz çökmeye zorlanır.

Hayır. Lütfen, Tanrım, kurtar bizi!

"Daha eğlenceli olması için sizi bağlamayacağız. Eğer karşılık vererseniz, kimin öleceğini ben seçerim."

Gözlerim Alek'e yapıştı ve çenemi sıkarak kapattım.

Sakin ses çıkarma.

Gardiyan ortaçağdan kalma bir kırbaça benzeyen bir aleti eline aldığı anda ellerimi iki yana açıyorum. Her deri ipin ucunda metal çiviler var.

Hayır. Hayır. Hayır!

Prodi gardiyana başlaması için işaret ediyor ve kolunu salladığında, sadece gücü bile korkudan sıçramama neden oluyor. Metal çiviler Alek'in derisini yırtıyor ve çığlık atıp kusmamak için hemen iki elimle ağzımı kapatıyorum.

Alek homurdanıyor, çenesini yukarıda tutup gözlerini Prodi'ye kilitlerken ellerini kalçalarına götürüyor.

Tanrım, Lütfen bu dehşeti durdur!

İlkinden sonra kırbaçlama hızlanıyor ve Alek'in sırtının deri ve kan parçalarına ayrıldığını görünce ruhumun inlediğine yemin edebilirim.

Durmaları için çığlık atmak istiyorum. Kendimi işkence için sunmak istiyorum.

Ama Alek'in bir uzvunu kaybetmesinden korktuğum için kılımı kıpırdatmaya ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Korku artık hissettiklerimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Korku ya da dehşet de değil.

Kutsal Kitap cehennemini sonsuza kadar feryat figan ve dış gıcırtısının olduğu bir yer olarak tanımlar. Dünya'da bir yer olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Alek'in sırtına aldığım her darbeye ruhum ölüyor, ta ki içi boş bir kabuktan başka bir şey değilmişim gibi hissedene kadar. Zihnimde bir yerlerde bir şeyler kopuyor ve gerçeklikten uzaklaşmaya başlıyorum.

*Onu
öldürmeyin.*

Lütfen.

Kırbaçlama durduğunda ve Alek kendini diz çökme pozisyonuna zorlukla geri itebildiğinde, son umudum da ölüyor.

Ellerim ağzımı kapattıkları yerden düşüyor ve "Bana işkence et" derken sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Gözlerim sevdiğim adama yapışmış halde, ilk günden beri korktuğum sözleri söylüyorum: "Öldür beni. Sadece ona daha fazla zarar verme."

Sevdiğim adamın parçalara ayrılmasını izlemektense ölmeyi tercih ederim.

Prodi'den kahkahalar yükselir, yüzünde muzaffer bir ifade vardır.

Alek başını kaldırmaya çalışırken "Hayır," diye mırıldanıyor.

Prodi sandalyeden kalktı ve silahını arkasındaki pantolonun kemerine soktuğu yerden çıkararak Alek'in önüne çömeldi. "Kimin öleceğini seçin."

Alek başını sallar. "Ben." Prodi'ye bakabilmek için dik durmaya çaballıyor. "Ben kendimi seçtim."

Başımı sallayarak bir adım öne çıktım. "Hayır. Lütfen! Onu öldürmeyin." Panik ve çaresizlik hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor.

Dayanılmaz ıstırap. Ezici bir yenilgi.

Hayır. Gerçekten söyleyecek söz yok.

Prodi, Alek'le alay eder. "Seç, yoksa ikisini de öldürürüm."

Vincent başını kaldırmayı başarıyor, ama sadece okunaksız bir şeyler gargara yapabiliyor.

Prodi bir gardiyana "Onu ayağa kaldır," diye talimat verir. "Döndürün ki onların ölümünü izleyebilsin."

Gözlerim Alek'e kilitleniyor, böylece görecekim son şey o olacak.

Prodi bana doğru yürüdü ve silahını kaldırdı. Namluyu gözlerimin arasına bastırdığında vücudumdaki titreme durdu.

Hayatımın gözümün önünden geçmesini bekliyorum ama sadece Alek var.

"Hayır!" Alek'in çığlığı odada yankılanıyor. Yüzündeki mücadelenin tükendiğini ve kalbinin nasıl kırıldığını görüyorum. Gözleri Vincent'a takılıyor.

Kardeşler birbirlerine bakarlar, sonra Vincent başını sallar.
"Yapma Alek," diye fısıldarken gözlerim akmayan yaşlarla
yanıyor.

Beni görmezden geliyor ve Vincent ile göz teması
kurmaya devam ederek "Vincent'ı seçiyorum" diyor.

Namlu alnımdan çıkıyor ve havaya bir el silah sesi
yayılıyor. Anında barut tadı alıyorum ve kulaklarım çınlıyor.

Sanırım çığlık atıyorum.

Mesanem beni hayal kırıklığına uğratiyor.

Ve kardeşinin ölümünü izleyen Alek'ten gözlerimi
ayıramıyorum.

Bölüm 15

Alek

Kardeşim bana kabullenmişlikle bakıyor, gözleri işkencesine son vermem için bana yalvarıyor.

Sınırına ulaştı.

Bakışlarım umutsuzca Everleigh, sevdiğim kadın ve kardeşim arasında gidip geliyor.

İsa. İsa. İsa.

Vincent başını sallar.

Prodi'nin her an silahını ateşleyebileceğini bildiğimden, ağızımdan o yıkıcı sözler döküldü: "Vincent'ı seçiyorum."

Vincent'ı se çiyorum.

Silah sesini zar zor duyuyorum ve kardeşimin başı öne düşüp şakağındaki kurşun yarasından kan damlarken aklım, zihnimde oluşan çatlaklardan kayıp gidiyor.

Yakında onu takip edeceğimi bilerek, kardeşimin ölümünü izliyorum.

Sadece kardeşime ihanet etmekle kalmadım, Ölüm emrini de ben verdim.

Düşüncenin kafama dank etmesi ve az önce yaptığım şeyin vahim gerçekliğinin gözümün önüne gelmesi dakikalar alıyor.

Vincent bana başıyla onay verse de ve sınırına ulaştığını açıkça görebilsem de, bu durumu daha kolay hale getirmiyor.

Katlandığı onca işkenceden sonra kardeşim onun tek gerçek seçenek olduğunu biliyordu.

Hepimizin sınırları var ve Vincent da sınırlarına ulaştı. Yine de kardeşimin ölmesini seçtim.

Hiçbir şey hissedemeden, zihnim karanlık bir uçuruma doğru dönüyor.

Söylenen hiçbir şeyi duymuyorum ve odadan dışarı sürüklendiğimde vücudum otomatik pilota geçmiş d u r u m d a .

Gözlerim Vincent'a takılı kalıyor, ta ki o gözden kaybolana kadar.

Karanlık odaya geri itiliyorum ve Everleigh'in avuçlarını çenemde hissediyorum.

Hala bir şey duymuyorum.

Beni aşağı çekiyor ve kığım yere değdiğinde dizlerimi yukarı kaldırıp ön kollarımı onlara dayıyorum. Başımı eğiyorum.

Dakikalar... saatler... günler... haftalar... aylar... Bir yıl geçebilirdi ve ben bunu bilemezdim.

Şok ve acı içinde donup kalan zihnim, sadece ölümle birlikte gelen sessizliğin olduğı bir yere sürükleniyor.

Bilincimin yerine gelmesi ani ve acı verici oldu.

Çok şey yaşadım ve hayatımda çok şey gördüm ama bir kez bile ağlamadım.

Bugüne kadar değil.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökölüyor, yere damlıyor.

Saçlarımı avuç avuç tutuyorum ve kardeşimin kaybına dayanamayarak göğsümden boğuk bir çığlık kopuyor.

"Alek," diye ağlıyor Everleigh. Kollarını başıma doluyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Özür dilerim. Tanrım. Çok üzgünüm."

Kendi etimi ve kanımı öldürttüm.

Aramızda başka bir şey konuşmadan, Vincent'ın kaybı beni mahvederken Everleigh bana sarılmakla yetindi.

Bratva dünyasında büyürken, genç yaşta kanlı bir ölüme hazırlanırsınız. Yol boyunca ailenizi ve arkadaşlarınızı kaybedeceğinizi biliyorsunuz.

Ama yine de aldığım eğitimlerin hiçbirisi beni son aylara ve Vincent'ın ölümüne hazırlayamazdı.

Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Sadece 23 yaşındaydı.

Anneme nasıl söyleyeceğim?

"Alek?" Everleigh fısıldar.

Hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum. Sürekli keder ve suçluluk duygusu içinde, sadece yaptığım şeyle yüzleşebiliyorum.

Kardeşimi idam ettirdim.

Prodi'nin Everleigh'i öldürmesine izin veremezdim. Onu değil. Hiçbir zaman.

Aniden silah sesleri patlar, düzensiz patlamalar binanın içinde yankılanır.

"Oh, Tanrım." Everleigh ayağa kalkıyor ve ben ayağa kalkar kalkmaz ilk kez önüme geçiyor. "Köşeye git. Seni vücudumla koruyacağım."

Dediğini yapmadığımda tıslıyor, "Lanet olsun, Alek. Çekil!"

Beni geriye doğru itmek için ellerini göğsüme bastırdığı anda kapı titreyerek açılıyor. Etrafında dönüyor

ve kollarını açarak sırtını önüme dayıyor.

Benim için kurşun yemeye hazır.

İçgüdüsel olarak onu iterek yoldan çekiyorum ve yere düştüğünde Dario bize ateş açıyor.

Bir kurşunun kalçamı delip geçtiğini hissediyorum ve bir diğeri karnıma isabet ediyor. Vücudum geriye doğru itiliyor ve duvara çarpıyorum. Sırtım alevler içinde kalıyor ve bacaklarım önümde genişçe açılmış halde yere çökerken, içimden çılgınca bir kıkırdama yükseliyor.

Geliyorum, Vincent.

"Noooo!" Everleigh çığlık atıyor, sesi acı ve çaresizlikle dolu.

Bana doğru koşuyor ve kendini göğsüme atıyor.

"Hayır. Ölme. Lütfen, Alek. Sensiz yaşayamam," diye sayıklıyor, boynuma dolanan kolları vücudumda kalan azıcık yaşamı da boğmakla tehdit ediyor.

Daha fazla silah sesi duyulur ve Dario yüzünün yan tarafı parçalanarak yere yığılır.

Papa.

Bu gücü nereden bulduğumu bilmiyorum ama Everleigh'i geri itiyorum ve ayağa kalkmaya çalışarak kolumu omuzlarına doluyorum, böylece ona yaslanıp yakınımda tutabiliyorum.

"Gitmemiz gerek," diye emrediyorum.

Kız arkadaşım hareket etmeme yardım etmek için kolunu belime doluyor, yırtık deriye dokunmamaya dikkat ediyor. Kapıya vardığımızda, ona Dario'nun silahını almasını söylemek üzereyken, babamın koridorda aceleyle ilerlediğini görüyorum.

Benimle göz göze geliyor ve "Gel" diye havlarken adımlarını hızlandırıyor. Acele et!"

Sıcak bir buluşma beklemiyordum. Babam öyle biri değildir.

"Vincent nerede?" diye soruyor, sesi gergin.

Daha hızlı topallayabilmek için Everleigh'e yaslanırken sadece başımı sallayabiliyorum.

Babamın gözleri ona takılıyor ve o daha kim olduğunu sormadan, "Benimle geliyor," diyorum.

"Patron. Prodi arkada," diye sesleniyor babamın ikinci adamı Grigory koridorun sonundan.

Babam dönüp Grigory'ye doğru koşarken Everleigh'i unuttur.

Everleigh'ye "Acele edelim," diyorum ve Prodi'nin adamlarının cesetlerinin yanından geçerken, öldükleri için bir parça memnuniyet duyuyorum.

"Baban geldi Alek," diye fısıldıyor kızım, sesini boğuklaştıran bir rahatlamayla. "Kurtulduk!"

Onu kendime doğru çekiyorum ve birlikte haftalardır... aylardır hapishanemiz olan depodan çıkış yolunu buluyoruz.

Babamla konuşana kadar ne kadar süre Prodi'nin tutsağı olduğumuzu bilemeyeceğim.

Babam geldi.

Keşke daha önce gelseydi.

Yaşadığım kan kaybından dolayı ciddi bir baş dönmesi hissetmeye başlıyorum ve Everleigh beni en yakın SUV'ye sürüklerken ayakta tutmak için mücadele ediyor.

"Alek'in hastaneye gitmesi gerekiyor. Vuruldu!" diye bağıyor birine.

Başımı dik tutamıyorum ve bilincim gidip gelmeye başlıyor.

En azından Everleigh yaşayacak.

Güçlü kollar beni kavradı ve bir cipin arkasına zorla bindirildim. Everleigh'in ellerinin uyluğumdaki kurşun yarasına bastırıldığını hissetmem sadece birkaç saniye sürüyor.

"Acele etmeliyiz," diye haykırıyor, sesindeki çaresizlik giderek artıyor.

Hâlâ silah sesleri duyuyorum ve araca tırmanan adamlar yüzünden cipin alçalması için ne kadar beklediğimizi bilemiyorum.

"Aleksandr," diye tersliyor babam.

Yılların şartlandırması başımı kaldırmamı sağladı. "Sakın ölmeye cüret etme," diye emretti.

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, konuşmam bulanıklaşıyor.

Grigory direksiyonun arkasında, motoru çalıştırıyor ve bizi kardeşimi kaybettiğim ve tüketen bir aşk bulduğum cehennem çukurundan uzaklaştırıyor.

Babam "Arabayı durdur." dediğinde nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Grigory kenara çekiyor ve bir kez daha çok fazla kan kaybettiğim için görüşüm bulanıklaşıyor.

"Alek!" Everleigh bağırarak beni gerçekliğe geri döndürdü. Kolumu tutuyor, ama benden kopmadan önce sadece bir saniyeliğine.

"Hayır!" Son gücümü kullanarak kapıyı itip açtım ve

sendeleyerek cipten çıktım. "Dur!" Gözlerim

Baba Everleigh'i tarlaya iterken. "Baba!" Bağıyorum ama sesim ona ulaşamayacak kadar zayıf.

Bedenim beni yarı yolda bırakıyor ve dizlerimin üzerine çöktüğümde üç el silah sesi gecenin içinde yankılanıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Everleigh'e isabet eden kurşunları izlerken tüm dünyam yıkılıyor. Çok sıkı çekilmiş bir ip gibi, akıl sağlığım bozuldu.

Gördüğüm son şey onun yere düştüğü.

Bölüm 16

Alek

Geliyorum, kafam çok karışık.

Vücudum parçalanmış gibi hissediyor ve gözlerimi açmak için mücadele ediyorum.

Mutluluk dolu bir an için, steril odada etrafıma bakıp Misha'nın bir koltukta oturduğunu gördüğümde ne olduğunu hatırlamıyorum.

En iyi arkadaşım bana bakıyor ve anında yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Kapıya doğru koşuyor ve koridora doğru eğilerek, "Alek uyandı!" diye bağıyor.

Ailem ve Tiana hastane odasına daldılar.

Annem on yıl yaşlanmış gibi görünüyor, koyu kahverengi saçlarında beyaz çizgiler var. Yüzünde yeni çizgiler var ve gözleri kalp acısından donuklaşmış.

Tiana ağlamaya başlıyor ve elimi tutmaya geliyor. Sonra gözlerim babamın sert yüzüne takılıyor.

Vincent.

Everleigh.

Mutluluk anı parçalanıyor ve her parça ruhumu lime lime ediyor.

Kardeşimin başı öne düşüyor ve şakağındaki kurşun yarasından kan damlıyor.

NONONONONO!

Bedenim beni yarı yolda bırakıyor ve dizlerimin üzerine çöktüğümde üç el silah sesi gecenin içinde yankılanıyor.

Everleigh'e isabet eden kurşunları izlerken tüm dünyam yıkılıyor.

Vücudumdaki acı azalıyor ve geriye sadece Vincent ve Everleigh'in öldüğüne dair üzücü gerçek kalıyor.

Kontrol edilemeyen öfke içimde patlıyor ve serumu kolumdan çıkarıp yatakta debelenirken aldığım yaralar beni durdurmaya yetmiyor.

Çığlık atan ve bağırان sesler duyuyorum.

Ona doğru tökezlerken gözlerim babama kilitli kalıyor.

Mantık yok. Doğru ve yanlış yok. Yaşama isteği yok.

Sadece nefret ve öfke var.

Kollarımı kaldırıyorum ve ellerimi boğazına dolayarak canını sıkmaya çalışıyorum. Çok güçsüzdüm, dizlerimin üzerine çöktüm.

Nefeslerim çok hızlı geliyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Babam geriye doğru bir adım atarken Misha beni tutuyor. Önümde çömelıyor ve "Kendini topla evlat" diye emrederken gözleri duygusuz.

"Onu sen öldürdün," diye inliyorum. "Senin yüzünden Vincent ve Everleigh öldü."

Bu sözleri söylerken Everleigh'in tarlada yere yığıldığı anı zihnimde canlanıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Bağıríyorum. "Onu neden vurdun?"

Misha'nın tutuşuna karşı mücadele etmeye başlıyorum, göğsümden kırık bir çığlık kopuyor. Kuduz bir köpek gibi oldum.

"Kız bir sorumluluktu," diye mırıldandı babam. Düzgün düşünemiyorum. Sakinleşemiyorum.

Misha'ya karşı savaştan başka bir şey yapamıyorum. Kurtulmayı başarıyorum ve ileri atılarak babamı ayaklarından yakalıyorum.

Misha bir kez daha beni tutmadan önce yumruğumu yanağına çarparak bir yumruk atmayı başarıyorum.

Sürüklenip götürülürken, delilik dudaklarımdan dökülüyor, "Onu öldürdün lan. O benim ruhumdu! O benim her şeyimdi. Onu öldürdün. Onu öldürdün! ONU ÖLDÜRDÜN."

Misha kollarını bana doluyor ve söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyorum.

Kafamın içinde hapsolmuş, karanlıkta yalnızım.

Bu sefer aklımı kaçırmamı engelleyecek Everleigh yok. Onu öldürdü.

Ruhumun diğ er yar ısı.

Beni öldürmüş de olabilirdi.

Annemin ellerini omuzlarımda hissediyorum. Gözyaşlarını görüyorum.

Beyazlar içindeki bir kadın bana bir iğne yapıyor ve başım dönüyor, gözlerimi babamınkilere kilitliyorum.

"Ben... seni... öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, bedenim mücadeleyi kaybetmeden önce ve Misha'ya doğru yığılıyorum.

Tekrar uyandığımda, anılar beni bekliyor.

Ne olduğunu hatırlamamın bir süre aldığı mutlu bir an yok.

Zayıflatan gerçekliğimin darbesi anlık. Zihnime yıkım ekiyor, eskiden olduğum adamı silip süpürüyor.

Nefeslerim umutsuz nefesler haline geliyor ve dayanılmaz bir acı göğsümü delip geçiyor.

Misha yaklaşıyor ve bana doğru eğiliyor. Endişe yüzünün derinliklerine kazınmış.

"Alek, sakın ol."

Ancak o zaman kalp monitörünün deli gibi biplediğini duyuyorum.

En iyi arkadaşım la göz göze geliyorum ama Everleigh ve benim karanlık bir odada kilitli kaldığımız anılar yüzünden yüzü bulanıklaşıyor.

Yine onun ölümünün görüntüsü içimi ürpertiyor. Tek bir günde Vincent ve Everleigh'i kaybettim.

Kardeşimi kaybetmeyi atlatabilirdim ama Everleigh'i kaybetmeyi atlatamazdım.

İşkence sahneleriyle bombardımana tutuldum. Açlık. Karanlıkta ve soğukta geçirdiğimiz bitmek bilmeyen saatler.

Sanki sadece Everleigh, ben ve o karanlık oda varmışız gibi geliyor. Öncesi ve sonrası yok.

Misha'nın elleri yüzümü çevreliyor ve "Alek, lütfen sakın ol" diye yalvarıyor.

Nefesim o kadar hızlı ki, yeterince hava alamıyorum ve hiperventilasyon geçirerek karanlığa dönüyorum, ama bu sefer Everleigh yanımda değil.

Bir sonraki uyanışında halsizim ve tüm gücüm tükenmiş oluyor.

Zihnim sersemlemiş, sanki çok içmişim gibi.

Herhangi bir şeye odaklanmak zor ve inlediğimde bir hareket duyuyorum.

Annem ortaya çıkıyor ve yine ne kadar yaşlı görüldüğüne şaşıyorum.

"Anne," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Yavaşça bir sandalyeye oturuyor ve elimi tutup iki elinin arasına alıyor.

"*Zaika*." Bana Rusça'da bebek ya da sevgilim anlamına gelen bir isimle sesleniyor. Annem bir dua okuyor, uyandığım için Tanrı'ya şükrediyor, sonra gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlıyor.

"Anne," diye tekrar başardım. "Ne oldu?"

Başını sallarken yüzünü bir gülümsemeye zorluyor. "Sen buradasın. Önemli olan tek şey bu." Sesi kırılıyor ve yıkıcı kalp kırıklığı yüz hatlarını sıkılaştırıyor, sonra fısıldıyor, "Hâlâ sana sahibim."

Geçtiğimiz ayların anıları gecikmeli de olsa yavaş yavaş zihnimden süzölmeye başlıyor.

Bana verdikleri ilaçlar yüzünden, darbe üstüne darbe hissetmek zorunda kalıyorum.

Hissetmeye zorlanıyorum.

Dayağı, kırbacı, elime saplanan bıçağı hatırlıyorum.

Açlık ve açlık sancılarını hatırlıyorum.

Kas kramplarını hatırlıyorum, vücudum hareketsizlikten solup gidiyordu.

Everleigh'in gözlerimin önünde kayboluşunu izlediğimi hatırlıyorum.

Karanlık.

Sonsuz lanet karanlık.

Odadaki parlak ışığa karşı gözlerimi kapatıyorum. Ve hatırlamaya devam ediyorum.

Vincent'ın o son günde nasıl görüldüğünü. Kaderini kabullenışı ve gözleri bunu bitirmem için bana yalvarıyordu.

Everleigh gitti.

Vincent bir hiç uğruna öldü ve ben yine de Everleigh'i kaybettim.

Ağladığımı ancak annem beni oturur pozisyona çekip başımı göğsüne bastırdığında fark ediyorum.

"Shhh...*zaika*...shhh. Annen burada."

Küçükken hep onun kollarında huzur bulurdum ama bugün artık bulamıyorum.

Bugün sadece acı ve suçluluk var.

Hayatta kalan tek kişi olmanın yükünü taşımak zorundayım. Kardeşimi hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğuyla nasıl yaşayacağım?

Ruhumun yarısı bir tarlada çürürken nasıl hayatta kalabilirim?

Vincent ve Everleigh'in işkencesi biterken, benimki yeni başlıyor.

Bölüm 17

Everleigh

Gözlerimi açtığımda vücudum hissizleşiyor ve etrafımdaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum.

Bir hastane odasıdaymışım gibi görünüyor. Yatağın yanındaki makinelerden sesler duyuyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sol elimde bir serum olduğunu fark ediyorum.

Neredeyim ben?

Tutsaklığımın anıları zihnime akıyor ve Alek'in babası tarafından vurulduğumu hatırlıyorum.

Oh, Tanrım!

Alek! Yaşadımı?

Birden odaya yaşlı bir adam girer.

Yaşlı adamı tanımıyorum ve ona bakıyorum, korku ve panik göğsümü dolduruyor.

Uyandığımı fark edince gözleri büyüdü. Rusça bir şeyler geveliyor ve bir cevap bekliyor gibi görünüyor.

"Ben Amerikalıyım," diyorum, sesim uzun süredir kullanmamışım gibi kısık. "Rusça bilmiyorum."

"Ohhhh." Yaklaşıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Seni evimden çok uzak olmayan bir tarlada buldum. Seni hastaneye getirdim."

Saf bir rahatlama üzerime çöküyor ve benim için normal bir duygu haline gelen gerginlik yok oluyor. Bunaldım

Artık tutsak olmadığının farkına vardığımda çenem titriyor ve sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Beni buldun mu?"

Başını sallıyor. "Kötü durumda." Kaşları ciddi bir ifadeyle birbirine yaklaşıyor. "Neden vuruldun?"

Yaşadığım onca travmadan sonra tek bir kişiye bile güvenmiyorum. Ya Bratva'nın içindeyse ya da onları tanıyorsa? Ya onlara hayatta kaldığımı söylerse ve onlar da beni öldürmeye gelirse?

Bunun yanında, benim çılgın hikayeme kim inanır ki?

Bu adamın Alek'in babasını tanıdığını sanmıyorum, yoksa şu anda hayatta olmazdım. Ama bunu şansa bırakmak istemediğimden başımı sallıyorum ve "Hatırlamıyorum" diye yalan söylüyorum.

Bana inanmadığını görebiliyorum ama konuyu uzatmıyor. "Amerikalı mısın? Pasaport bulamadım."

Kahretsin!

Otel. Umarım eşyalarım hala onlarda duruyordur.

"Politsiya gelecek," diyor, gözleri beni bir şahin gibi izliyor.

Polis mi? Oh, kahretsin. Onlara ne diyeceğim?

Kalp atışlarım hızlanıyor ve endişem yeniden tavan yapıyor.

Onlara gerçeği söylersem ne olur?

Muhtemelen bir dava açacaklar ve bratva hayatta olduğumu öğrenecek.

Alek'in babası beni yine öldürmeye çalışacak.

Böyle bir şey olamaz!

Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi yapacağım. Sadece eve gitmek istiyorum.

"Ne zamandır buradayım?" Sormayı düşünüyorum. "Üç haftadır," diye cevaplıyor.

Tanrım, bu çok uzun.

Ama bir de esir tutulduğum haftalar vardı. "Tarih ne?"

"24 Şubat."

Vay anasın!

Hesaplama yapmakta zorlanıyorum ve kaçırılmamın üzerinden neredeyse üç ay geçtiğini fark ettiğimde kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Eve gitmek için pasaportuma ihtiyacım olacak. Ve kişisel eşyalarım. Otelin eşyalarımı üç ay boyunca saklama şansı nedir?

Bir hemşirenin odaya girmesiyle sözümüz kesiliyor. "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sorduğunda aksanı yaşlı adamınki kadar kalın değildi.

Nasıl hissediyorum?

Kelimeler kifayetsiz. Duygularım karmakarışık.

Yaşadığım travmanın dehşetinin beni ezmesini engellemek için mücadele ediyorum.

Doğru cevap veremediğim için "İyi hissediyorum" diye yalan söylüyorum.

Hayati değerlerimi kontrol ettikten sonra, "Üç kurşun yaran var, idrar yolu enfeksiyonun var ve ciddi şekilde yetersiz beslenmişsin" dedi. Bana verdikleri ilaçları aldığıma emin olmak için serumu kontrol etmeden önce ön kolumu okşuyor. "Enfeksiyon geçti ve kilo almayı başardın. Doktor viziteleri sırasında seni görmeye gelecek."

Yaşlı adama bakar ve ona Rusça bir şeyler söyler. Adam başını sallar ve odadan çıkar.

"Bay Vlasov. Vlasov o a güzel Adamım. O olmuştur endişeli ve her gün seni kontrol ediyorum."

Bay Vlasov. Ona teşekkür etmeliyim.

Hemşire benimle göz göze geldi. "Hamile olduğunuzu biliyor musunuz?"

Ne?!

Kalbim göğsümde tekliyor ve ağzım açık kalıyor. Şok dalgaları birbiri ardına bana çarptı.

Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Tepkine bakılırsa bilmediğini tahmin ediyorum. Dokuz haftalık hamilesin. Vücudunun yaşadığı onca travmaya rağmen düşük yapmamış olman bir mucize."

Hiçbir kelime bulamıyorum, zihnim durma noktasına geliyor.

Elimi sıktı. "Neyse ki sen ve bebeğin iyisiniz. İyi haber, değil mi?"

İyi haber mi?

Sadece on sekiz yaşındayım ve yabancı bir ülkede yalnızım. Dünyada tek başıma.

Bunalmış bir halde sadece başımı sallayabiliyorum. "Sana ne oldu?" diye soruyor.

Her şey, yani her bir an, aklımdan bir korku filmi gibi geçiyor.

Boğazım düğümleniyor ve kaslarım geriliyor. Travma çok fazla ve zihinsel bir duvar örmek için mücadele ediyorum.

Sesim hala kısık, ama bu kez zihnimin kırılğan durumundan kaynaklanıyor. "Hatırlayamıyorum." Dilim

dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Hastaneden ne zaman çıkabilirim?"

"Doktorun sizi kontrol etmesi gerekiyor. Ne zaman taburcu edilebileceğinize o karar verecek."

Eşyalarım hakkında bilgi almak için oteli aramam gerekiyor, "Kullanabileceğim bir telefon var mı?" diye soruyorum.

"Kimi araman gerekiyor?" diye soruyor.

"Kaldığım oteli."

"Bana detayları verin, ben sizi ararım," diye teklif ediyor.

Ona otelin adını ve bilgilerimi verirken gösterdiği nezaket gözlerimi yaşartıyor.

Eşyalarımı alabilirsem, endişelenecek bir şey daha azalacak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ona minnettar bir ifade veriyorum.

Gülümsemesi sıcacık. "Bir şey değil. Biraz dinlenin. Tekrar viziteye çıktığımda seni kontrol edeceğim."

Odadan çıkışını izliyorum, sonra gözlerimi pencereye çeviriyorum. Dışarısı karanlık.

Her zaman karanlıktır.

Hamile

misin?

Tanrım.

Alek'in çocuğunu taşıyorum.

ile a titriyor el, l yer benim avuç içi
üzerinde Karnım.

Alek hayatta kaldı mı?

Onun ölmüş olabileceği düşüncesi çok ağır geliyor ve bunu çabucak bir kenara itiyorum.

O güçlü biri. Hayatta kaldı.

Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur.

Ona ulaşamayacağımı anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer yaşamak istiyorsam.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı çünkü Alek'i nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Veda bile edemedim.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Vincent'ı kaybettiğı için kalbi kırılmış olmalı.

Tanrım, keşke ona sarılabilseydim.

Çılgınca bir an için, onunla birlikte karanlık odaya geri dönmeyi diledim.

Elimle yüzümü kapatıyorum ve ağlıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Başıma gelen her şeyle başa çıkamıyorum. Hamile ve yalnız olmakla başa çıkamam.

Alek'i bir daha görememekle başa çıkamam. Keşke tarlada ölseydim.

Bölüm 18

Alek

Dünyam sona erele bir ay oldu.

Bu kez yatak odamda tutsağım çünkü babamı her gördüğümde aklımı kaybediyorum.

Misha'ya tarlaya gitmesi için yalvardım. En azından Everleigh'in açıkta yatmaması için gömülmesini istiyordum.

İsa. Kalbim.

Kumaşı göğsümün üzerinde tutuyorum, acı nefes alamayacak kadar yoğun.

Misha Everleigh'i tarlada bulamadı, bu da birinin cesedini çoktan bulduğu anlamına geliyor. Bu hiç rahatlatıcı değil. Seveceğim tek kadının cesedini yabancılar taşıyor. Cenaze töreni bile yapılmadı.

Yapamam. Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla.

Pencerenin önünde durmuş, zihnime işkence edilirken hiçbir şeye bakmıyorum.

Yaşama isteğim yok.

"Alek," diye fısıldıyor Misha
arkamdan. "Hmm."

"Konuş
benimle." "Ne
hakkında?"

Omzumu tutuyor ve ona bakmam için beni çeviriyor. "Her şey... her şey."

Her şeyi.

Dayak, kırbaç, elime saplanan bıçak. Açlık ve açlık sancıları. Bedenimin solup gitmesi. Everleigh'in yok oluşunu izlemek.

Karanlık.

Everleigh ile sevişmek.

Onu öpmek.

Birbirimizi tanıdıkça saatlerce fısıldaşıyorduk.

Vincent. Parçalanmış vücudu ve gözlerindeki kabullenmişlik.

Onlar gitti ve ben hala buradayım.

Her zaman olduğu gibi, onları düşündüğümde nefesim hızlanıyor ve kalbim kontrolsüzce çarpıyor.

Öfke beni ele geçiriyor ve babamı öldüremediğim için kükreyerek odayı dağıtmaya başlıyorum. Komodini kaptığım gibi duvara fırlatıyorum. Yatağın çarşaflarını yırtıp bazayı ters çeviriyorum.

Beni yok ettikleri gibi ben de her şeyi yok etmeliyim.

Misha beni arkamdan yakaladı. "Seni yakaladım kardeşim."

Yıkılmış ruhumdan kırık bir çığlık kopuyor ve dizlerimin üzerine çöktüğümde Misha bana sarılışını sıkılaştırıyor.

"Bunu atlatacağız. Ben buradayım." Sesi duygu yüklüydü.

"Ben *hâlâ* buradayım. *Hâlâ* ben varım."

Kederim ve travmam baş edilemeyecek kadar büyük ve yıkılıyorum.

En iyi arkadaşım beni tutarken sesim kısık bir şekilde "Onları kaybettim. Her şeye rağmen onları kaybettim."

"Ben varım," diyor tekrar.

Saçlarımı avuçladım ve başımı salladım.

Misha beni bırakıyor ve gelip önüme oturuyor. Gözleri bir dünya endişe ve acı taşıyor. "Konuş benimle kardeşim. Bana neler olduğunu anlat."

Yine başımı salladım.

Dakikalarca beni izliyor.

Kıçımın üzerine kayıyorum ve dizlerimi yukarı çekerek başımı eğiyorum. "Everleigh," diye fısıldıyorum, sesim dayanılmaz bir kayıpla dolu. "Karanlık bir odada kilitliydik."

Prodi'nin bizi iki aydan fazla tuttuğunu sonradan öğrendim.

"Bizi aç bıraktılar."

Misha sessizliğini koruyor ve beni rahatlatmaya çalışmıyor.

Muhtemelen kendimi kaybedeceğimden ya da konuşmayı keseceğimden çok korkuyor.

Onu suçlamıyorum. Deli insanların ne yapacağı belli olmaz.

Yıkıcı duygular göğsümde kabarıyor. Sanki yaşadığımız cehennem ruhuma yerleşmiş gibi hissediyorum.

İşkence asla bitmeyecek.

"Everleigh'i sevdim," diye fısıldadım. "Sevdim. Onu seviyorum." Başımı kaldırıp Misha ile gözlerimi kilitliyorum. "Ruhumu kaybetmişim gibi hissediyorum." Ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Hâlâ karanlığın içindeyim ama o orada değil. Düzgün düşünemiyorum. Onsuz yaşayamıyorum."

Misha elini kaldırıyor ve omzumu kavrayarak daha yakına eğiliyor. "O senin yaşamayı isterdi, kardeşim."

Öfke bir füze gibi içimde alevleniyor. "Onun yaşamasını istedim! Ne istediğinin bir önemi yok çünkü isimsiz bir mezarda çürüyor!"

Duygularım alt üst oluyor ve aklımı kaybediyorum. "Alek!" Misha'nın bağırdığını duyuyorum.

Her şey kararırken ellerini hissediyorum ve Everleigh için bağırmaya devam ettiğim karanlığın içine çekiliyorum.

Ama cevap yok.

Sadece ölümün sessizliği var.

Bölüm 19

Everleigh

Ön kapının kilidini iterek açıyorum. Bir evden çok bir mezara benzeyen evime girerken valizimi kenara itip arkamdan kilitliyorum.

Oturma odasına doğru yürürken kanepeye yığılıyorum ve boş televizyon ekranına bakıyorum.

Rusya'dan Ohio'ya uzun uçuştan dolayı yorgunum.

Elim otomatik olarak karnımın üzerinde duruyor. Hamile olduğumu öğrendiğimde yapmaya başladığım bir şey bu.

Hastanedeki nazik hemşire Yelena, eşyalarımı otelden almama yardımcı oldu. Üç ay sonra her şeyden kurtulacakları için tam zamanında gelmiştik.

Ayrıca bir uçuş için rezervasyon yapmama yardımcı oldu ve beni havaalanına bıraktı. Telefon numarası bende var ve arayacağıma söz vermeme rağmen aramaya niyetim yok.

Yelena ve Bay Vlasov'un benim için yaptığı her şeye minnettarım. Yaşlı adam iyi olduğumdan emin olana kadar her gün beni kontrol etmeye geldi, sonra onu bir daha hiç görmedim.

Yelena'yı arayamam ve Bratva'nın hâlâ hayatta olduğumu öğrenmesi riskini göze alamam. En iyisi tüm iletişimi kesmek.

Her gün bratvaların beni unutması için dua ediyorum. Alek hariç herkes.

Göğsümde keskin bir ağrı var ve sanki kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyorum. Cenin pozisyonunda

kıvrılıyorum

Kanepede acı dolu bir çığlık attım.

Alek'i bir daha asla goremeyeceğim.

Milyonuncu kezmiş gibi hissettiren bir şekilde,
milyonlarcaya parçaya ayrılıyorum.

Annemle babamın ölümünden zar zor kurtuldum ama
Alek'in kaybından kurtuluş yok.

O k odada o benim her şeyim oldu - kalp atışım,
nefes alışım, var olmak için tek amacım.

Yaşadığım tüm bu travmayla nasıl başa çıkmaya
başlayabilirim?

Hayatımın parçalarını nasıl toplarım?

Ailemin güvenli evinde saatlerce ağlıyorum ama
gözyaşlarımın hiçbiri beni daha iyi hissettirmiyor.

Sakinleştikten sonra kendimi kalkmaya zorluyorum. Bir
kâğıt ve kalem bulup yapmam gereken her şeyin bir listesini
ıkarmaya başlıyorum.

**Evi satışa çıkar. Her şeyi
topla.**

**Arabanın yağını ve lastiklerini
kontrol edin. Bir taşıma şirketi
kiralayın.**

**Los Angeles'a taşının ve yeni bir
hayata başlayın. Los Angeles
bölgesinde bir jinekolog bulun.**

Bebek için her şeyi hazırlayın.

Kalemi yere bırakırken içimi çektim. Karnım guruldayınca
kalkıp mutfağa gidiyorum ve dondurucudan burritoları
alıyorum.

Onlar fırında pişerken, elimi karnımın üzerinde
gezdiriyorum.

En azından yanında Alek'ten bir parça var.

Düz karnıma bakıyorum ve ilk kez doğmamış çocuğumuzla konuşuyorum. "Merhaba." Yoğun duygular yine üzerime çöküyor ve "Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim, küçük savaşçı" diye fısıldarken sesim gergin çıkıyor.

Ailemin evini satmam ve Los Angeles'a taşınmam dört ayımı aldı.

Çok meşguldüm ve bu aklımı kaybetmemi engelledi.

Üçüncü üç aylık dönemime yeni girdim ve 'küçük Alek' hızla büyüyor.

Doktor bana bir erkek çocuğum olacağını söylediğinde, bebeğimize Alek için Alek Vincent Adams adını vermeye karar verdim.

Geçtiğimiz dört ay özlemimi ve kalp ağrımı azaltacak hiçbir şey yapmadı. Travma hala orada ve bir terapistle gitmemin imkanı yok. Olan biten her şey hakkında konuşmaya cesaret edemiyorum.

Ve kimse anlamayacak.

Alek dışında kimse.

Ayaklarımın yükünü hafifletmek için kanepeye oturdum ve hâlâ açmam gereken kutulara baktım.

Sanırım Alek benimle gurur duyardı. Ailemin evini satıp ülkenin öbür ucuna taşınabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradayım.

Elimi bebeğimin karnına koyuyorum. "İşte geldik."

Pasadena'da üç yatak odalı bir ev aldım. Mahalle güzel görünüyor ve bir parka bile yakın.

Küçük Alek'i burada büyüteceğim.

Bir kitabevi açma fikriyle oynuyorum çünkü editör olmak için çalışmak şu anda bir seçenek değil. Kitapçı, çalışmalarımı ilerletmek için zamanım olana kadar beni meşgul edecek.

İçimi çekip kaşlarımı çatarak kutulara tekrar bakıyorum.

Kanepeye uzanırken "Annem çalışmak istemiyor," diye yakınıyorum. "Biraz kestireceğiz, tamam mı?"

Tam gözlerimi kapatmıştım ki, ön kapı çalındı. Gözlerim açılıyor ve kıpırdamadan yatıyorum.

Bir komşu olabilir.

Bir kapı daha çalınıyor ve kaslarım geriliyor.

Git başımdan.

Kanepede on dakikadan fazla donmuş bir şekilde yattım, kapıdaki kişinin gittiğinden emin olduktan sonra yavaşça doğruldum.

Rusya'da geçirdiğim zaman nedeniyle, insanlarla etkileşim söz konusu olduğunda sakatlayıcı bir kaygı yaşıyorum.

Ve her zaman kilitleri kontrol ederim. Bazen sinirlerim yatışana kadar tekrar tekrar kontrol ederim.

Bu garip çünkü evimden alınmış gibi değilim. Sadece olanlardan sonra gergin bir insan oldum.

Ayağa kalkıp yavaşça ön kapıya doğru yürüyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum. Kimseyi göremeyince rahat bir nefes almadan önce kapının kilitlerini kontrol ediyorum.

Artık uyuyamıyorum, en yakın kutuya yürüyorum ve o. açıyorum

Tıpkı Alek ile karanlık odada fısıldaştığım gibi. Bebeğimize fısıldarız, "Buraya geldiğinde hangi renkleri seveceğini merak ediyorum. Odanı beyaz ve sarı mı yapsak? Babanın en sevdiği renk siyah, ama bu bir bebek için biraz fazla ürkütücü."

Tüm aile fotoğraflarını kutudan çıkarıp oturma odasının etrafına diziyorum.

"Büyükannenle büyükbabanı çok severdin."

Alek'in fotoğrafı yok bende.

Küçük Alek'in babasının neye benzediğini asla bilemeyeceğini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Baban inanılmaz bir insan. Güçlü ve cesur biri." Kalp ağrısı üzerimde dalgalanırken sesim çatlıyor. "Hiç kimse onun yerini alamayacak ve sen asla başka bir adama baba diyemeyeceksin."

Hayatımı Alek'in oğlunu büyütmeye ve ona harika bir hayat vermeye adayacağım.

Bölüm 20

Alek

Everleigh'in öldürüldüğü tarlada durup, onun burada olduğuna dair bir işaret arıyorum.

Bu çok aptalca. Bir yıl geçti. Tabii ki bir şey olmayacak.

Yine de yere bakıyorum.

Şu ana kadar yatak odamda kilitliydim ve bu sahaya gelmek için bulduğum ilk fırsat.

"Alek," diye sesleniyor Misha cipe yaslandığı yerden. "Gitmeliyiz, yoksa uçağımızı kaçıracamız."

Everleigh olmadan yaşadığım son on iki ay tam bir cehennem gibiydi. Babam benden uzak durdu, ama etkileşime girdiğimiz birkaç zaman da hep şiddetle sonuçlandı.

Onu asla affetmeyeceğim. Asla unutmayacağım.

Ve bir gün, hiç beklemediği bir anda, Everleigh'i öldürdüğü gibi onu da öldüreceğim.

"Alek," diye tekrar sesleniyor Misha.

Bir saatten fazladır buradayız. Misha bana karşı sabırlı d a v r a n d ı .

Dürüst olmak gerekirse, sadece Misha ve Tiana neler yaşadığımı anlamaya çalıştı.

Eve döndüğümde annem derin bir depresyona girdi. Vincent'ın kaybı onu neredeyse öldürüyordu.

O oğlunu kaybetti, ben de kardeşimi ve sevebileceğim tek kadını kaybettim. Everleigh'e bağlandığım gibi başka bir insana asla bağlanamayacağım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum yere. "Sonsuza dek ve her zaman. Bu asla bizim sonumuz olmayacak, *moya malen'kaya lyubov'*. Bu Tanrı'nın unuttuğu gezegendeki zamanım sona erecek ve tekrar birlikte olacağız."

Gözlerimi kapatıyorum ve Everleigh'in kucağında oturduğu görüntü zihnimi dolduruyor.

"Ben de seni seviyorum."

Elimi kaldırıp kırık kalbimin üzerindeki kumaşı kavriyorum. "Sensiz yaşamak işkence gibi."

Misha'nın kolu omuzlarıma dolanıyor ve bana yandan kardeşçe sarılıyor. "Gel kardeşim."

Eğer Misha olmasaydı, muhtemelen hayatıma son verirdim. Geçtiğimiz yıl benimle birlikte cehennemi yaşadı ve ona duyduğum saygıdan dolayı her acımasız günle yüzleşiyorum.

Everleigh'i son gördüğüm yerden uzaklaşarak SUV'ye doğru yürüyorum ve yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Misha direksiyonun arkasına geçtiğinde, "Aziz Monarch'taki eğitimimizi dört gözle bekliyorum ve Armani'yi daha çok göreceğiz," diyor.

Armani İtalyan mafyası için çalışan bir infazcı. Geçmişte onunla çalıştık ve bir dostluk kurduk.

"St. Monarch'ta kimsenin geçmişimi ya da Everleigh'i bilmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Tamam."

Dürüst olmak gerekirse, sadece Misha orada olacağı için gidiyorum.

"Bana da bebeklik yapma,"
diye ekliyorum. "Tamam."

Annem ilaç almamı sağlamaya çalıştı ama enerjimi tüketti. Onun yerine Misha beni koruyor, kendimi kaybettiğimde beni sakinleştirmek için hep yanımda oluyor.

O benim mantıklı sesim oldu.

Havaalanına doğru giderken gözlerimi kapatıp Everleigh'in anılarının üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Parçalanmış zihnimde gerçekte olduğundan daha fazla zaman geçiriyorum çünkü onun sesini duyabildiğim ve güzel yüzünü görebildiğim tek yer orası.

"Dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilecek olsaydın, neresi olurdu? Everleigh fısıldıyor.

Etrafımız karanlıkla çevrili, küçük baloncuğumuzda sıkışıp kaldık.

Cevap vermekte tereddüt etmiyorum, "LA.

Kucağıma oturdu, biraz geri çekildi ve nefesinin çenemde gezindiğini hissettim. "Neden?

Eskiden Los Angeles'tı. Bratva'nın başı ve benim kahramanım orada yaşıyor. Ama şimdi Ohio.'

"Sence normal şartlar altında tanışsaydık birbirimize aşık olur muyduk?

"Sana her zaman aşık olurdum.

Everleigh'in ağzı benimkini buluyor ve zaman akıp gidiyor.

Ruhlarımız birleşiyor ve bir oluyoruz. Aşk, ona karşı hissettiklerimi anlatmaya y e t m e z .

*Everleigh benim başlangıcım ve sonum. O
benim sonsuza dek ve daima.
Ruh eşim.*

Şimdiki Zaman

Üç yıl sonra.

Bölüm 21

Everleigh

Kitapçımın kapısını kilitleyerek Vincent'ın uyukladığı arka tarafa doğru yürüyorum.

Ona Alek demeye alışmaya çalıştım, ama yapamadım, bu yüzden ilk ve ikinci isimlerini değiştirdim.

Vincent Alek Adams fırtınalı bir gecede doğdu. Elektrik kesintisi vardı ve karanlık uygun görünüyordu.

Uyuyan oğlumun yanına çömeliyorum ve yanağına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum, "Uyanma vakti, uykucu."

Sırt üstü dönerken geriniyor ve yüzüne bir gülümseme yayıldığında kalbim sıkışıyor.

Vincent tıpkı Alek'e benziyor. Aynı gülümsemeye, aynı gözlere ve aynı koyu kahverengi saçlara sahipler.

Kahverengi gözlerinde bile aynı altın benekler var.

Onu hatırlamak için Alek'in fotoğrafına ihtiyacım yok. Oğlu var.

Yattığım ve Alek'in bizi bulduğunu ve mutlu bir aile olduğumuzu hayal ettiğim çok gece oldu. Ama bu sadece bir rüya çünkü asla onun şiddet dolu dünyasının bir parçası olamayız.

Oğlumu böyle bir tehlikeye atamam.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve hala işlemediğim travmatik anıları bastırıyorum.

Yaşadığım kâbusun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Acıktım anne," diyor Vincent ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Hadi tüm oyuncaklarını kaldırıp eve gidelim." Arabalarını ve yapı taşlarını toplamaya başladım, onları mağazadaki küçük köşesindeki çöp kutusuna koydum.

Onu bir kreşe yerleştirmeyi düşündüm ama bütün bir gün ondan uzak kalmaya dayanamadım.

Ben nereye gidersem, Vincent da oraya gider.

Ayağa kalkıp çantamı almak için tezgâha doğru yürüdüm, sonra elimi küçük oğluma uzattım, "Gel bebeğim. Gitme zamanı."

Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi bana doğru yürüyor ve ben sabırla bekliyorum. Minik eli benimkinin içine girdiğinde, ona sıkıca sarılıyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum.

Kaldırıma çıkıyoruz ve arkamızdan kilitliyorum. "Eve mi gidiyorsun?" April bir şeyler içtiği yerden Sigara.

Kitapçım Fiction Anonymous'un yanındaki kafede barista.

"Evet. İyi geceler." Arabaya doğru yürümeden önce ona bir gülümseme verdim.

April bir keresinde kız kıza dışarı çıkmayı teklif etti ama ben Vincent'ı bahane ederek daveti reddettim. Arkadaş canlısı ve bana her zaman selam veriyor, ama ben oğlumla sakin hayatımı seviyorum ve başka kimseye yer yok.

Arka kapıyı açıp Vincent'ı kucağıma alıyorum ve araba koltuğuna yerleştiriyorum. Onu koltuğa oturtuyorum ve kapıyı kapatmadan önce başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde emniyet kemerimi takıyorum ve "Ne yemek istersin bebeğim?" diye soruyorum.

"Balık parmak." Bana sırtıyor. "Ve dondurma."

"Tatlı olarak dondurma alabilirsin," diyorum motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken.

"Noooooo."

"Yesssss."

"Hayır, akşam yemeğinde ikisini de istiyorum," diye itiraz ediyor.

"Balık kroketlerin yanına mısır koçanı yapsam nasıl olur?" Pazarlık yaparım.

"Mısır koçanı, balık kroket ve dondurma." Vincent kıkırdar.

Oğlumun oyuncu doğasını seviyorum. Yüzümde geniş bir gülümsemeye neden oluyor.

"Ve süt," diye ekliyor. "Çok çok fazla süt."

"Tamam, bebeğim."

Dükkân sessiz ve Vincent ben ona bir hikâye okurken kucağımda oturuyor.

Kapı zili çaldığında başımı kaldırıp otuzlu yaşlarının başında olduğu anlaşılan bir kadının bebek arabasını iterek dükkâna girişini izliyorum.

Güzel koyu kahverengi saçları, zeytin rengi teni ve açık kahverengi gözleri var.

Bana doğru dostça bir gülümseme fırlattı ve ardından "Çocuk kitapları satıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet." Vincent'ı ayağa kaldırdım ve köşesine doğru ittim.
"Annen kadına yardım ederken git biraz oyna."

Gözleri oğlumu takip ediyor, sonra soruyor, "Çok sevimli.
Kaç yaşında?"

"Üç." Ona yaklaşıp bebek arabasının içine bakıyorum.
"Awww..." Ona sorgulayan bir bakış attım. "Bir oğlan mı?"

"Evet. Daha yeni bir yaşına girdi."

"Vincent'ın böyle uyuduğu günleri özlüyorum," diye kıkırdıyorum. Çocuk hikâyelerinin bulunduğu rafları işaret ederek, "Bu taraftan" diyorum.

"Herhangi bir tavsiyeniz var mı? Oğlunuz hangi kitaplardan hoşlanır?"

Yine bir kıkırdama kaçıyor içimden. "*Mighty Pup Power*'a kafayı takmış durumda. Başka bir şey yapamaz." Raftan bir kopya alıp ona uzatıyorum.

İyi olduğundan emin olmak için Vincent'a bakıyorum.

"Bir köpeğimiz var, eminim Roman buna bayılacaktır." Bakışları diğer kitapların üzerinde geziniyor. "Bu iyi görünüyor. Anlayana kadar hayvanların resimlerine bakabilecek."

"Bu iyi bir seçim."

Müşteri, biz tezgâha gitmeden önce üç kitap daha seçiyor.

"Bu kitapçının önünden yüzlerce kez geçtim ve hep içeri girmek istedim." Gözlerimiz kilitlendi, sonra ekledi, "Oh, ben Rosalie Vetrov."

Soyadı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Ben Everleigh." Bir an tereddüt ettim, sonra "Rus m u s u n ? " d i y e sordum.

Kadın başını sallıyor. "Hayır, kocam  yle. Ben Sicilyalıyım."

Kalbim  ılgın bir hızla çarpmaya başlıyor ve Vincent'a tekrar bakıyorum.

Sakin ol, kadın. Bütün Ruslar kötü değil.

Başımı sallayarak kitaplarını topladım ve bir kâğıt torbaya koydum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet." Parayı bana uzattı ve sonra a zından kaçırdı: "Başka anne tanımiyorum. Roman'ın yaşına yakın çocukları olan anneler. Bir ara kahve içmek ister misin?"

Yüzüne karşı reddederek onu kırmak istemedi imden, "Numaranızı bırakın, sizi arayaca ım" dedim.

Yapışkanlı bir nota yazıyor, sonra bana mutlulukla gülümsüyor. " ocu u olan biriyle takılmak güzel olacak."

Olurdu.

"Yakında arayaca ım."

Rosalie dostça bir el sallayarak dükkânı terk ediyor. Gözlerim gözden kaybolana kadar onu takip ediyor, sonra telefon numarasına bakıyorum.

Vahşi kalp atışlarım sakinleşiyor ve bir i  çekiyorum. Muhtemelen aramayaca ım.

Yine de, Vincent'ın arabalarıyla oynadığı yere gitmeden önce yapışkan notu çekmeceye sıkıştırıyorum.

Vincent yatağında uyurken, mutfağa gitmeden önce gece lambasını açık bırakıyorum. Yemek bulaşıklarını yıkıyorum ve her şey düzene girdiğinde ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum. Tam arkamı döndüğümde, kontrol etme dürtüsü beni ele geçiriyor. İçimi çekerek kilitleri üç kez kontrol ediyorum, alışkanlığımdan vazgeçemediğim için sinirleniyorum.

Işıkları kapatarak yatak odama yürüyorum, Vincent beni çağırırsa duyabilmek için kapıyı açık bırakıyorum.

Tuvalet masamın üst çekmecesini açıyorum ve silahın hâlâ küçük kilitli kutuda olduğundan emin oluyorum.

Pasadena'ya taşındıktan bir hafta sonra bir silah aldım. Silah yanlısı değilim ama bizi korumak için kullanabileceğim bir şey istedim.

Çekmeceyi kapatıp yorganın altına giriyorum ve başucu lambamı kapatıyorum.

Karanlık odayı dolduruyor ve gözlerimi kapatıp yüzümü yastığıma gömüyorum.

Bu geceki fantezimizde Vincent ve ben plajdayız.

Dalgaların sesinin üzerinde Vincent'in kahkahalarını duyuyorum ve kumdan kale yapmasını izlerken gülümsüyorum.

Tabii ki bikini giyiyorum ve görünürde hiç çatlak yok. Mükemmelim.

Kumsala bakarken bize doğru yürüyen bir adam görüyorum. Siyah kargo pantolonu giyiyordu...hayır, siyah

mayoları var. Teni güneşten altın sarısı ve ağzımı sulandıran bir karın kası var.

Sonra gözlerimiz buluştu ve tabii ki şok oldum.

Ayağa kalkıyorum ve mutluluk gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Alek'in ağzının köşesi sıcak bir sırtıyla kalkıyor. "Her yerde seni aradım.

"Bizi buldun.

Birbirimizin kollarına girdik...kahretsin, hayır, bekle. Vincent'ı kucağıma aldım ve Alek'e doğru koştum. Bizi güçlü kollarıyla kucaklıyor ve bir daha asla bırakmayacağına söz veriyor.

Oflayıp pufluyorum ve yastığımı yumruklayarak karanlığa kaşlarımı çatıyorum.

Beni hiç terk etmedi. Bu fantezi berbat.

Alek'le sevişmenin nasıl bir his olduğunu hatırladıkça düşüncelerim yasak yollara sapmakla tehdit ediyor.

Hüzün göğsümü dolduruyor ve onu her şeyden çok özlediğim için Alek'in gülümsemesini hatırlıyorum.

Seni özlüyorum, Alek. Her gün.

Keşke oğlumuzla tanışabilseydin. Sana çok benziyor.

Seni seviyorum.

Sonunda uykuya daldım.

Prodi, 'Kimin öleceğine siz karar verin' diye emretti.

Bir sandalyeye bağlıyım ve diğer sandalyede Vincent oturuyor. Alek'in kardeşi değil, benim küçük oğlum.

Alek bakışlar arasında Biz, onun Özellikler
Yırtık çaresizlikle.

"Seç! Prodi silahını bebeğime doğrultarak bağırıyor.

*'Nooooooooo!' I shout, the most horrible feeling ripping
benim aracılığımla.*

Yatakta dikleşıyorum, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor ve nefeslerim dudaklarımdan hızla geçiyor.

Vücudum titriyor ve bunun sadece başka bir kabus olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Vincent'ı görme ihtiyacıyla yataktan kalkıp aceleyle odasına gidiyorum. Uyuyan oğlumla göz göze geldiğimde göğsüme yoğun bir rahatlama doluyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek kucağıma aldım ve yatağıma geri götürdüm.

Vincent'ın kendi yatağında uyumak gibi bir sorunu hiç olmadı.

Yalnız uyumak için mücadele eden benim.

Onu göğsüme yakın tutarak sakinleşmek için birkaç derin nefes alıyorum.

*Bebeğiniz iyi. Ona hiçbir şey olmayacak. Prodi öldü ve
artık sana zarar veremez.*

Güvendesin.

Gözlerimi kapatarak Vincent'ın yumuşak nefeslerine odaklanıyorum.

Güvendesin.

Bölüm 22

Alek

Patronumla birlikte özel bir jette otururken pencereden dışarı bakıyorum.

St. Monarch'taki eğitimimi tamamladım ve Viktor beni Los Angeles'ta yanında istemeye karar verdi.

Eğitimimin ilk yılında insanlar benden korksun ve benden uzak dursun diye rol yaptım ama zamanla rol yaptığım kişi oldum.

Misha, Armani, annem ve Tiana'dan başka hiçbir şey umurumda değil.

Vicdanım yok ve iki kez düşünmeden öldürebilirim.

Everleigh ve Vincent'ı kaybettikten sonra akıl sağlığımı asla geri kazanamadım. Her geçen yıl daha da kötüye gitti ve şimdi emirle öldüren ve sakat bırakan bir canavardan başka bir şey değilim.

Babamla olan ilişkim çok değişken. Hayatlarımız neredeyse hiç kesişmiyor, ki bu iyi bir şey.

Viktor geçmişimle ilgili her şeyi biliyor ve gözünün üzerinde olması gereken serseri bir mayın olduğumu düşünüyor.

Açıkçası Viktor'un da en az benim kadar deli olduğunu düşünüyorum. Bu yılın başlarındaki olayı hatırladığımda neredeyse kıkırdayacaktım. Misha, Armani ve ben bir mafya prensesinin suikastını durdurduğumuzda çuvallamıştık. Ceza olarak Viktor beni omzumdan vurdu.

Misha'nın cezasını çekmemesi için ölmeye hazırdım ama Viktor bize sadece bir uyarı verdi.

"Neden sırtıyorsun?" Viktor karşımda oturduğu yerden soruyor.

"Beni vurduğun zamanı düşünüyorum." Ona takılırken gülümsemem büyüyor, "Nişancılığın boktan."

Patronum beni uyaran bir bakış atmadan önce bir kahkaha patlattı. "Şansını zorlama, Alek. Seni her zaman atış talimi için kullanabilirim."

Viktor İsviçre'ye uçuştu çünkü halletmesi gereken bir iş vardı. O anda onunla Los Angeles'a gitmeye karar verdi.

Bir uçuş görevlisi ikimize de birer bardak votka getirdi. Viktor benimle tekrar göz göze gelmeden önce ona teşekkür ediyor. "Saçmalık bir yana, sen nasılsın?"

Omuz silkiyorum. "İşe koyulmaya hazırım efendim."

Umursamaz bir el sallıyor. "Viktor. Babam için efendim bokunu sakla."

Anında göğsümde heyecan kabarcıkları belirliyor. "Baban ve Bay Koslov ile tanışacak mıyım?"

"Evet. Hepimiz aynı mülkte yaşıyoruz."

Yaşayan en büyük suikastçıyla tanışmak hayatım boyunca hayalim oldu. Alexei Koslov bir efsaneden başka bir şey değil.

Viktor başını öne eğiyor. "Gerçekten nasılsın?" Başını işaret ediyor. "Zihinsel olarak."

Bakışlarımı kaçırıyorum, ki bu benim ilk hatam. "Ben iyiyim."

İkinci hata.

Oturduğum yerde kıpırdanarak gözlerimi Viktor'unakilere dikiyorum. Ben "Geliyor ve gidiyor" diyene kadar bana bakmaya devam ediyor.

"Terapiye gitmeyi reddettiğini duydum."

Tekrar omuz silktim. "Ne kadar konuşursam konuşayım kardeşimi ve kadınımi geri getiremeyeceğim."

Şefkat Viktor'un gözlerini yumuşatır. "Hayır, olmayacak." İçini çektikten sonra, "Merak etme. Seni meşgul edecek kadar iş vereceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Bilmek için can atıyorum, "Ne tür bir iş yapacağım?" diye soruyorum.

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Aile için şoför olarak başlayacaksın ve zamanla seni kişisel korumalığa terfi ettireceğim."

Hiç meşgul olacakmışım gibi gelmiyor. Hareketin olduğu yerde olmayı umuyordum.

Viktor hayal kırıklığını görünce mırıldandı: "Nankör herif. Her gün yanımda olursan, ikinci adamım olmak için eğitim alacaksın. En tepeden başlamak yok."

Tanrım, bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

"Özür dilerim." Alnımda bir kaş çatma oluşuyor. "Ama neden?"

Eğer ben bu kadar serseri mayınsam, Viktor neden beni böyle yüksek bir pozisyona yerleştirmek istesin ki?

"Sana borçluyum." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Luca'yla olan ittifakım yüzünden kaçırıldın. Bu benim sana borcumu ödeme şeklim." Devam etmeden önce votkasından bir yudum alıyor, "Zor bir başlangıç yaptın Alek. Benim liderliğim altında iyi iş çıkaracağını hissediyorum."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım."

Zırhlı G-Wagon' u malikânenin demir kapılarından geçirirken, mükemmel çimlere ve bahçelere bakıyorum.

Çeşitli noktalarda konuşlanmış on beş muhafız saydım. Üç köşk ve dört kulübe var.

Burası çok büyük.

Viktor yolcu koltuğundan, "Sağdaki ev," diye talimat veriyor.

Garaj yoluna yanaşıp aracı durduruyorum. Araçtan inerek, gerekmediği halde çevremizde tehdit olup olmadığını kontrol ediyorum. Burası Ford Knox'tan daha güvenli.

Rutine girebilmek için hâlâ yapıyorum. Ne kadar hızlı, o kadar iyi.

Bir golden retriever koşarak bize doğru geliyor ve Viktor'un üzerine atlıyor. Patronumun yaşlı köpeğe biraz ilgi göstermesini izliyorum, sonra hayvan gelip ayaklarımı kokluyor.

Başını okşamadan önce işini yapmasına izin veriyorum. "Onun adı Luna," diyor Viktor.

Erkek de ğil, dişi.

"Size nerede yaşayacağınızı göstermeden önce karımı görmek istiyorum."

Viktor'u evine kadar takip ediyorum ve o sürgülü kapıdan içeri girdiğinde, mahremiyeti olsun diye verandada kalıyorum. "Evdesin!" Bayan Vetrov'un haykırışını duyuyorum. "Ben gelmedim. sizi çok daha sonraya kadar bekliyoruz."

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyor sevgiyle. "Seni ve oğlumuzu özledim. Onu yere bırak da seni sevebileyim."

Bir an sessizlik oluyor ve ben gözlerimi sağdaki evden ayırmıyorum.

"Oğluma bir bakayım," diyor Viktor. "Daha da büyümüş." Bir duraksama daha, sonra soruyor: "Neler yapıyorsun?"

"Bugün küçük şirin bir kitapçı buldum ve Roman için birkaç kitap aldım."

"Sence de okumaya başlamak için biraz küçük değil mi?" Viktor karısına takılır.

Rosalie kıkırdarak, "Tabii ya... Ona okumam için," diyor. "Kitapçının sahibi de bir anne. Ona numaramı verdim ve umarım arar da birlikte takılırız."

"Öyle mi?"

"Bana öyle bakma. O zararsız biri. Herkes tehdit değildir."

"Buna ben karar vereceğim." Birkaç saniye sonra Viktor, "Alek, içeri gel." diye **s e s l e n d i** .

Oturma odasına adım atarken Viktor'un karısına ve oğluna bakıyorum.

"Bu Rosalie, karım." Viktor onu kendi yanına çeker.

"Sizinle tanışmak bir onur," diyorum.

Viktor bana eliyle işaret etti, sonra Rosalie'ye açıkladı: "Alek arazide yaşayacak. Onu ikinci sorumlum olması için eğiteceğim."

Rosalie kibarca gülümsüyor ama sonra beni uyaran bir bakış atıyor. "Kocama iyi bak."

"Yapacağım," söz veriyorum.

Viktor Rosalie'ye, "Ona kendi evini göstermeden önce ana eve götüreceğim," dedi. "Bir saat kadar sonra döneceğim, *Moya malen'kaya roza*."

Viktor'un ona 'küçük gülü' dediğini duyunca Everleigh'e nasıl 'küçük aşkım' dediğimi hatırladım.

Acı keskin ve bir an nefes almakta zorlanıyorum.

Etrafımdaki insanların mutluluğu bulmalarını ve aile kurmalarını izlemek çok zor. Ben buna asla sahip olamayacağım.

Gözlerimi yere indiriyorum ve beni tüketmeden önce üzücü anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Misha beni sakinleştirmek için burada değil ve ben de patronumun evinde kendimi kaybedemem.

Malikânenen çıkıyoruz ve arazideki en büyük eve doğru yürüyoruz. Demitri Vetrov ve Alexei Koslov ile tanışmak üzere olduğumu fark ettiğimde başımdaki kara bulutlar biraz dağılıyor.

İkili onlarca yıl boyunca en iyi suikastçı ve muhafız oldu ve kimse onların rekorlarını geçemedi.

Viktor başa geçmeden önce Alexei de bratvanın başındaydı.

Viktor bir yan kapıyı iterek açtı ve "Herkes nerede?" diye seslendi.

"Mutfakta," diye yanıtlıyor bir adam.

Son teknoloji ürünü bir mutfağa girdiğimizde, yuvarlak bir masanın başında oturan iki adamla göz göze geliyorum ve tüylerim diken diken oluyor

vücuduma yayıldı.

Altmışlı yaşlarında olmalarına rağmen hâlâ çok fena görünüyorlar.

Vay anasını. Sonunda oluyor.

Alexei'nin gözleri bana kilitleniyor ve başını eğerek "Aleksandr Aslenhov" diye mırıldanıyor.

Kim olduğumu bilmesine şaşırmadım. Bu dünyada bu adamın bilmediği hiçbir şey yok.

Oturduğu yerden kalkıyor ve önümde durduğunda göz göze geliyoruz. Bakışlarımda bir şeyler arıyor ve sonra şöyle diyor: "Yaşadıkların berbattı. Umarım bizimle biraz mutluluk bulursun."

Kelimeler beklenmedik.

Sadece başımı sallayabilirim. Alexei Koslov için bile geçmişimle yüzleşmem.

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Yarın birlikte biraz zaman geçireceğiz."

"Bu harika olurdu," diye itiraf ediyorum. "Size büyük saygı duyuyorum efendim."

"Sadece Alexei." Tekrar oturmak için benden uzaklaşıyor.

Viktor'un babası Demitri bana öylece bakıyor, ben de ona yaklaşıp elimi uzatıyorum. "Sizinle şahsen tanışmak güzel, efendim."

"Sadece Demitri," diye mırıldanıyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor çünkü Alexei ve Demitri birbirlerine çok benziyorlar.

Viktor'un annesi Ariana ve ardından Alexei'nin karısı Isabella ile tanışıyorum. O da en az kocası kadar korkutucu.

Isabella ve Ariana bana şefkatle bakıyorlar, bu da bana buradaki herkesin bana ne olduğunu bildiğini söylüyor.

"Alek şoför olarak başlayacak. Önümüzdeki bir yıl boyunca onu ikinci adamım olması için eğiteceğim," diyor Viktor.

Alexei başını sallıyor, sonra soruyor, "Ateş edebilir misin?"

Bir kahkaha attım. "Senin kadar iyi değilim ama hiçbir hedefi ıskalamam."

Tekrar başını sallıyor, sonra da "Güzel" diye mırıldanıyor. Bir sandalyeyi işaret eder. "Otur evlat. Hadi yiyelim."

Viktor ve ben masaya oturuyoruz ve aç olmasam da Isabella ve Ariana'yı kırmamak için her şeyden biraz yiyorum.

İşimiz bittiğinde Viktor hemen ayağa kalkıyor. "Gel, Alek."

Ayağa kalkıyorum ve eski bratva patronuna, onun bekçisine ve eşlerine başımı sallayarak Viktor'u malikânedен dışarı kadar takip ediyorum.

Ana kapıya en yakın olan kulübeye doğru yürüyoruz ve Viktor cebinden bir anahtar çıkararak ön kapının kilidini açıyor.

İçeri girdiğimizde, evin çoktan döşenmiş olduğunu fark ediyorum.

Viktor bana "İstediğin her şeyi değiştirebilirsin," diye bilgi verdi. "Burası senin evin olacak."

Home.

Everleigh'i kaybettiğimden beri hiçbir şey evim gibi gelmiyor.

"Buraya bir kadın getirirseniz, araştırıldığından emin olun" diye beni uyarıyor.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum.

Biriyle yatmakla ilgili yorum yapmış olsam da, bu sadece insanları benden uzak tutmak içindi.

Bir kadına dokunmadım ve dokunmayacağım. Kalbim, bedenim ve ruhumdan geriye kalanlar her zaman Everleigh'e ait olacak.

Viktor başını sallamadan önce bana bakıyor. "Tabii ki istediğin gibi gelip gidebilirsin. Sadece sana ihtiyacım olduğunda burada ol."

"Takip edebileceğim bir programınız var mı?" Ben soruyorum.

Viktor başını sallıyor ve cebinden telefonunu çıkararak bana bir e-posta gönderiyor. "Beklenmedik bir şey çıkmazsa, her şey bu programa uygun."

Programı kontrol ediyorum ve önümüzdeki üç gün için planlanmış bir şey olmadığını fark ediyorum. Ayrıca doktorların ve Vetrov ailesinin hizmetinde olan herkesin iletişim bilgilerini de görüyorum.

"Yerleşmek için birkaç gününüzü ayırın. Mahalleye ve çevre bölgelere alışmak için arabayla dolaşmanızı tavsiye ederim."

Viktor cüzdanından bir kredi kartı çıkarıp bana uzattı. "Bu iş harcamaların için. Maaşınız kişisel hesabınıza aktarılacak. Görevdeyken savaş üniforması giymeyeceksin. Takım elbiselerini iş hesabından al. Sana gönderdiğim e-postada kişisel terzimin iletişim bilgilerini bulacaksın."

"Anladım."

"Yerleşebilmen için seni yalnız bırakayım," diyor kulübenin anahtarını bana uzatırken. Gözlerimiz buluşuyor ve "Burada olman çok güzel Alek," diye eklerken samimiyetini görüyorum.

"Teşekkür ederim." Arkamı dönmeden önce onun kulübeden ayrılışını izliyorum, gözlerim ölene kadar evim olacak mekanda geziniyor.

Misha bir İtalyan prensesiyle evlendi. Armani, Tiana ile evlendi.

İkisi de hayatlarına devam ettiler ve biz birbirimizden uzaktayız. Misha ve Armani muhtemelen Tiana yüzünden birbirlerini sık sık görecekler.

Artık tek başımayım.

Derin bir nefes alarak, G-Wagon'dan valizimi almak için kulübeden çıkıyorum.

Bölüm 23

Everleigh

Arabadan inip Vincent'ın elini tutuyorum ve annelerin çocuklarını oynatmak için geldikleri parka doğru yürüyorum.

Vincent'ın diğer çocuklarla etkileşime girebilmesi için haftada bir kez buraya gelmeye özen gösteriyorum. Benim sosyal anksiyetem var diye onun da acı çekmesi gerekmiyor.

"Jonas," diye sesleniyor Vincent, onu serbest bırakmam için elimi çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Peki," diye kıkırdıyorum. "Git arkadaşınla oyna."

Jonas'a doğru ilerleyişini izliyorum, sonra da orman jimnastiğine gidiyorlar.

Sabah güneşinin altında bir koltuk bulup çantamdan bir kitap çıkarıyorum. Okumaya devam etmek için kitabı açmadan önce bir süre Vincent'ın eğlenmesini izliyorum.

Fantastik ve bilimkurgu kitaplarını seviyorum çünkü saf kurgu ve beni farklı bir dünyaya götürüyorlar.

Arada bir Vincent'ı kontrol ediyorum. Kahkaha sesleri ve diğer annelerin konuşmaları havayı dolduruyor.

"Everleigh?"

Başımı kaldırıyorum ve mağazadan aramadığım müşteriyi görünce midem bulanıyor.

Bebek arabasını yaklaştırırken ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Benim, Rosalie. Aramadın."

Saçmalık.

Kitabı kapattım ve ona utangaç bir ifade verdim.
"Kahretsin, yapışkan notu kaybettim."

O otururken, takım elbiseli adamların etrafımıza yayıldığını fark ediyorum.

Tanrım!

Kalbim çılgın bir hızla atmaya başlıyor ve çantamı kaptığım gibi ayağa fırlıyorum. İçimi yoğun bir korku kaplıyor ve doğru düşünmekte zorlanıyorum.

Rosalie'nin yüzü endişeyle doluyor. "Neyin var?"

Hiç düşünmeden gerçek dudaklarımdan döküldü: "Bizi izleyen adamlar var. Vincent'ı almalıyım!"

Tekrar ayağa kalkıyor ve kolumu tutuyor. "Hey, sorun yok. Onlar benim korumalarım."

Kaygım tehlikeli bir şekilde yükseliyor ve nefeslerim çok hızlı geliyor.

Svetlana. Muhafızlar. Pusu. İşkence.

Rosalie endişeli bir bakışla kolunu omuzlarıma doluyor ve başını benimkine yaklaştırıyor. "Şşşt... Sorun yok. Güvendesin." Bana daha da yaklaşıyor. "Daha derin nefes almaya çalış. Burada güvendesin."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Kimsin sen? Neden korumaların var?"

Başını sallar. "Sadece aşırı korumacı bir adamın karısı. Muhafızlar Roman'la benim kaçırılıp fidye için alıkonulmadığımızdan emin olmak için buradalar."

Dürüstlüğü kalp atışlarımı biraz yavaşlattı.
Başımı sallayarak, "Özür dilerim. Kalamayacağım."

Bu çok tanıdık.

Rosalie'den uzaklaşarak Vincent'ın Jonas'la oynadığı yere koşuyorum.

"Gel, bebeğim. Gitmemiz gerek."

Bana inatçı bir bakış attı. "Hayır, henüz zamanı değil."

Elinden tutup ayağa kaldırdım. Tekmeleyen ve çığlık atan oğlumu oyun alanından arabaya kadar sürüklemem gerekiyor.

Gözlerim sürekli etrafımızda dolaşıyor ve Rosalie'nin muhafızlarından biriyle her göz göze geldiğimde korkum daha da artıyor.

Vincent'ı araba koltuğuna oturttum ve direksiyonun arkasına geçmeden önce onu hızlıca bağladım. Panikle motoru çalıştırdım ve gaza bastım.

Ancak eve vardığımızda ve kapıyı arkamızdan kilitlediğimde nefesimi tutmayı başarabiliyorum.

Vincent yanımda ağlıyor ve ben sinir krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek kollarımı oğluma doladım. "Özür dilerim, bebeğim. Annen biraz korktu ve güvende olduğumuzdan emin olmak istedi."

"Ben... Jonas'la... oynamak istedim," diye hıçkırıyor sanki küçük kalbi parçalanıyormuş gibi.

Verdiğim tepki için kendimi çok kötü hissediyorum ve oğlumu hıçkırıkları dinene kadar teselli ediyorum.

"Annen bunu telafi edecek, tamam mı?" Yüzündeki gözyaşlarını silerken söylüyorum. "Yarın tekrar gideceğiz, böylece biraz daha oynayabilirsin."

Vincent başını sallıyor, sonra mırıldanıyor, "Dondurma istiyorum."

Ayağa kalkıp Vincent'ı kalçama kaldırıyorum ve mutfağa götürüyorum. "Annem patlamış mısır yapsa ve Buz Devri'ni izlesek nasıl olur?"

Başını sallıyor. "Ve dondurma."

Çocuğumun dondurma ve tatlı olan her şeye karşı sağlıklı bir bağımlılığı var ama şu anda umurumda değil. Benim çılgın davranışımı telafi etmek için elimizdeki her şeyi yemesine izin vereceğim.

Ertesi gün oyun alanına gittiğimizde Jonas orada değildi.

Vincent, "Onu göremiyorum," diye yakınıyor.

"Git diğer çocuklarla oyna," diye onu cesaretlendiriyorum. "Belki yeni arkadaşlar edinebilirsin."

Bir iç çeker ve ayaklarını sürüyerek çocuk grubuna doğru yürür.

Açık bir bank buluyorum ve gözlerimi Vincent'tan ayırmıyorum. Bir süre sonra parka göz gezdiriyorum ve bakışlarım Rosalie'ye takılınca kalbim ayaklarıma dolanıyor.

Sadece benim şansım.

Bana yaklaştığında görünürde hiç koruma olmadığını fark ediyorum ve bugün yanında bebeği de yok. Bana dostça bir gülümseme veriyor ve yanıma oturuyor.

"Muhafızlara kendilerini görünmez yapmalarını söyledim."

Gülümsemeyi bile beceremiyorum. Gözlerim oğluma kilitli kaldı.

"Dünkü tepkinize bakılırsa, görmek isteyeceğiniz son kişi olduğumu söyleyebilirim."

"Muhafızlar benim için bir şeyi tetikledi," derken gözlerimi oğlumdan ayıramıyorum. Sorun sen değilsin."

Düşünüyorum. Bu kadını hiç tanımıyorum.

"zr dilerim. Seni zmek istememiştim," diye mırıldanıyor. "Arkadaş olabileceğimizi umuyordum."

Olmaz. Olmayacak.

Başımı salladım. "Arkadaşlara ayıracak vaktim yok. Oğlum beni meşgul ediyor."

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. Ayağa kalkarken tereddüt ediyor. "Dn seni korkuttuğum için özür dilerim. Sadece diğer anneleri tanımak istedim."

Suçluluk duygusu kalbime doluyor ve gözlerimi oğlumdan ayırarak ona bakıyorum. "Sorun sen değilsin," diye açıklamaya çalışıyorum. "Sosyal anksiyetem var."

Bu yılın yetersiz ifadesi ama neden böyle olduğumu ancak bu şekilde açıklayabilirim.

Tekrar oturuyor ve bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Ben de insanlarla iletişim kurmakta zorlanıyorum. En azından ben yleydim. Bu üzerinde çalışmam gereken bir şeydi."

İtirafı beni biraz rahatlattı.

"ılgınca davranışlarım için özür dilerim," diyorum Vincent'a tekrar bakarken. Gülüyor ve bu ses yıpranmış zihnimi yatıştırıyor.

"zr dilemene gerek yok," diye yanıtlıyor Rosalie. "Bir süre burada oturmamın sakıncası var mı? Konuşmak zorunda değiliz."

Ve şimdi bok gibi hissediyorum.

"Oğlun nerede?" diye sordum.

"Babasıyla birlikte." Kıkırdıyor, bakışları küçük bir kızla komik suratlar yapan Vincent'ın üzerinde. "Oğlun çok sevimli."

"Teşekkür ederim."

"Roman dün gece ilk adımını attı."

Gözlerim onunkilere kaydığında yüzündeki gururu görüyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bu çok harika."

"Mutluluktan çılgık attım, bu da onun poposuna düşmesine neden oldu," diye itiraf ediyor.

Bir kahkaha attım. "O kadar heyecanlandım ki Vincent ağlamaya başladı."

Göğsümde garip bir sızı var çünkü ilk kez birine Vincent'ı ve anne olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyorum.

"Roman ona aldığım kitaba bayıldı."

Dünkü çılgınca tepkim yüzünden kendimi hâlâ kötü hissederken, "Gerçekten üzgünüm, kaçıp gittim. Yaptığın bir şey olmadığını bilmeni istiyorum."

"Anlıyorum." Rosalie bana sıcak bir gülümseme verdi. "Olanları unutalım."

Onu tanımadığım için hala endişeliyim, "Kocanız ne iş yapıyor?" diye soruyorum.

Hiç tereddüt etmeden, "Nakliye işinde." diyor.

"Çalışıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ben tam zamanlı bir anneyim." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kitabevinin sahibi siz misiniz?"

Başımı salladım. "Evet, kitapları seviyorum ve bu sayede Vincent'ı da yanımda getirebiliyorum."

Sonunda konuşacak birini bulunca itiraf ediyorum: "Onu kreşe vermediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Diğer çocuklarla yeterince oynayamıyorum."

İçini çekti. "Roman'ı da bir kreşe yerleştirmeyeceğim." Umutlu bir bakışla, "Belki çocukların oyun randevuları olabilir?" diyor.

Ne cevap vereceğimi düşünmeden Vincent koşarak bana doğru geliyor. "Susadım anne."

Çantamdan meyve suyu kutusunu çıkarıp ona veriyorum. "Yavaş yavaş iç."

Meyve suyunun yarısını içiyor, kutuyu tekrar elime tutuşturuyor ve arkadaşlarının yanına koşuyor.

"Roman'ı o yaşta deneyimlemek için sabırsızlanmam ama aynı zamanda onun büyümesini istememem garip mi?" Rosalie soruyor.

"Hayır, hiç de tuhaf değil," diye kıkırdıyorum.

"Korkunç iki yaş gerçekten de insanların söylediği kadar kötü mü?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Vincent bir nimettir. Nadiren öfke nöbeti geçirir."

Rosalie kalkmadan önce on dakika daha benimle oturdu. Bana üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kağıt uzattı. "Aramazsan anlayışla karşılarım. Sadece fikrini değiştirirsen ve takılmak istersen diye numaramın sende olmasını istiyorum."

Kâğıdı aldıktan sonra ona mahcup bir sırıtış attım.
"Vincent'ı genellikle Salı öğleden sonraları oyun parkına götürüyorum."

A gülümseme aydınlatır onu güzel Yüzünü.
"Ben olmak Burada Salı günü."

Dikkatimi tekrar Vincent'a vermeden önce Rosalie'nin bir G-Wagon'un park edildiği yere doğru yürümesini izliyorum.

Onunla en iyi arkadaş olmak zorunda değilsiniz, ancak haftada bir kez sohbet edebileceğiniz birinin olması sizi incitmeyecektir.

Bölüm 24

Alek

Yabancı yatakta boktan bir gece uykusundan sonra, herhangi bir hassas nokta olup olmadığını kontrol etmek için arazinin çevresini dolaşıyorum.

Ne zaman bir gardiyana rastlasam, kendimi tanıtmak için duruyorum.

Viktor'un köpeği Luna bana doğru koşarak geldiğinde arka bahçede meşguldüm.

"Hey, kızım," diye fısıldıyorum. Duvarı kontrol etmeye devam etmeden önce başını okşuyorum.

"Benim işimi mi devralıyorsun?" Alexei'nin seslendiğini duydum.

Arkamı dönüp bana yetişmesini bekliyorum, sonra "Her sabah arazinin etrafında yürüyüş yapıyorum" diyor.

"Seni rahat bırakacağım."

Başını sallıyor ve yürümemiz için başını sallıyor. "Çevreyi birlikte kontrol edebiliriz."

Dün o dedi o aranıyor için harcamak bazı birlikte zaman geçirmek. Ne bekleyeceğimi bilmeden, sinirlerim midemde düğümleniyor. Yapmak istediğim son şey Alexei'yi hayal kırıklığına uğratmak. Bir süre yürüdükten sonra "Bana kendinden bahset" diye emretti.

"Efendim?" Benim bakışlar DART için Onu. "Ben Tabii ki sen benim hakkımda her şeyi biliyor."

"Vincent Aslanhov'un ikinci oğlu olduğunu, infazcı olarak eğitimin sırasında iyi olduğunu biliyorum." Onun

Keskin bakışlarını bana çevirdi. "Prodi tarafından kandırıldın. Kardeşini, sevdiğin kadını ve aklını kaybettin. St. Monarch's'ta asabi biriydin."

Bu benim hayatımı özetliyor.

"Bana *gerçekte* kim olduğunu söyle, Alek," diye talep ediyor.

"Ben bir bratva askeriyim," diye cevap veriyorum, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında olabileceğim tek şey bu.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor Alexei. "Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Pek sayılmaz.

Bahçelere göz gezdiriyor ve ben de dikkatimi sınır duvarına veriyorum.

"Kendimin daha genç bir versiyonunu görüyorum. Baban pisliğin teki ve onu öldürmek istediğin için seni suçlamıyorum."

Gözlerim tekrar Alexei'ye kayıyor, şaşkınlık kaslarımı geriyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve diyor ki, "Günleri sayılı. Çok fazla risk aldı ve izin verilenden daha fazlasını berbat etti."

Bu haber bende bir memnuniyet dalgası yarattı ama sonra annemi düşündüm.

"Onu öldüremem çünkü bu annemi Rusya'da yalnız bırakır."

"Oğluyla birlikte olmaktan daha mutlu olacağını düşünüyorum," diye belirtiyor.

Ben Amerika vatandaşı değilim, bu yüzden onu yanımda yaşaması için getiremem. St. Monarch'taki eğitimim için onu terk ettiğimden beri bu beni endişelendiren bir şey.

"Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin eninde sonunda kendiliğinden yoluna girdiğidir," diye mırıldanıyor Alexei. Elini omzuma koyuyor ve başıyla ana konağa doğru işaret ediyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve itiraf ediyorum: "Seninle tanışmak hayatım boyunca hayalimdi."

Babacan bir tavırla yanağımı okşuyor. "Hadi gidip cephanelikte biraz atış yapalım. Bana ne kadar iyi olduğunu gösterebilirsin."

Şimdi konuşmaya başladık.

Mahalleyi ve çevresini tanıdıktan sonra, Rosalie'nin gitmeyi sevdiği Pasadena yönüne doğru sürüyorum.

Roman'ı haftalık olarak bir oyun parkına götüreceğini duydum ve bölgeyi kaçış yolları ve olası tehditler açısından kontrol etmek istiyorum.

Yepyeni bir takım elbise giydim ve artık savaş üniforması giymemeye alışmak biraz zaman alacak.

Birçok şeye alışmam zaman alacak.

Alexei ile geçirdiğim gün bu dünyanın dışındaydı. Hedefleri vururken hayatımdaki boktan şeyleri bile unutmayı başardım.

Ama şimdi arabada yalnız olduğum için unutmak yok.

Oyun alanının bulunduğu parkın etrafında dolaşıyorum, gözlerim yetişkinlere dokunmadan önce çocukların üzerinde geziniyor.

Burası açık bir alan. Çevredeki binalardan herhangi birinden herkes çekim yapabilir.

Karşı yönden bir araba yaklaşırken, gözlerim sürücüye kilitleniyor. Everleigh'e tıpatıp benzeyen kadına bakarken kalbim göğsümde tekliyor.

Aynı omuz hizasında açık kahverengi saçlar. Aynı kehribar gözler.

Tanrım.

Arabasıyla yanımdan geçerken arka koltukta bir çocuk görüyorum.

Hiç düşünmeden caddenin ortasında bir U dönüşü yaptım. Kornalar çalıyor ama umurumda bile değil. Ona ulaşmak için diğer arabaları ezip geçeceğim.

Mavi sedana yetişmek için gaza bastığımda kalbim deli gibi atmaya başlıyor, ama bir sokaktan sola dönüyor ve bir an için görüş alanımı kaybediyorum.

Sola döndüğümde de mavi sedandan bir iz yok. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Avucumu direksiyona vururken "*Blyad'*," diye küfrediyorum.

Kaldırıma yanaştım ve koltuğuma geri çöktüm. Nefes nefese, Everleigh'in görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

İsa.

Nefes al.

Zihnimin kontrolünü tekrar ele geçirmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Binalara bakıyorum ama tek görebildiğim arka girişler ve hangi kapının hangisi için olduğunu bilmiyorum.

iş.

Everleigh gitti, Alek. Ne yapıyorsun lan sen?

Umutsuz bir iç çekişle kaldırıma yanaşıp arabayı malikânenin bulunduğu yöne doğru sürüyorum.

Everleigh'i kaybettiğimden beri, bana onu hatırlatan biriyle ilk kez karşılaşıyorum. En hafif tabiriyle sarsıcı.

Yatağımda uzanırken Viktor'un yarınki programını kontrol ediyorum. Saat yedide rıhtımda bir randevusu ve muhtemel bir alıcıyla öğle yemeği toplantısı var.

Bunun dışında, yasadışı malları ithal etmek ve kara para aklamak için paravan olarak kullanılan şirkette olacağız.

Burada işler Rusya'dakinden çok farklı. Kimseyi yenemiyorum bile.

Telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ve tavana bakıyorum. Kulübedeki seslere alışmaya başlıyorum ve yatak artık rahatsız edici değil.

Misafir odasını çalışma odasına dönüştürdüm. Duvarlar fotoğraflar ve isimlerle kaplı, böylece kimin kim olduğunu daha hızlı ezberleyebiliyorum.

Burada hayat sakın, ki bu hoşuma gidiyor. Ne zaman Vetrov ya da Koslov'lardan biriyle yolum kesişse, bana sıradan bir asker gibi değil, eşitmişim gibi davranılıyor.

Alexei her sabah benimle birlikte araziyi kontrol eder. İtiraf etmeliyim ki yürüyüşlerimizden keyif alıyorum. Bazen bana

Bazen de beni ter içinde bırakan derin konuşmalar yapıyoruz. Sanırım benimle dalga geçmeyi seviyor.

Her zaman olduğu gibi, uyku vakti geldiğinde düşüncelerim Everleigh'e yöneliyor.

Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum ve mutfığa gidip kendime bir kadeh votka dolduruyorum.

Bana Everleigh'i hatırlatan kadını gördüğümünden beri tek düşündüğüm o.

Tanrım, gerçekten Everleigh olmasın/ne kadar isterdim.

Onunla sadece iki ay geçirdim ve ölmek üzere olan bir adam gibi anılara sarılıyorum.

Bazen farklı koşullar altında tanışmış olsaydık nasıl olurdu diye düşünerek kendime işkence ediyorum.

Onu hiç kaygısız göremedim. Kahkahalarını hiç duyamadım.

"Tanrım, seni özledim, *moya malen'kaya lyubov'*," diye mırıldandım. "Bence burayı çok severdin."

Votkayı yudumlarken gözlerimi kapatıyorum ve anıların üstümden akıp gitmesine izin veriyorum.

Bu bir işkence ama sahip olduğum tek şey bu.

Bölüm 25

Everleigh

Bir kitap sevkiyatı geldi ve ben onları açmakla meşgulken dükkana bir adam geldi. Onu daha önce de burada görmüştüm ve genellikle gerilim bölümüne bakmayı severdi.

Raflara göz atmaya başlamadan önce "Günaydın," diye selamlıyor.

"Günaydın. Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin." "Teşekkürler."

Kitapları açmaya devam etmeden önce gözlerim Vincent'in bir fil resmini boyadığı yere kayıyor.

Arada bir Vincent'a bakmadan önce adamın ne yaptığını kontrol ediyorum.

"Fırıncılıkla ilgili kitabınız var mı?" diye soruyor müşteri.

"Evet." Tezgâhtan çıkıyorum ve onun beklediği koridora yöneliyorum. Raftan bir kitap alıp ona uzatıyorum. "Bu oldukça basit. Tarifleri takip etmek için diplomaya ihtiyacınız yok."

"Oh güzel." Sayfaları karıştırıyor ve bana gülümsüyor. "Bununla devam edeceğim."

"Harika." Kitabı ondan aldım ve tezgâha geri döndüm.

"Hey, küçük adam," diye Vincent'la konuştuğunu duyuyorum. Gözlerim müşteriye takılmadan önce bebeğime kayıyor.

Onu rahat bırak.

Neyse ki oğluma yaklaşıyor ve tezgâhta bana katılmaya geliyor.

"Alyans takmadığınızı fark etmeden edemedim."

Oh, kahretsin.

Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyor. Koyu sarı saçları ve mavi gözleriyle hiç de fena görünmüyor. Eminim her kadın onunla çıkmak ister. Sadece benimle değil.

"Ben bir dulum." Bu yalan normalde erkekleri korkutmak için işe yarar. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Tabii ki Öylesin.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin diye merak ediyordum?"

Neredeyse iç çekecektim ama bastırdım. "Sorduğun için teşekkürler ama gelemem. Oğlum ve kitapçı tüm zamanımı alıyor."

Bir an bana bakıyor, sonra gülümsüyor. "Sen evet diyene kadar denemeye devam edeceğim."

Aldıklarını bir kâğıt torbaya koyup ona uzatıyorum. "Zamanınızı boşa harcamış olursunuz. Biriyle çıkmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Fikrinizi değiştirebileceğime eminim."

Tanrım, ahbap. Dur artık!

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, "Oğlunu yemeğe getirebilirsin. Benim için sorun olmaz."

Kibar olmaya çalışarak, "Davetiniz için teşekkür ederim ama hayır. Gerçekten ilgilenmiyorum."

"Tamam. Bu sefer yenilgiyi kabul edeceğim." Bana flörtöz bir gülümseme veriyor. "Ama yakında görüşürüz."

Lanet olsun.

Kapıya doğru yürüdü, sonra tekrar bana baktı. "Bu arada, ben Barry."

Ona adımı söylemiyorum ve gitmesi için yarım ağızla el sallıyorum.

Kapı arkasından şingirdayınca içimi çektim ve işime geri dönmenden önce başımı salladım.

Yeni kitapları ayırmayı bitirdiğimde, onları bir arabaya yerleştiriyorum ve koridorlara doğru ilerliyorum.

Vincent köşesinden "Anne, çişimi yapmam lazım" diye sesleniyor. "Geliyorum bebeğim." Bir kitabı açık bir yuvaya itiyorum ve

Arkaya doğru acele et. "Seni tuvalete götürelim."

Onu arka tarafa götürüyorum ve küçük lazımlığını gösteriyorum. Şortunu indirirken "Beni bekle" diye emrediyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ediyorum. Yeri ıslatsa da onu yine de övüyorum. "Sen kocaman bir çocuksun."

Şortunu yukarı çekmesini ve ellerini yıkayabilmesi için musluğu açmasını bekliyorum.

"Annesinin büyük küçük adamı," diye mırıldanıyorum sevgiyle.

"Tsk." Kaşlarını çattı. "Aynı anda hem büyük hem de küçük olamam."

Kıkırdayarak, "Haklısın. Sen sadece annenin koca oğlusun."

Köşesine geri döndük ve ben "Aç mısın?" diye sordum. Başını sallar ve resmi boyamaya devam etmek için

karnının üzerine uzanır.

İşe dönmek için arkamı döndüğümde Barry'nin elinde çiçeklerle dükkâna girdiğini gördüm.

Yüce Tanrım. Adam hayır kelimesinin anlamını bilmiyor.

Barry bana çoğu kadını kendinden geçirecek bir sırtışıla bakıyor. "İkinci raunt için geri döndüm, umarım fikrini değiştirebilirim."

Kırmızı gülleri bana uzattığında başımı sallıyorum. "Çiçekleri kabul etmeyeceğim ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Hayatımdan gerçekten memnunum ve denemeyi bırakırsan çok memnun olurum."

"Bak, ben iyi bir adamım. Benimle bir akşam yemeği yemenin sana bir zararı olur mu?"

İçimi çektim ve elimi kaldırıp alnımı ovuşturdum. Son bir kez daha deneyerek, "Çocuğumun babasını hala seviyorum ve her zaman seveceğim. Kalbimde ya da hayatımda başka bir adama yer yok."

"Oğlunuzun babasını sevmekten vazgeçmenizi beklemiyorum."

Tanrım, bana güç ver.

"Bu beni rahatsız ediyor."

Beni kızdıracak şekilde gülleri tezgâhın üzerine koydu. "Sadece arkadaş olarak mı? Romantik bir şey istemiyorum."

Sabrımı kaybederek, "Tek istediğim isteklerime saygı göstermeniz. Lütfen dükkânı terk edin."

"Anne," diye sesleniyor Vincent. "Neyin var?"

Adama ters ters bakmadan önce ona tatlı bir şekilde "Bir şey yok bebeğim," diyorum. "Polisleri aramadan önce git buradan."

"Kahrolası bir sürtük olmak zorunda değilsin," diye tersler Barry. Çiçekleri alır ve hışımla dükkândan çıkar.

Tüm bunlar gerçekten gerekli miydi?

Bir kez daha iç çekerek işime dönüyorum ama birkaç dakika sonra Barry'ye davranış biimim yüzünden kendimi kötü hissediyorum.

Sen hayır dedin, o da dinlemedi. Hikayenin sonu.

Tüm yeni kitapları raflara yerleştirmeyi bitirdiğimde tezgâha geri dönüyorum. Bakışlarım Rosalie'nin numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasının üzerinde geziniyor ve o anda çantamdan telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba. Ben Everleigh. zgnm, şimdi mesaj atıyorum. Bu ğleden sonra oyun parkında buluşmak ister misin? Saat dörtte?

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp mali durumumu kontrol etmeye karar verdim. Bu, yapmayı takıntı haline getirdiğim bir şey.

Pasadena'da satın aldığım ev ailemin evinden daha ucuzdu. Satıştan kazandığım fazladan parayı kitapçı dükkânını açmak için kullandım.

Tüm rakamlar üzerinde çalışmak bir saatimi alıyor ama sonunda yüzümde bir gülümsemeyle kalıyorum.

Finansal olarak iyiyiz ve endişelenecek bir şeyim yok.

Telefonum titriyor ve Rosalie'nin cevabı için cihaza bakıyorum.

Yay!!!!!! Saat dörtte görüşürüz.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve sesleniyorum.
"Bebeğim, oyuncaklarını topla da oyun parkına gidelim."

Vincent mutlu bir ılık atıyor ve köşesini toplamak için acele ederken aşağı yukarı zıplıyor.

Çantamı kaptığım gibi telefonumu içine sokuyorum ve elimi Vincent'a uzatıyorum. Kapiya doğru yürürken yüzü gülümsüyor ve ben kapiyı kilitlerken, "Daha hızlı anne," diyor.

Arabaya ulaştığım da onu hızlıca araba koltuğuna yerleştirdim.

Oğlumun gülümsemesi Barry'nin istenmeyen ilgisinden arta kalan kötü hisleri siliyor ve kısa sürede adamı unutuyorum.

Bizi parka götürdüm ve arabayı durdurduğum da Vincent "Yaşasın!" diye seslendi.

"Seni buraya hiç getirmedime yemin edebilirsin." Huysuz gibi davranıyorum ama oğlumu kandıramıyorum.

"Acele et, Jordan'ı görüyorum," diye küçük bir patron gibi emrediyor. Arka kapiyı açıp emniyet kemerini zdğmde,

Vincent arabadan bir füze gibi fırladı.

Kıkırdayarak Rosalie'nin bankta oturduğu yere doğru yürüyorum. Bebek arabasını sallıyor ve beni fark ettiğinde yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Mesajını aldığım da ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

Yanına oturdum. "zgnm, elimi uzatmam çok uzun sürdü."

"Pfft." Gözleri saçlarıma kilitlendi. "Sarı çizgiler mi koydun?"

"Hayır. Güneş yüzünden. Vincent ve ben Pazar günü plajdaydık."

Bakışları sol elime düşüyor. "Evli misin?"

Başımı sallıyorum ve herkese anlattığım hikâyeyi ona da anlatıyorum. "Vincent'ın babası o doğmadan önce vefat etti."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Bana acıyan bir bakış atmıyor. "Demek bekâr bir annesin?"

Başımı salladım. "Evet, sadece Vincent ve ben varız." "Ailen yok mu?"

Başımı sallıyorum.

"İşte bu kadar. Artık bana mahkumsun" diye ilan ediyor. Bir kahkaha attıktan sonra "Hep böyle arkadaş canlısı mısın?" diye sordum.

Rosalie başını sallar. "Sadece seninle gerçekten arkadaş olmak istiyorum."

"Neden?" Onunla gözlerimi kilitledim. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

O Omuz silkiyor önce ayarlama ve ışık battaniye Roman'ın üzerinde. "Seni gördüğümde içimde bir his vardı."

"Ne tür bir his?"

"Çok iyi arkadaş olacağımızı."

Sıraya yaslanıp Vincent'ın Jordan'la oynamasını izliyorum.

"Peki, bana mesaj atmaya karar vermene ne sebep oldu?" Rosalie soruyor.

Gerçeği itiraf etmeden önce burnumu kıvırıyorum: "Dükkâna bir adam geldi ve beni yemeğe davet etti. Hayır cevabını kabul etmedi ve o gittikten sonra kendimi kötü hissettim ve konuşacak birine ihtiyacım vardı."

Rosalie'nin yüzündeki dostça ifade kaybolur ve yüz hatları gerginleşir. "Hayır cevabını kabul etmez de ne demek?"

"Kaç kez reddetsem de denemeye devam etti." Başımı salladım. "Sonunda kendimi kaybettim ve ona dükkânımı terk etmesini söyledim."

"Aferin sana," diye beni övüyor. "Ulaştığına sevindim." Bakışlarını bana çeviriyor. "Ne zaman konuşacak birine ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler." Bir an tereddüt ettim, sonra açıkladım: "Ben bir münzeviyim. Vincent ve kendim için kurduğum hayatı seviyorum ve biriyle çıkmak istemiyorum." Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor. "Vincent'ın babasını hâlâ seviyorum. Kimse onun yerini dolduramaz."

"Bunda yanlış bir şey yok. Sen bilirsin."

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor, sonra Roman'a bakmak için öne doğru eğiliyorum. "Tekrar yürüdü mü?"

"Henüz durmadı. Her an uyanabilir ve o zaman her yere koşturmaya başlarız."

Tam o sırada Roman gözlerini açar ve Rosalie onu bebek arabasından kaldırır.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordum. "Elbette."

Oğlunu bana uzatıyor ve ben de onun uzun siyah kirpiklerine hayran kalıyorum. "Oğullarımızın kirpiklerinin bizden daha güzel olması haksızlık."

"Doğru!"

Ona şakacı bir sırıtma yapıyorum. "Koşmaya hazır mısın?" Başını sallamadan önce topuklu ayakkabılarını tekmeliyor.

Roman'ı ayağa kaldırıyorum ve ivme kazandığında Rosalie ve ben onun peşinden gidiyoruz.

Arada sırada, parktaki her taşı keşfetme görevinde Roman'ı takip ederken Vincent'i kontrol ediyorum.

Bu çok güzel.

Bölüm 26

Alek

Üç aydır Los Angeles'tayım ve şimdiden evimdeymişim gibi hissediyorum. Viktor ile çalışmayı seviyorum ve meşgul olmak şeytanları uzak tutmaya yardımcı oluyor.

Ama geceleri tekrar içeri akın ediyorlar.

Sürüş uzakta gelen ve rıhtım nerede a sevkiyat silahlar geldi, kırmızı ışıktadır.

Viktor yolcu koltuğundan, "Brayden Kelly'ye zerre kadar güvenmiyorum," diye mırıldandı.

Geçtiğimiz iki ay boyunca silah tüccarıyla birkaç toplantı yaptık.

"Evet, onda bir tuhaflık var," diyorum önümüzden geçen arabaları izlerken.

"İçgüdülerim bana teslim etmeyeceğini söylüyor."

"İçgüdülerin muhtemelen haklı."

Işık yeşile döndüğünde, caddede ilerliyorum. Sağa bakıyorum ve gözlerim yürümeye başlayan bir çocuğun elini tutan bir kadına kilitleniyor.

Hava ciğerlerimden boşalıyor ve kalbim bir anda göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Everleigh.

Bir Starbucks'ın içinde kayboluyor.

"Alek!" Viktor önümüzde duran arabaya çarpmamı engellemek için tam zamanında atıldı. "*Iesus Khristos.*"

"Özür dilerim."

Yola odaklanırken alnımda boncuk boncuk terler belirliyor. Delirmiş olmam Viktor'un halüsinasyon gördüğümü bilmesini istediğim anlamına gelmiyor.

*Tanr ım, onu her yerde görmeye mi
başlayaca ğ ım? Onun hayaleti bana musallat mı
oluyor?*

Viktor'un yan gözle beni süzdüğünü hissediyorum ve tekrar özür diliyorum. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Hayalet görmüşe benziyorsun," diye mırıldandı.

Ben yapt ım.

"Önemli bir şey değil."

Yolun geri kalanı sessiz geçiyor ve G-Wagon'u Victor'un malikanesinin yanına park ettiğimde Rosalie evden çıkıyor.

Araçtan indiğimde, "Alek, beni kitapçıya götürür müsün?" diye sordu.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Viktor soruyor. "Eve yeni geldim." "En fazla bir saat sürer."

"Tabii ki hayır. Seni bütün gün görmedim. Yarın kitapçıya gidebilirsin."

Rosalie Viktor'a gözlerini devirir. "Tamam."

"Bana 'ceza' verme, *Moya malen'kaya roza*. Seni pataklarım." "Ben evime gidiyorum," diye mırıldandım ve hızla uzaklaştım.

Bir şey görmeden önce gözlerimden hiçbir asit temizlenemez.

"Alek," diye sesleniyor Viktor. "Bak bakalım Brayden Kelly hakkında ona karşı kullanabileceğimiz bir şeyler bulabilecek misin?"

"Olur," diye cevap veriyorum.

Kulübeme girerek Viktor'un etkileyici bir bilgisayar sistemi kurduğu ofisime gidiyorum. Sakin bir gün geçirdiğimizde, bana bir şeyleri nasıl hackleyeceğimi öğretiyor.

Çok eğlenceli.

Masanın arkasına oturuyorum ve çalışmaya başlayabilmek için tüm monitörleri açıyorum.

Telefonum çalmaya başladığında, cihazı cebimden çıkarıyorum ve ekranda Misha'nın adının yanıp söndüğünü görünce gülümsüyorum.

"Ne oldu?"

"Hey, sadece seni kontrol etmek istedim," diyor arkadaşım. "Nasılsın?"

"İyi." -ish. "İyi" gibi. çift . zamanlar I
düşündüm I Everleigh'in aklımdan
geçtiğini gördüm. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Aurora'nın tüm mutfağı yeniden
şekillendirmek istediği kısım hariç."

Bir kahkaha attım. "Sana iyi şanslar."

"Buna ihtiyacım olacak."

"Ee, biriyle tanıştın mı?"

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Pek çok insanla tanıştım."

"Bir kadını kastediyorum, göt herif," diye mırıldanıyor.

"Biriyle çıkmadığımı biliyorsun," diye cevap veriyorum,
sözlerime sinirlenerek.

"Dört yıl oldu, kardeşim."

"Aurora'yı kaybetseydin çıkar mıydın?" Konuyu kapatması
için ona fırlatıyorum.

"Siktir."

"Tamam. Boş ver." Konuyu değiştirerek, "Son zamanlarda Armani'yle konuştun mu?" diye sordum.

"Evet. Bebek için çok heyecanlılar. Bir erkek çocukları olacağını öğrendiler."

Kalbimde bir burkulma hissi var. "Onlar için mutluyum."

"Onları aramalısın. Tiana seni zlüyor. İkisi de zlüyor."

"Döneceğim." Boğazımı temizleyerek, "İşe dönmem gerekiyor. Yakında konuşuruz."

"Sakin ol."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben bir süre cihaza bakıyorum. Misha ve Armani bu kadar mutlu bir evlilik sürdürürken onlarla konuşmak zor. Arkadaşlarım bunu hak ediyor ama bu bana asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlatıyor ve bu çok kötü.

Brayden Kelly ile görüşmeye gidiyoruz. Adam hakkında bir şey bulamadım, bu yüzden anlamaya devam ediyoruz.

Gözlerimi önümdeki arabadan ayırmıyorum çünkü ne zaman etrafıma baksam Everleigh'i görüyorum.

Araba kullanmak. Bir mağazaya girerken. Küçük bir çocukla gülmek.

Her yerde o var ve sanırım tüm arkadaşlarım evlendikleri için şimdi onu oğlumuzla gördüğüm halüsinasyonlar görüyorum.

Los Angeles'ta çalışmaya başlamadan önce deli olduğumu düşünüyordum ama bu gidişle kendimi iyi mallarla dolu bir hücrede bulacağım.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Rıhtıma yanaşıp buluşacağımız depoya doğru ilerlerken, güneşte yansıyan bir şey gözüme çarpıyor.

İçgüdülerim devreye girdi ve G-Wagon'u sağa kırdım. Bir mermi cama çarpıyor ve sekmek yerine şakağımın yanındaki koltuk başlığına çarpıyor.

"Zırh delici mermiler," diye bağılıyor Viktor.

Gaza basıp aracı döndürüyorum ve askerlerimizin konvoyunu geçerek rıhtım çıkışına doğru koşuyorum.

Bir başka kurşun dikiz aynasını parçalayarak Viktor'un yanındaki kapı çerçevesine çarpıyor.

Askerlerimiz ve Kelly'nin adamları arasında ateş açılıyor ama ben devam ediyorum.

"Yere yat," diye bağıriyorum Viktor'a. Sağ elimi kullanarak onu öne doğru itiyorum.

Bir kurşun daha isabet etti ve sol tarafımdaki yanmayı hissettim.

Lastikler gıcırdayarak rıhtımdan çıktım ve neredeyse karşıdan gelen bir sedana çarpıyordum.

Mavi.

Kadının sadece bulanık bir görüntüsünü görüyorum.

Şimdi zamanı değil, Aslanhov!

Hiçbir kırmızı ışıktaki durmuyorum ve G-Wagon'u yoldaki diğer arabaların yanından geçiriyorum. Sadece malikânenin kapısından içeri girdiğimizde Viktor'a bakıyorum.

"İyi misin? Vuruldun mu?"

Başını sallıyor ve cebinden telefonunu çıkararak birini arıyor. "İvan, hangi cehennemdesin?" Ben aracı durdururken bir anlık gergin bir sessizlik oldu. "Çık oradan. Ben gelmeden önce rıhtımları kimin kontrol etmesi gerektiğini bilmek istiyorum ve onun kellesini bir tepside istiyorum."

Telefonu kapattı ve bana baktı. Gözleri gömleğimin üzerinde beliren kırmızı lekeye kaydı. "Vurulmuşsun."

"Sadece bir sıyrık. Sen iyi misin?" Tekrar sordum.

"İyiyim."

G-Wagon'dan iniyoruz ve Viktor vurulmuş araca bakıyor. Bir numara daha çeviriyor, sonra diyor ki, "Carson Amca, Kelly'nin öldürülmesini istiyorum. Bir milyon dolar. Herif beni öldürmeye çalıştı."

Viktor ana konağa doğru yürümeye başlıyor, ben de onu takip ediyorum. Ceketimi kaldırıp gömleğimi yukarı çekiyorum ve aslında sadece bir sıyrık olduğunu görüyorum. Bir hafta içinde iyileşir.

Viktor, St. Monarch'ı işleten amcasıyla yaptığı görüşmeyi sonlandırdıktan sonra yaramı kontrol etmek için gömleğimi kaldırıyor. "En azından senden bir kurşun çıkarmak zorunda kalmayacağız."

Malikâneye girerken kıkırdıyorum. "Anne," diye sesleniyor.

"Mutfakta." Yaklaştığımızda mırıldandığını duyuyorum, "Ben hep mutfaktayım. Çocuk neden bağlamak zorunda, asla anlayamayacağım."

Tekrar kıkırdıyorum ve bu Viktor'dan sırtıma bir tokat yememe neden oluyor.

İşte böyle anlarda Vetrov ailesinin bir parçası olduğumu hissediyorum.

Bölüm 27

Everleigh

Rosalie'ye "Dün aptalın biri Formula 1'e katılıyormuş gibi yanımızdan hızla geçti," diye yakınıyorum.

Onu ilk kez evinde ziyaret ediyorum ve diyebilirim ki çok etkilendim. Paradan geldiğini biliyordum ama malikaneler (evet, çoğul) muhteşem.

"Şoför manyağın tekiydi."

Başını iki yana sallıyor. "Bu delilik." Omzunun üzerinden bakıyor, sonra soruyor: "Kaç şeker?"

"İki tane lütfen." Vincent'ın Roman'a arabalarla nasıl oynanacağını öğretmeye çalıştığı oturma odasına bakıyorum. Rosalie'nin oğlu arabaları yemeye çalışırken benimki sabırla hayır diyor, sonra da küçük arabaları fayansların üzerinde nasıl iteceğini gösteriyor.

Harika bir çocuğum var.

Rosalie önüme bir fincan kahve koydu. "O adamdan yine haber aldın mı?"

"Hayır cevabını kabul etmeyen kişi mi?" Bardağı elime alıp bir yudum alıyorum.

"Evet, şu."

Başımı salladım. "Hayır. Mesajı aldığına sevindim."

Burnunu kaşıdı ve sonra bana şakacı bir gülümseme verdi. "Yani gerçekten tekrar çıkmak istemiyor musun?"

"İş için kapalıyım."

"Özlemiyor musun?" diye soruyor. "Daha yirmi iki yaşındasın."

"Bazen yalnız hissediyorum ama kalbimde Vincent'ın babasından başka kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum."

"Çok yazık," diye mırıldanıyor kahvesini yudumlarken. "Viktor'un yeni bir çalışanı var ve bence harika bir çift olacaksınız. Sessiz biri ama çalışkan biri."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Gerçekten çok yakışıklı." Durması için onu uyaran bir bakış attım. "Tamam, konuyu kapatacağım."

Bir araba sesi duyuyoruz ve Rosalie'nin gülümsemesi aydınlanıyor. "Sanırım Viktor eve geldi. Onunla tanışacaksın."

Saçmalık.

"Geç saate kadar çalıştığını söylemiştin." Gelmeyi kabul etmemin tek nedeni buydu. Onunla arkadaş olmam ailesiyle tanışmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor.

"Bazen gün içinde uğruyor. Sorun değil. Merak etmeyin."

Kupasını mutfak tezgâhına bırakıyor ve sürgülü kapıya doğru yürüyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve Vincent'ın Roman'la mutlu bir şekilde oynadığı yere koşuyorum.

"Hey, eve erken gelmişsin," diyor neşeyle.

Otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam beliriyor ve onu görünce endişem tavan yapıyor. Yürüyüşü sanki bir şeyleri öldürmek için sinsi sinsi dolaşıyormuş gibi. Ya da birini.

Tanrım, korkutucu görünüyor.

Rosalie'ye gülümser ve ona bir öpücük verir. "Seni özledim,

Moya malen'kaya roza."

Rusça konuştuğunu duymak tüylerimi diken diken ediyor ve ne yaptığımı anlamadan Vincent'ı elime alıyorum.

"Anne!" diye bağılıyor küçük oğlum. "Oynuyorum."

Viktor'un gözleri bana dikiliyor ve sanki binlerce kiloluk bir çekiçe vurulmuş gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım atıyorum.

"Bu kim?" diye sorar Rosalie'ye.

"Sana bahsettiğim arkadaşım. Viktor, Everleigh ile tanış." Bana doğru bakıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Sorun nedir?"

Başka bir adam görüş alanıma giriyor ve kalbim göğsümden fırlıyor. Bacaklarım tutmuyor ve kollarım Vincent'a sıkıca kenetlenmiş halde fayanslara gömülüyorum.

Alek.

Kocaman gözlerle sevdiğim adama bakıyorum, sesimi çıkaramıyorum. Yaşadığım şok görüşümü onun üzerinde tünelleştiriyor.

Alek.

Viktor'dan bana bakıyor ve yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. Gördüklerine inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Aramızda bir sonsuzluk geçiyor.

Sadece ikimizin olduğu uzun karanlık. Onun dövülmesini izliyorduk. Sırtındaki derinin parçalanışını izlemek. Vincent'ın öldürülmesini. Alek'in beni yoldan ittiği için vurulmasını.

Babası beni bir tarlaya sürükledi ve bir hayvan gibi vurdu.

Yaşadığımız tüm cehennem aramızda çıplak kaldı.

Sesler duyuyorum ve Rosalie'nin yanıma çömeldiğini hissediyorum. Ağlayan oğlumu kollarımdan çekip alıyor ve tek yapabildiğim babasına bakmak oluyor.

Hala aynı görünüyor... ama öyle değil. Hatırladığımdan daha uzun ve vücudu daha kaslı. Yüzü daha yaşlı görünüyor, tüm çocuksuluğu gitmiş.

Viktor kadar korkutucu görünüyor.

Alek başını tekrar sallar, yüz hatları feci şekilde kırılmış görünene kadar gerilir.

Nefeslerim dudaklarımın üzerinde kesildi. Kalbim kontrolsüzce çarpıyor ve başım dönmeye başlıyor.

Alek

Everleigh'in hayaletine bakıyorum ve tamamen kaybettiğimi düşünüyorum.

Bugün yastıklı bir hücreye kapatılacağım.

Viktor'un sesini duyuyorum. "Arkadaşın iyi mi?"

Rosalie, Everleigh'in yanına koşarken, "Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Endişe nöbeti geçiriyor. Biraz şekerli su yap."

Rosalie'nin ağlayan çocuğu Everleigh'nin kollarından almasını izliyorum ve bu çok gerçek oluyor.

Başımı sallıyorum ve hâlâ Everleigh'i görüyorum.

"Alek?" Viktor'un beni sarsarken elini omzumda hissediyorum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerimi sevdiğim kadının hayaletinden ayıramayarak soruyorum: "Onu görüyor musun?"

"Tabii ki onu görüyorum," diye mırıldanıyor.

Bedenim kendi kendine hareket ediyor ve Everleigh'e ulaştığımda önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Titreyen elimi dikkatlice kaldırıyorum, ona dokunursam yok olacağından korkuyorum.

Uzun bir süre tereddüt ediyorum, gözlerim onun güzel yüzünü görüyor.

Parmaklarım yanağında gezinirken kalbim göğsümde bir fısıltıdan başka bir şey değil. Teninin sıcaklığını hissediyorum ve kalbim tekliyor.

Elimi boynunun arkasına koyduğumda sıcaklığını tekrar hissediyorum. Onu göğsüme doğru çekiyorum ve kucağıma alıyorum. Tıpkı karanlık odada yaptığımız gibi, sevdiğim kadına sarılıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu, yoksa bir rüya mı?

Yüzümü saçlarına bastırıyorum ve ondan bir nefes aldığımda farklı kokuyor. Taze ve tatlı bir şey.

Bedenim titriyor ve "Seni çok özledim, *moya malen'kaya lyubov*" diye inliyorum. Saçlarına öpücükler kondurmaya başlıyorum. "Sensiz yaşamak gittikçe zorlaşıyor."

"Adı ne demiştin?" Viktor'un sorduğunu duyuyorum.

"Everleigh... Everleigh Adams," diye cevaplıyor Rosalie.

"Şşşt..."

Annen iyi. Her şey yolunda. Şşşt..." diyerek küçük çocuğu sakinleştirir.

Rosalie'nin sözleri aklıma kazınıyor ve Everleigh'i geri

iterek tekrar onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Sen gerçek misin?" Soruyorum, zihnim çılgınlık ve karmaşıa içinde.

Everleigh bana hayaletmişim gibi bakıyor. Başını sallamadan önce bir hıçkırık patlıyor.

Farkına vardığımda içimde bir şeyler patlıyor.

O gerçek.

"*Iisus Khristos,*" diye fısıldar Viktor. "O yaşıyor."

O yaşıyor. Eğer onu görüyorlarsa, gerçek olmalı.

Kaybettiğimi sandığım kadına kilitlenmiş gözlerimle, farkına varmak beni dalga dalga vurmaya devam ediyor.

"lmedin mi?" Sormayı

başarıyorum. Başını sallıyor.

Bir şey söylemeyince yalvarıyorum, "Bir şey söyle.

Bir şey söyle!"

"Ben de seni çok özledim," diye hıçkırıyor.

İki ay boyunca paylaştığımız baloncuk etrafımızı sarıyor. Onu tekrar göğsüme çekiyorum, vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Everleigh'e sarıldığımda zihnimdeki çatlaklar yok oluyor ve kırık kalbim her zamankinden daha güçlü atarak iyileşmeye başlıyor.

Parçalanmış ruhum bütünleşiyor.

O yaşıyor.

Yine farkına varıyorum ve yine yüzünü görebilmek için onu geri itiyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve onu ruhumda hissediyorum.

Everleigh o tarlada hiç lmedi. Bunca zamandır hayattaydı.

Bölüm 28

Everleigh

Rosalie beni bir bardak şekerli su içmeye zorladı.

Vincent, Roman'la tekrar oynamaya başlayınca sakinleşti.

Viktor sanki kaçmaya çalışacağımdan korkuyormuş gibi sürgülü kapıyı lanet bir gök gürültüsü bulutu gibi engelliyor.

Alek'in yanındaki kanepede oturuyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Yıllarca bu anın hayalini kurdum ama şimdi gerçekleşiyor ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Kendimi ona yakın ama aynı zamanda ondan kilometrelerce uzakta hissediyorum. Dört yıl oldu.

Alek'in beni görmenin şokunu atlatması daha uzun sürdü. Şu ana kadar gözlerini benden ayırmamıştı ama Vincent bir kahkaha patlatınca Alek bakışlarını yavaşça oğluna çeviriyor.

Başını eğiyor ve alnında bir kaş çatılıyor. "Çocuğunuz var mı?"

"Bebeğim, onları biraz yalnız bırakalım. Çocukları getirin," diyor Viktor.

Koltuktan fırlıyorum, gözlerim çılgınca Vincent'a kayıyor. "Hayır, çocuğum gözümün önünden ayrılmıyor."

Viktor ellerini kaldırır. "Tamam."

"Çocuğun mu var?" Alek tekrar soruyor, ama bu sefer sesi daha güçlü.

Tekrar oturuyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak "Evet" diyorum. Çekingen bir şekilde Alek'in gözleriyle buluşuyorum. "Adı Vincent... Alek Adams." Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutuyorum ve sesim sözcüklere karışıyor. "Bizim bir oğlumuz var. O senin oğlun."

Alek'e bir şok dalgası daha vuruyor ve gözlerini bebeğimize dikeyor. "Ona Vincent ve benim adıml mı verdin?"

"Evet." Kelime sanki gıcirtılı bir oyuncak yutmuşum gibi çıkıyor.

Başını sallar ve "Öldüğünü gördüm." der.

Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım yeniden yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. "Yaşlı bir adam beni buldu ve hastaneye götürdü."

Alek gözlerini kapatıyor, yüz hatlarını yoğun bir acı ifadesi sıkıyor. "İletişime geçmeye çalışmadın. Öldüğünü sanmıştım." Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyor, sonra gözlerini açıyor. "Yaşadığını bana haber vermeyi akıl edemedin mi? Aklımı kaçırmıştım!"

Duygular göğsümde patlıyor. "Sana ulaşamadım!" Vincent'a bir el salladım. "Düşünmem gereken bir çocuğum vardı. Seninle cehennemde iki ay geçirdikten hemen sonra baban beni vurdu ve ölüme terk etti. Bratva'nın beni bulup işi bitireceğinden ödüm kopuyordu!"

"Burada devreye ben gireceğim," diyor Viktor. "Bu bir çocuğun duyabileceğı bir konuşma değil. Alek, Everleigh'i evine götür. Çocuklara biz bakarız."

Alek oğluna bakarken ayağı kalkar. Yaklaşıyor ve oğlumuzun önünde çömelerek, "Hey, küçük adam" diyor.

Vincent ona temkinli bir bakış atar. "Merhaba." Sonra kaşları çatılır. "Neden annemi ağlatıyorsun?"

Alek başını sallar. "Birbirimizi uzun zamandır görmedik. Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Oh." Vincent arabalarıyla oynamaya devam eder.

Alek elini uzatıyor ve avucunu Vincent'ın saçlarına sürüyor. "Bana benziyor."

Hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve tekrar gözyaşlarına boğulmamak için başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Derin bir nefes alan Alek ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Elimi tutup beni koltuktan kaldırdı.

Başka bir şey söylemeden beni sürgülü kapılara doğru çekiyor. "Vincent'ı terk etmek istemiyorum," diye karşı çıkıyorum beni tutmasına karşı koyarken.

"Vincent güvende olacak," diyor Rosalie, sesi duygu yüklü. "Gözlerimi ondan ayırmayacağım. Alek'le git."

Rosalie'nin gözlerindeki vaadi görüyorum ve sadece onun iyi bir anne olduğunu bildiğim için Alek'i malikaneden çıkarken takip ediyorum.

Sessizce yürüyoruz ve bir kulübeye doğru çimenleri geçerken parmakları benimkilerle birleşiyor.

Şu anda onun elini tutmak doğru geliyor.

Ön kapıyı açtı ve beni bırakarak peşimden gelmeden önce içeri girmemi bekledi.

Kapının kapandığını duyuyorum ve gözlerim tekrar Alek'e kilitlenmeden önce oturma odasını ve mutfığı zar zor gözden geçiriyorum.

Birlikte cehennemin dibini boyladığım adamın - seveceğim tek adamın- önünde dururken, onun eski halini içime çekiyorum. Son dört yılda çok değişti.

Alek başlangıçta çekiciydi ama şimdi bambaşka bir seviyede. Ayrıca tehlikeli bir havası var, bu da midemin gerginlikten titremesine neden oluyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce bana kalbi kırık bir bakış atıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor.

Tanrım, Çok güzel kokuyor.

O karanlık odada Alek'in sadece bir yönünü görebildim. İkimiz de açlıktan ölüyorduk ve kokuyorduk.

Onu günlük hayatımda hiç deneyimleyemedim ve kollarındaki gücü hissetmek gerçekten çok etkileyici. Onun odunsu tıraş losyonunu koklamak. Vücudundaki kasları hissetmek.

"Aklımı kaçırmıştım. Sensiz yaşayamazdım," diye itiraf ediyor, sesi hatırladığımdan daha derindi.

Sanki Alek gibi ama aynı zamanda Alek değil.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni incitmek istememiştim. Doğmamış oğlumuzu düşünmek zorundaydım. Korkmuştum. Elimden geldiğince çabuk hastaneden ayrıldım ve eve geldim."

"Hayatta olduğuna inanamıyorum," diyor, sesi duygusallıktan kısılmış. "Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum."

"Bu gerçek." Sesim çatlıyor ve sonunda çektiğim kalp acısını ifade edebildiğim için ağlıyorum: "Sensiz çok zordu. Vincent olmasaydı, hayatta kalacağımdan emin değilim."

"Tanrım, Everleigh," diye inliyor. "Hayatta kalmana çok sevindim."

Alek beni geri itmeden önce birbirimize en uzun süre sarılıyoruz. Altın sarısı gözleri benimkilere kilitleniyor ve bakışlarının yoğunluğunu ruhumda hissediyorum.

"Dört lanet yıl," diye mırıldanıyor. Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor, avucu yanağımı kavlıyor. "Gerçekten burada olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve titreyen bir gülümseme veriyorum. "Ben buradayım."

Ne olduğunu anlayamadan Alek'in vücudu bana çarpıyor ve ağzı benimkine çarpıyor. Serbest kalan kolunu sırtıma doluyor ve beni vücuduna kilitliyor.

Beni öperken o kadar etkileniyorum ki nefes bile alamıyorum.

Dili benimkine saldırıyor, dişleri alt dudağımı ısıırıyor ve beni daha önce hiç yaşamadığım vahşi bir tutkuyla tüketiyor.

Vay a n a s ı n ı . Hatırladığımdan çok daha yoğun.

Bölüm 29

Alek

Nasıl hissettiğimi açıklayamam.

Onu tekrar kucağıma
alacağım. Onun tadına
bakacağım.

O yaşıyor.

Everleigh'i son dört yıldır hissettiğim deliliğin her zerresiyle öpüyorum. Ona kırık kalbimi ve paramparça ruhumu veriyorum, o da onları bütünleştiriyor.

Daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyorum. Artık onu geri kazandığıma göre, bizi bir yapma ihtiyacımı kontrol edemiyorum.

Everleigh ellerini göğsüme doğru kaldırıyor ve beni itmeye başlıyor. "Bekle," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Alek." Daha sert itiyor ve yüzünü benden uzaklaştırmayı başarıyor. "Bekle!"

Nefes nefese kalmış ve duygulara boğulmuş bir halde onu daha sıkı kavriyorum, böylece elimden kurtulamıyor.

Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Asla.

"Bekle," diye soluk soluğa kalıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve onu tekrar öpmemi engellemek için ellerini göğsümde tutuyor.

Yüzündeki gergin ifadeyi görmem birkaç saniye alıyor.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyerek benden uzaklaşmaya çalışıyor. Onu serbest bırakmadığımda, bana yalvaran bir bakış atıyor. "Lütfen, Alek. Bana düşünmem için bir dakika ver."

Onu bırakmak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor, ama benden uzaklaştığı anda elim dışarı fırlıyor ve pazusunu tutuyorum.

Ona dokunmak zorundayım. Onu bırakırsam yok olacak diye çok korkuyorum.

Bileğimi kavlıyor ve tekrar kurtulmaya çalışıyor. "Canımı yakıyorsun."

İsteksizce onu tekrar bırakıyorum ama gözlerim ondan ayrılmıyor.

Elimin izinin olduğu deriyi ovuyor ve anında kendimi kötü hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Sana dokunmamak çok zor." Bakışlarım onun güzel yüz hatlarında geziniyor. "Sakın kaybolma. Tamam mı?"

Başını sallıyor, gözleri yüzünde temkinli bir ifadeyle beni izliyor. "Pekâlâ. Sakinleşmek ve düşüncelerimizi toparlamak için biraz ara verelim." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bu görüntü onu tekrar öpmek istememe neden oluyor.

Rahatlamış bir nefes alarak fısıldıyorum, "Seni görmek çok güzel."

Utangaç bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Değişmişsin." Gözlerini göğsüme indiriyor, sonra tekrar yüzüme diyor. "Daha uzunsun ve hatırladığım kadar sıska değilsin."

"Yemek çok fark yaratıyor," diye kıkırdıyorum.

"Evet, öyle." Bakışları tekrar vücudumun üzerinde geziniyor. "Yine de iyi görünüyorsun."

Ona dokunma dürtüsü beni ele geçiriyor ve bir elimi yanağına götürüyorum. Parmak eklemlerimi yumuşak, sıcak teninde gezdirerek, "Hatırladığımdan daha güzelsin," diyorum.

Yoğun bir an boyunca birbirimize bakıyoruz ve ben ona bir adım yaklaştığımda o geri çekiliyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var Alek," derken sesi hâlâ ihtiyatla dolu. Gözleri şefkate benzer bir şeyle doluyor. "Dört yıl oldu."

Dört lanet zor yıl.

Şokun son etkisi de geçiyor ve zihnim açılıyor.

Dört yıl boyunca onsuz sürekli bir cehennemde yaşadım, ama belki onun için aynı şey geçerli değildi.

"Eğer bana seni bırakmak zorunda olduğuma dair bir şey söylersen, aklımı kaçıracam," diye homurdanıyorum, saldırganlığın göğsümü doldurmasına engel olamıyorum. "Başka bir adam mı var?"

Benim için doğru ya da yanlış diye bir şey yok. Everleigh Adams benim ve onu yanımda tutmak için adam öldürürüm.

"Hiç kimse yok. Biriyle çıkmıyorum," diyor. "Ve seni asla unutmadım."

Teşekkürler.

Tekrar ona yaklaşıyorum ve o benden bir adım bile uzaklaşmadan kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. "Sadece sana dokunmama izin ver. Lütfen."

Başını salladığını hissediyorum.

"Tek istediğim buydu," diye itiraf ediyorum. "Sensiz hayat cehennem gibiydi."

"Korkmuştum Alek," diye fısıldıyor. "Senin dünyanın beni birkaç kez neredeyse öldürüyordu. İletişim kurmaya cesaret edemedim. Pasadena'da Vincent ve benim için bir hayat kurdum. Mutlu bir hayat." Yüzümü görebilmek için geri çekildi. "Seni görmek çok güzel. Gerçekten öyle." Başını sallıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Ama kaldığımız yerden devam edemem. Ben hayatıma devam ettim."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Dikkatlice elimden kurtuluyor ve bana şefkatli bir bakış daha atıyor. "Vincent'ı eve götürmem gerek. Belki kahve içmek için buluşabiliriz?"

Ne. Ne. Sikeyim.

Doldurduğu her çatlak, onardığı her kırık parça - hepsi kanayan bir yara gibi paramparça olur.

Düzgün düşünmeden - hiç düşünmeden, onu tuttum ve kulübenin derinliklerine doğru ittim.

"Alek!" Everleigh bağılıyor, sesi şaşkınlık ve panikle gergin. "Bırak beni!"

Onu yatak odama girmeye zorluyorum ve kaçamasın diye kapıyı kilitliyorum.

Yumruklarını kapıya vuruyor. "Alek, çıkar beni. Yapma bunu. Lütfen. Tanrım. Alek. Lütfen."

Alnımı kapıya bastırıyorum. "Seni tekrar kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

"Lütfen, Alek," diye hıçkırıyor. "Vincent'ı görmem gerek. Bana bunu yapma." Kontrolsüzce hıçkırıyor ve yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sana yalvarıyorum. Lütfen, kapıyı aç."

Omzumda bir el hissediyorum ve kafamı kaldırıyorum. Alexei'yi görünce, hummalı deliliğin bir kısmı kalkıyor. "Ne yapıyorsun oğlum?" Ona çaresiz bir bakış attım. "Onu kaybedemem. Bir daha olmaz."

Beni kapıdan uzaklaştırdı ve elini omzumda tutarak, "Onu kilit altında tutamazsın, Alek. Biz böyle yapmayız."

"Gidecek," diye bağıryorum, sesim panikle dolu.

"Ama ölmeyecek." Kapıya doğru başını salladı. "Kilidi aç."

Başımı sallıyorum, bu da onun bana uyarı dolu bir bakış atmasına neden oluyor.

"Kapıyı aç, Alek. Kız ortadan kaybolmayacak. Hayatta olduğunu biliyoruz ve şu andan itibaren onu takip edebileceğiz. Onu saniyeler içinde bulabiliriz."

Sözleri beni ne yaptığımı anlamama yetecek kadar sakinleştirmeyi başardı.

Everleigh'i ikinci kez kaçırmaya çalıştım.

Geçmişimiz ve çektiğimiz onca işkence göz önüne alındığında, bu ona yapabileceğim en kötü şeydi.

Aceleyle kapının kilidini açtım ve iterek açtım. Everleigh'in vücudu benimkine çarpıyor ve bana vurmaya başlıyor. "Bu ne cüret!" diye bağırırken darbelerin hiçbirini hissetmiyorum. Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin? Sen de oradaydın. Neler yaşadığımı biliyorsun. Bunu nasıl yaparsın?"

Kollarımı ona doladım ve özür üstüne özür diledim, "Özür dilerim. Sağlıklı düşünemiyordum. Çok özür dilerim. Affet beni."

Benden kurtulup koridorda koşmaya başladı. Sesi ağlamaktan boğuklaşmıştı. "Oğlumu alıyorum ve gidiyorum."

"Everleigh," diye bağırarak peşinden gidiyorum.

Ben onu yakalayamadan arkasını dönüyor ve bana kalbi kırık bir bakış fırlatıyor. "Şu anda bunu yapamam. Aşırı duygusalız ve ikimizin de pişman olacağı şeyler söyleyip yapacağız. Ben eve gidiyorum. Halka açık bir yerde kahve içmek için buluşabiliriz ama şu anda eve gidiyorum."

Nefeslerim daha hızlı gelmeye başlıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Yine Alexei'nin elini omzumda hissediyorum. "Sakin ol oğlum. Bırak evine gitsin. Onu takip edebiliriz."

Everleigh'nin gözleri Alexei'ye kayıyor ve yüzündeki kan çekiliyor. "Oh, Tanrım," diye inliyor. "Hâlâ bratva'da mısın?" Bakışları Alexei ve benim aramda gidip geliyor. "Hepiniz bratva'sınız. Tanrım."

Tekrar dönüyor ve kapıya doğru koşuyor.

"Everleigh! Dur!" Alexei'den kurtuldum ve peşinden koştum.

Bölüm 30

Everleigh

Aman Tanrım.

Şimdi her şey anlam kazandı. Rosalie'nin korumaları. Malikane. Tüm o lanet korumalar.

Bratva'nın tam kalbindeyim.

Yüce Tanrım, o kadar dikkatli olmama rağmen bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum!

Rosalie'nin evine koşuyorum ve oturma odasına dalıp doğruca Vincent'a gidiyorum.

Onu yerden kaldırdım ve kanepeden çantamı aldım.

"Anne!" Vincent haykırıyor. "Arabalarımı bıraktırdın bana."

"Everleigh? Her şey yolunda mı?" Rosalie tam Alek kapıda belirirken sorar.

Kendimi köşeye sıkışmış hissederken gözlerim Alek, Rosalie, Viktor ve Alexei arasında çılgınca gidip geliyor.

"Bırakın gideyim," diye yalvarıyorum. "Bratva hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim. Dört yıl boyunca sessiz kaldım. Benim bir çocuğum var. Lütfen bize zarar vermeyin."

"Bu kadar yeter!" Viktor tersliyor ve bakışlarım onu yakınlaştırıyor. Bir elini kaldırdı. "Kimse kimseye zarar vermiyor. Hepimiz sakinleşelim."

Aklıma sadece işkence ve açlıkla geçen kabus gibi iki ay geliyor.

"Anne," diye ağlıyor Vincent, bu istikrarsız durumdan dolayı sarsılmış.

Bebeğimin benim yaşadığım cehennemi yaşamasına izin veremem. Onu korumak zoru n d a y ı m .

Mantık yok. Sadece panik ve korku var. "Sadece eve gitmek istiyorum," diye yalvarıyorum.

Rosalie bana yaklaşıyor ve ben de ona temkinli bir bakış atıyorum. "Güvendesin, Everleigh. Sana ya da Vincent'a asla zarar vermeyeceğiz.

Derin bir nefes alalım. Bir dakika içinde eve gidebilirsin. Değil mi Viktor?"

"Everleigh gitmiyor," diye tersliyor Alek.

"Oğlum, sakın olmalısın," diye mırıldandı Alexei. "Kadınının ödünü koparıyorsun."

"Everleigh," diyor Viktor dikkatimi çekmek için. Gözlerim ona kayınca devam ediyor: "Bratva'nın başı olarak, adamlarımdan hiçbirinin sana bir daha zarar vermeyeceğine söz veriyorum. Güvendesin."

Lanet olas / Bratva'n ın başı. Tanr ım.

Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum ve sürgülü kapılara bir adım daha yaklaşıyorum.

Ne zaman Alek yaklaşımlar Ben, Viktor enstantane, "Ver Onun alanı, Alek. Evine gidecek. Onu takip edebilirsin."

Alek'in gözleri Viktor'un kilere kayar. "Gitmesine izin vermeyeceğim."

Tanr ım.

Adamlar bakışlarını kilitliyor ve aralarındaki yoğunluktan dolayı hava titriyor.

"Bu bir emirdir," diye homurdanıyor Viktor. "Bırak evine gitsin. Onu takip edebilirsin ama onun ve çocuğun yanında sakın kalacaksın. Onları kaçırmayacaksınız."

Alexei Alek'e yaklaşıp. "Onu hizada tutmak için ben de geleceğim."

Alek'in yanından hızla geçerken onu hemen arkamda hissediyorum. Aceleyle arabama giderken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Arka kapıyı çekip açıyorum ve Vincent'ı hızla araba koltuğuna yerleştiriyorum.

Zavallı oğlum burnunu çekiyor, yüzü şaşkınlıkla dolu.

Arka kapıyı kapatıp sürücü tarafını açtığımda, Alek'in eli metali kavırıyor. Kişisel alanıma giriyor, vücuduyla beni sıkıştırıyor.

Gözlerim yüzüne kayarken titriyorum ama çekici yüz hatlarına kazınmış kalp kırıklığını gördüğümde kendimi berbat hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "BEN..." Başımı sallıyorum ve ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Üzgünüm, Alek. Bratva'nın etrafında olamam."

Elini enseme götürüyor ve öne doğru eğilerek, "Seni asla bırakmayacağım Everleigh," diye fısıldarken nefesini kulağımın üzerinde hissediyorum.

Yüce Tanrım.

"Alek," diyor Alexei kulağa son derece tehlikeli gelen bir ses tonuyla. "Bırak onu."

Alek geri çekiliyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Kalbim.

Ona yalvaran bir bakış daha attım. "Ben sadece eve gidiyorum.

Birbirimizi tekrar göreceğiz. Söz veriyorum."

Neyse ki Alek birkaç adım geri çekiliyor ama sonra arabama bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Mavi sedan. Seni gördüğümde halüsinasyon görmüyordum."

Tanrım, buna daha fazla dayanamayacağım. Kalbim kırılıyor. Alek için üzülüyorum ama kalbimi görmezden gelip Vincent'ı düşünmek zorundayım. O veledin oğluma yaklaşmasına izin veremem.

Direksiyonun arkasına tırmanarak, motoru hızla çalıştırmadan önce kapıyı çekip kapatıyorum.

Geri geri gitmeye başladığımda, Alek bir G-Wagon'a doğru koşuyor ve araca biniyor.

Geniş araba yolunda hızlı bir U dönüşü yapıyorum ve demir kapılara doğru sürmeden önce Alexei'nin Alek'e katıldığını görüyorum.

Tüm korumalara endişeyle bakıyorum ve sokağa girdiğimde dikiz aynamı izlemeye devam ediyorum.

Pasadena'ya doğru sürerken Alek kıcıma yapıyor.

"Anne," diyor Vincent bitkin bir sesle. "Neden o insanlarla kavga ediyordun?"

"Onlarla kavga etmiyordum bebeğim. Seni üzdüğümüz için üzgünüm ama sadece birbirimizi tekrar gördüğümüz için heyecanlıydık."

Tanrım, Vincent'a babasının hayatta olduğunu söylemem gerek.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı nabızı atmaya başlıyor ve araba yoluma girdiğimde tüm enerjimin tükendiğini hissediyorum.

Arabadan indim ve arka kapıyı açtığımda G-Vagon evimin

önünde durdu.

Alek'in takıntılı davranışları için endişeleniyorum. Bugün
anlıyorum. oldu a Şok oldum. Benhala
çalışıyor için kurtarmakitibaren

ama Alek geri çekilmezse ne yaparım?

Vincent'ı benden almaya çalışırsa ne yaparım?

Vincent'ı arabadan çıkardım ve kalçama yerleştirip kapıyı kapattım.

Alexei G-Wagon'a yaslanmış bizi izlerken Alek patikadan yukarı doğru yürüyor.

Alek'in gözleri üzerimdeyken ön kapıya yöneliyorum ve kilidi açıyorum.

Ona baktım ve "Vincent'ın yerleşmesini istiyorum" dedim.

Başını sallıyor ve beni eve kadar takip ediyor. Oturma odasına gidiyorum ve Vincent'ı kanepeye oturtuyorum. "Ne izlemek istersin, bebeğim?"

"Shrek," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Ben televizyonu açarken o da uzanıp rahatına bakıyor.

Film oynamaya başlıyor ve Alek'in beklediği yere doğru yürümeden önce tombul yanağına bir öpücük konduruyorum.

Gözleri bir kez bile bizi terk etmedi.

"Mutfakta konuşalım," diye fısıldadım.

Odaya girdiğimde kahve makinesini açıyorum ve iki fincan hazırlıyorum.

Arkamı dönüyorum ve sırtımı tezgâha dayayarak Alek'le göz göze geliyorum.

"Daha sakın misin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve temkinli bir şekilde bir adım daha yaklaşıyor. "Gerçekten burada olduğunu anlamaya başladım." Tekrar birkaç santim daha yaklaştı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Kulübede yaptıklarını anlatma ihtiyacı duyarak, "Beni bir daha asla bir odaya kilitleme" diyorum.

Başını sallıyor. "Yapmayacağım. Seni yanımda tutmak için yanıp tutuşuyordum." Kalbim yumuşuyor ve birbirimize bakarken soruyorum, "O geceden sonra sana ne oldu? Bahsettiğiniz eğitime gittiniz mi?"

Tekrar başını sallar. "Öldüğünü sandım Everleigh. Misha'yı tarlaya gönderdim ama bedenim gitmişti. Sadece kan vardı. Bu beni delirtti."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Teselli olacaksa, baban beni vurana kadar seni terk etmeye hiç niyetim yoktu. Bu benim için her şeyi değiştirdi ve hastanede uyandıktan sonra Rusya'dan uzaklaşmak zorunda kaldım."

Tekrar yaklaşıyor, yalvaran bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor. İlerliyorum ve kollarımı beline dolayarak yüzümü göğsüne bastırıyorum.

Kolları beni sarıyor ve neredeyse canımı çıkaracak. "Çok zordu Everleigh," diye mırıldanıyor, sesi acıyla dolu. "Aklımı kaybettim ve ilk kez kendimi yeniden bütün hissediyorum."

Onu rahatlatmak için elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum ve kırbaçla derisini nasıl yüzdüklerini hatırlıyorum.

Tanrım, yaşadıklarımı anlayan tek kişi bu.

O sevebileceğim tek erkek ve kollarını etrafımda hissetmek beni birbirimize sarıldığımız o karanlık odaya götürüyor.

"Seni çok özledim," diye soluyorum, ona olan sevgimin yüzeye çıkmasına engel olamıyorum. "Seni sevmekten vazgeçmedim."

Yüzümü görebilmek için beni biraz geriye itiyor. "Ama?"

Başımı sallıyorum, içimden bir hıçkırık fışkırıyor. "Ama şimdi Vincent'ı düşünmek zorundayım. Hâlâ o veletlerle birliktesin ve onları oğlumun yanına yaklaştıramam."

"Oğlumuz," diye düzeltiyor beni. B a ş ı n ı eğiyor ve elini kaldırarak yanağımı okşuyor. "Alexei buraya gelirken aklımı başıma getirdi ve zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

Bu sefer "Ama?" deme sırası bende.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Everleigh. Özellikle de artık bir çocuğumuz olduğunu bildiğime göre."

Omuzlarım çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu bana yapma. Lütfen." Gözlerimi tekrar açıyorum. "Senin dünyanın bana işkence etti ve neredeyse beni öldürüyordu. İkinci kez hayatta kalamayacağım."

"İkinci bir sefer olmayacak."

Bir adım geri atıyorum, sesim yükseliyor ve "Bunu bilmiyorsun Alek" diyorum.

Yüz hatları sertleşiyor ve ses tonunda güven var. "Malikâne sen ve Vincent için en güvenli yer." Oğlumuzun adını söylediğinde bir keder parlıyor. "Eğitimimi tamamladım ve en iyilerden biri olmak için kıcımlı yırttım. Benimle güvende olacaksın. Sizi koruyabilirim."

Başımı salladım. "Bu riski göze alamam."

Öfke gözlerine doluyor ve altın rengi beneklerin parlamasına neden oluyor. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bizi unutman gerektiğini söylemiyorum." Başını sallamaya başladı bile. "Alek, arada bir Vincent'ı ziyaret edebilirsin. Onunla bir ilişki kurmana engel olmayacağım ama aramızda romantik bir şey olamaz."

Bir elini saçlarına götürüyor ve uzun tutamlardan bir avuç alıyor. "Hayır." Başını sallamaya devam ediyor. "Hayır."

"Hayır demeyi bırak ve kendini benim yerime koy," diye ağlıyorum.

Bana kuşkulu bir bakış attı. "O odada paylaştıklarımızı bir tek ben mi hatırlıyorum? Beni unutmak senin için neden bu kadar kolay oldu?"

"Unutmadım!" Ona yaklaştım ve gömleğini tuttum. "Asla unutamam Alek, ama oğlumuzun iyiliği için hayatıma devam etmek zorundaydım." Titreyen bir nefes çekiyorum içime. "Mükemmel bir dünyada kollarına koşar ve asla bırakmazdım. Sana ve Vincent'a sahip olurdum. Ama ikimiz de bu dünyanın mükemmel olmaktan uzak olduğunu biliyoruz ve Vincent her zaman önce gelecek. Senden ve benden önce."

Alek'in elleri yüzüme doğru kaldırırken titriyor. Avuçlarıyla saçlarımı geriye doğru tarıyor, gözleri çaresizlikle üzerimde geziniyor.

"Seni seviyorum, Everleigh. Bana oğlumuzu sadece ara sıra görebileceğimi ve senden uzak durmam gerektiğini söyleme. Katlanabileceğim ve hayatta kalabileceğim çok şey var ama sensiz yaşamak bir seçenek değil."

"Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun," diye sızlanıyorum.

Eskiden karanlık odada yaptığımız gibi, alnını benimkine bastırıyor. "Sana zaman vereceğim. Sabırlı olmaya çalışacağım, ama en azından bizim için savaşmayı deneyecek misin?"

Başka herhangi bir adama cehenneme gitmesini söyleyebilirim ve Alek'e olan aşkımla her zaman bir bahane olarak kullandım. Ama sevdiğim adamın önünde dururken, onu itmek çok zor.

"Sen Bratva'dayken bizim için savaşmam."

Gözlerinde yine öfke parlıyor. "Bratva'dan çıkmanın tek yolu ölümdür. Seni kaybetmek ölümdür."

"Beni kaybetmiyorsun. Sadece romantik bir ilişkimiz olmayacak."

"Bu da aynı şey Everleigh," diye tersliyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Bu konuşmaya biraz ara verelim. Akşam yemeğini hazırlamalıyım." Alek'i dürtüyorum. "Vincent'la biraz zaman geçir."

İsteksizce başını sallıyor ve ben de onu Alexei'nin kanepede oğlumla Shrek izlerken kendini evinde gibi hissettiği oturma odasına kadar takip ediyorum.

Tanrı'm.

Bölüm 31

Alek

Everleigh'in durumu beni yine delirtiyor.

Alexei buraya gelirken benimle konuştu ve onu korkutup kaçırmamam için Everleigh'in üzerine fazla gitmememi söyledi ama bunu yapmak çok zor.

Kalbim acıyor çünkü karanlık odada aramızdaki bağı unutmuş gibi hissediyorum.

Bu kadar güçlü bir şeyi nasıl unutursun? Hayatına nasıl devam edersin?

Son dört yıldır beni hiç düşündü mü?

Onun anısı beni geceleri uyutmaz ve uçurumun kenarına sürüklerken, o sadece hayatına devam etti.

Oturma odasına girdiğimizde Alexei, Vincent ile televizyon izliyordu.

Göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara var.

Everleigh filmi durdurur ve oturarak Vincent'ı kucağına alır.

"Eşek'i izliyordum," diye yakınıyor küçük adam.

"Bir dakika sonra izlemeye devam edebilirsin," diyor Everleigh, sesi sevgi dolu. "Annenin sana söyleyeceği bir şey var."

İri gözleri kızın yüzüne kilitleniyor. "Ne?"

Yaklaşmamı işaret ediyor, ben de bacaklarının yanına çömeliyorum.

Tanrım, o yaşıyor.

"Bu o Alek," o söylerOnu, onu ses
Duygusal bir sesle. "O senin baban."

Şaşkınlık yüzünü kaplıyor. "Ama babamın meleklerle birlikte olduğunu söylemiştin."

Hayır, evlat. İblislerle birlikteydim.

Ona uzanıp küçük elini tutuyorum. "Seninle birlikte olabilmem için beni geri gönderdiler."

"Gerçekten mi?" Değerli yüzü parçalanıyor ve tombul gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyor. "Sen gerçekten benim babam mısın?"

Alexei boğazını temizliyor, emekli bir bratva patronu için biraz fazla duygusal görünüyor.

Everleigh onu bana vermeden önce Vincent'ın şakağına bir öpücük konduruyor.

"Evet, küçük adam," Gözlerim onun sevimli yüzünü yutuyor. "Ben senin babanım ve bir daha asla gitmeyeceğim."

Göğsüme yaslanıyor, bana zaten güvendiği izlenimini veriyor.

Ayağa kalkıp vücuduna sarılıyorum. "Sonsuza dek seninle kalmak için buradayım."

Gözyaşları arasında bir gülümseme belirir. "Arabaları sever misin?" "Evet," diye kıkırdıyorum.

"Ve dondurma?"

"Evet."

"Ve orman jimnastiğinde oynamak?"

Benden bir kıkırdama daha yükseliyor.

"Evet."

"Jonas babasının ona futbol oynamayı öğrettiğini söylüyor. Bana da öğretir misin? Böylece ben de en iyisi olabilirim?"

"Kesinlikle," I Söz veriyorum. Söz veriyorum. gidiyor için var için futbol hakkında her şeyi öğren.

Gözleri omuzlarımda ve kollarımda geziniyor, sonra soruyor: "Büyüdüğümde senin gibi güçlü olacak mıyım?"

"Evet."

Elini saçlarıma götürüyor, sonra Everleigh'e bakıyor. "Ben de babam gibi uzun saç istiyorum."

Yanaklarındaki gözyaşlarını siler. "Tamam, bebeğim."

"Vincent," diyor Alexei oğlumun dikkatini çekmek için. "Annenden bana kahve yapmasını iste lütfen. Seni dinliyor gibi görünüyor."

Everleigh'in yanakları pembeleşirken ben bir kahkaha patlattım.

"Özür dilerim. Misafir ağırlamaya alışık değilim," diye özür diliyor.

Gözlerini Vincent'tan ayırmıyor ve bana "O benimle güvende, *moya malen'kaya lyubov*" dedirtiyor.

Mutfağa gitmeden önce başını sallıyor, sonra "Kaç şeker?" diye seslendiğini duyuyoruz.

Kanepeye oturup Vincent'ı kucağıma oturtmadan önce, "Bana üç tane, Alexei'ye hiç yok," diye cevap veriyorum.

"Annem size isimlerinizi nereden aldığınızı söyledi mi?" diye sordum.

"Amcam ve babamdan geldiğini söyledi."

Başımı sallıyorum, kardeşimi düşününce kalbim sıkışıyor. "Evet. Amcan cesur bir adamdı ve melekler

onu tutmak için."

"Sorun değil," diyor oğlum, "Seni geri gönderdiler. Annem ağęözlü olmamamız gerektiğini söylüyor."

"Haklı," diye kabul ediyorum.

Everleigh oğlumuzu tek başına yetiştirek harika bir iş çıkardı.

Mutfaktan iki kahve fincanıyla çıkıyor ve benimkini masaya koyduktan sonra diğerini Alexei'ye uzatıyor.

"Teşekkür ederim küçüğüm," diye mırıldanıyor, gözleri kızın yüzünde geziniyor.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye soruyor. Alexei reddetmeden önce "Evet," diye cevap veriyorum.

"Özel bir şey değil." Çok gergin görünüyor. "Sadece makarna ve peynir."

"Ve sosisli sandviç," diyor Vincent. "Onları küçük parçalara ayır anne."

"Lütfen de," diye mırıldanıyorum. "Lütfen anne."

Başına bir öpücük konduruyorum. "Aferin oğlum."

Bir oğlum olduğunu göğsümün tam ortasından hissediyorum ve kahrolmuş bir şekilde ona sarılıyorum.

Birini bu kadar çabuk sevebilmek gerçeküstü. Bu sabah onun varlığından bile haberim yoktu ve şimdi onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Seni seviyorum, küçük adam," diyorum sesimde kalbimle.

Yüzüne bir sırtıma yayılıyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. "Şimdi Eşek'i izleyebilir miyim?"

Everleigh filmin devam edebilmesi için oynat tuşuna basıyor ve o akşam yemeğini hazırlarken ben de oğlum ve Alexei ile Shrek'i izliyorum.

Tanrım, hayatım tam bir seksen yaptı. Birkaç saat içinde baba oldum ve hayatımın aşkını buldum.

Çok geçmeden ızgara peynir ve sosisli sandviç kokuları havayı dolduruyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Tek istediğim buydu. Neredeyse bir aileymişiz gibi hissediyorum.

Vincent filmini izlerken, gözlerim ona kilitleniyor. Saçlarının her telini, yanaklarının sağlıklı rengini, küçük ellerini ve kıkırdadığında nasıl gülümsediğini görüyorum.

Tanrım, cehennemın ortasında bu kadar mükemmel bir şeyi nasıl yaptık?

Everleigh odaya iki tabak taşıyor, birini Alexei'ye uzatıyor, diğerini de kahvemin soğumakta olduğu masanın üzerine koyuyor.

İçeceği unutmuşum.

Vincent'a "Gel de ye bebeğim," der.

Kucağımdan kayıyor ve masanın yanına diz çöküyor. Sosisleri çıkarıp ağzına atmasını izliyorum.

Mutfağa döndükten sonra Everleigh elinde iki tabakla geri geldi ve birini bana uzattı.

Yemeği aldığımda, "Teşekkür ederim, *moya malen'kaya lyubov*" diye mırıldanıyorum.

Yanımda oturuyor ve hepimiz yemek yerken Shrek'i izliyoruz.

Çatalıma peynirli makarna koyuyorum ve bir ısırık alıyorum, duygularım göğsümde kabarıken gözlerim kapanıyor.

Bana ilk kez yemek yapıyor.

Anın tadını çıkarıyorum, sonra fısıldıyorum, "Çok lezzetli." "Öyle mi? Çok fazla peynir eklediğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Alexei ağzına kocaman bir lokma atmadan önce, "Çok fazla peynir diye bir şey yoktur," diye mırıldanıyor.

Everleigh'in dudaklarında temkinli bir gülümseme beliriyor. "Beğendiğine sevindim."

Everleigh yemeğinden bir ısırık aldığında, gözlerim yüzüne kilitleniyor ve hissetmeyi beklemediğim bir duygu dalgasına kapılıyorum.

Rahatlama.

Artık açlıktan ölmüyor.

Onu ilk kez bir yemeğin tadını çıkarırken görüyorum ve bunu benimle paylaşmaya çalışmıyor.

Bugüne kadar ekmek ve tavuk göğsü yiyemedim.

Bana bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi görünce boştaki eliyle benimkini kavrayıp rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Bu durumdan faydalanarak parmaklarımızı birleştiriyorum. Başparmağım yumuşak tenine sürtündüğünde başını eğiyor ve aklına gelen anıyı yutkunarak hatırlıyor.

Uyumaya çalışırken birbirimizi sıcak tutabilmek için onu kucağıma çekmeden önce uzun günler boyunca elini bu şekilde tutardım.

Vincent birden heyecanla, "Bitirdim," diye bağıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

İsteksizce Everleigh'in elini bırakıyorum ve yemeğimi
yiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Bir aile.
Hiçbir şey ona sahip olmamı
engelleyemez. *Everleigh ve Vincent*
bana ait. Sonsuza kadar ve daima.

Bölüm 32

Everleigh

Bulaşıkları mutfağa götürüp ortalığı toparladıktan sonra kafamı toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Bizimle biraz zaman geçirmek Alek'i sakinleştirdi. Onu Vincent'la birlikte izlemek çok duygusaldı ama en azından iyi geçti.

Şimdi tek yapmam gereken Alek'i nasıl idare edeceğimi bulmak, böylece bana karşı tekrar delirmez.

Onunla ilgili tamamen değişen tek şey bu. Biz tutsakken hep sakin biriydi ama şimdi deliliğin sınırında.

Yine de nedenini anlıyorum. O cehennem çukurunda aylarca acı çektikten sonra Vincent'ı ve beni kaybetti. Bu herkesi uçuruma sürükler.

Ve şimdi beni tekrar bulduğuna göre, görevdeki bir adam gibi.

Onunla romantik bir ilişki kurmak istemediğimden değil. Yaşadığı dünyanın getirdiği tüm şiddet ve tehlike beni tepelere doğru koşturuyor.

Vincent'ı düşünmek zorundayım.

Ve artık 18 yaşında saf bir genç değilim. Kalbimle değil, aklımla düşünmek zorundayım.

Ama yine de...

İster kaldığımız yerden devam edelim, ister Vincent'ın hatırı için arkadaş kalalım, yine de bratva'ya bağlıyız.

Sürekli kaçıp saklanmak zorunda kalmadan onları hayatımdan nasıl uzak tutacağım?

Alexei aniden mutfağa giriyor ve tüm kaslarım geriliyor.

"Alek Vincent'ı yatağa yatırıyor," diye mırıldanıyor.

Bu adamla her göz göze geldiğimde, damarlarımdaki kan ürperiyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Alexei bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Kaçmanın bir faydası yok ufaklık. Artık Alek hayatta olduğunu bildiğine göre, seni saniyeler içinde bulacaktır."

Saçmalık.

Kalçasını tezgâha yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Zaman alacak ama bratva'nın iyi bir tarafı olduğunu öğreneceksin."

Başımı salladım. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

Kıkırdamaya başladı. "Karım hayatını seks kölelerini kurtarmaya adadı."

Şok dalgaları üzerimde. "Oh."

"Viktor'un annesinin Alzheimer ve demans hastalarına yardım eden bir hayır kurumu var."

Ben sessiz kaldığımda, Alexei bana yaklaşıyor. Cebinden telefonunu çıkarırken onu dikkatle izliyorum. Ekranı görebilmem için cihazı çeviriyor ve bir aile fotoğrafına bakıyorum. Çok normal görünüyor.

"Bu benim kızım Mariya ve kocası Luca. Ve bunlar da torunlarım, Lucian ve Alexei." Neredeyse gururla ışıltıyor.

"Çok güzel bir aileniz var," diye mırıldandım.

"Ben de sana bunu göstermek istiyordum," diyor. "Benim bir ailem var ufaklık. Senin de olabilir." Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve omurgamda sinir bozucu bir his dalgalanıyor. "Biz sevdiklerimizi koruruz."

Soruyu tutamayarak soruyorum, "Alek ve ben karanlık bir odada tutulduğumuzda neredeydiniz? Vincent'a işkence edip öldürdüklerinde neredeydin?" Tüm karanlık duygular yüzeye çıkıyor ve Alexei'ye ters ters bakıyorum. "Alek'in babası bana üç kurşun sıkıp beni bir tarlada ölüme terk ettiğinde neredeydin?" Başımı sertçe sallıyorum. "Aç bırakıldık! İşkence gördük." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen neredeydin?"

Nefeslerim dudaklarımın üzerinde yarışıyor, tüm anılar zihnimde kaos yaratıyor.

Alexei'nin yüz hatları yumuşuyor, sonra da beni şaşırtarak şöyle diyor: "Özür dilerim küçüğüm. Sanılanın aksine ben her şeyi bilmiyorum. Rusya'daki durum hakkında bana hiç bilgi verilmedi. Alek'in babası bu meseleyi kendi başına halletmeyi seçti." Devam ederken yüzünde bir samimiyet var: "Ama bilseydim, Rusya'ya uçar ve bir velet çocuğu kaçırmaya cüret ettiği için o pisliği öldürürdüm. Masum bir kızı kaçırdığı için onu katlederdim."

Yine tüylerim diken diken oluyor. "Keşke bilseydin."

Temkinli bir şekilde elini kaldırıp omzuma koyuyor. Daha da yaklaşarak söz veriyor: "Sen Alek'in ailesinin küçüğüm. Kimsenin sana ve Vincent'a dokunmasına izin vermeyeceğim." İfadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Alek buna izin vermez. O artık yirmi yaşında bir çocuk değil. En iyiler tarafından eğitildi. Sizi koruyabileceğini söylediğinde ona güvenin."

Güven. İşte sorun da burada yatıyor. İçimde kimseye güvenmek olduğunu sanmıyorum.

Konuşmayı bitirmek için geriye doğru bir adım atıyorum ve "Zamana ihtiyacım var" diyorum.

Alexei başını sallıyor ama sonra mırıldanıyor, "Alek'in akli dengesi yerinde değil. Geri adım atmayacak ufaklık. Ona ne kadar gitmesini söylersen, kalmak için o kadar çok savaşıacaktır."

Saçmalık.

"Ne yapmalıyım?" Fısıldıyorum.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok." Alexei telefonunu tekrar cebine soktu. "Alek'i seviyor musun?"

"Onu her zaman seveceğim. O benim çocuğumun babası."

"O zaman birlikte biraz zaman geçirmenizi ve birbirinizi yeniden tanımanızı öneririm. Alek'e kendini size kanıtlaması için bir şans verin."

"Vincent'ı düşünmek zorundayım."

Alexei başını sallıyor. "Alek'in bir oğlu olduğu duyulur duyulmaz düşmanları çocuğu hedef almaya çalışacaktır. Senin için tek güvenli yer bizim yanımız. Bunu tek başına başaramazsın."

Tanrım.

Gözlerim açılıyor ve adama bakakalıyorum. "Yani bu kadar. Bu konuda bir seçeneğim yok mu?"

"Her zaman bir seeneğın var küçüğüm, ama sana doğru olanı yapmanı öneririm." Kapıya doğru yürümeye başlar, sonra duraksayarak ekler: "Alek'ten daha güvende olacağın kimse yok. Adam seni seviyor. Senin için her şeyi yapar."

Yoğun sohbetten dolayı kafam karışmış ve yıpranmış bir halde aceleyle Vincent'ın yatak odasına gidiyorum. Vincent çoktan yatağına yatmış, Alek de yatağın kenarına oturmuş oğlumuza masal okuyor.

Kapı aralığında durup bu sağlıklı manzaraya bakıyorum. Kollarımı göbeğimde kavuşturuyorum ve Alek'i dikkatle izliyorum.

O karanlık odada sevdiğim Alek'i bulmaya çalıştıkça, karşımdaki adamda onu daha az görüyorum. Sanki iki farklı insan gibiler.

Benim Alek'im durum ne olursa olsun sakindi. Ama bu Alek sakinliğin anlamını bilmiyor.

Benim Alek'imın vücudu açlıktan solmuş ve işkenceden kan içindeydi. Ama bu Alek güçlü ve sağlıklı görünüyor.

Alek'i yeniden tanımam gerekecek. Kaldığımız yerden devam edemem.

Anladığım kadarıyla onun için aynı şey geçerli değil. Benim Vincent'a odaklanıp tüm enerjimi ve sevgimi oğlumuza akıttığım yerde, Alek geçmişe takılıp kaldı.

Ona karşı sabırlı olacağım ama dönüştüğü adama aşık olacağıma söz veremem.

Ne olacağını sadece zaman gösterecek.

Bölüm 33

Alek

Vincent'ın uykuya dalmasını izliyorum ve okumayı bırakıyorum. Oğlumun huzurlu yüzüne bakarken, ona duyduğum sevgi varlığımın her köşesini dolduruyor.

Olabileceğim en iyi baba olacağım, oğlum. Sana ihtiyacın olan tüm sevgiyi vereceğim. Sana dünyayı vereceğim.

Everleigh gelip alnına bir öpücük konduruyor. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

Yataktan kalkıp kitabı komodinin üzerine koyuyorum ve Alexei ile konuşabilmek için odadan çıkıyorum.

Onu ön kapının yanında buldum, bütün kilitleri kontrol ediyordu.

"Bir güvenlik sistemi kurmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Yarın hallederim." Onun yanında durdum. "Eve gidebilirsin. Ben burada kalıyorum."

Alexei benimle göz göze geldiğinde iç geçiriyor. "Kızı zorlama. Alışması için zamana ihtiyacı var."

"Biliyorum. Sadece onlara yakın olmak istiyorum."

Başını sallıyor, sonra da uyarıyor: "Yürüyüşümüze zamanında yetişemezsen ve seni bu evden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırsam, buna pişman olursun."

Bir kahkaha attım. "Anladım."

Elini omzuma koyuyor ve beni babacan bir sarılma için kendine çekiyor. "Eğer duygularını kontrol edemezsen, beni ara."

Onların yanında aklını kaybetme."

"Hızlı aramada sen varsın," diye şaka yapıyorum.

Bana ciddi bir bakış attı. "Her seferinde bir adım at.

Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır."

Başımı sallıyorum, sonra da "Aptalca bir şey yapmayacağım" diye söz veriyorum.

"Korumalardan birine arabayı geri getirmesini söyleyeceğim, böylece ulaşımınızı sağlayabilirsiniz." Alexei evden çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor.

"Alexei," diye sesleniyorum. Omzunun üzerinden baktığında, "Her şey için teşekkür ederim" diyorum.

"Aile bunun için vardır."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu.

G-Wagon'a binişini izliyorum ve uzaklaştığında ön kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Tam arkamı döndüğümde Everleigh koridordan geliyor. Etrafına bir göz attıktan sonra, "Alexei nerede?"

diye soruyor. "Eve gitti."

Gözleri b ü y ü d ü . "Seni burada mı bıraktı? Eve nasıl gideceksin?"

Başımı salladım. "Bu gece kalıyorum."

"Ne?" diye soluk soluğa kalıyor. "Karar vermeden önce bunu bana sormayı düşünmedin mi?"

Yavaş ve istikrarlı, Alek.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerimi kaldırıyorum ve yüzünü çerçeveliyorum. "Bu gece sadece sana yakın olmak istiyorum. Sakin kalacağım."

"Hala." Benden uzaklaşıyor. "Burada kalmaya öylece karar veremezsin."

Lanet olsun, yapamam.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.
"Sadece bir gece, Everleigh. Konuşacak çok şeyimiz var."

İçini çeker ve oturma odasına girerek kanepelerden birine yığılır.

Yanına oturuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Yan tarafımı kanepenin arkasına yaslayarak onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Konuşmak zorunda değiliz," diye mırıldanıyorum.
"Sadece sana bakarak mutlu olacağım."

Everleigh yüzünü bana döndü. "Hayır, konuşmamız gerek."

Başımı sallayarak kalkıyorum ve mutfak ile oturma odasının ışıklarını kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Konuşma için rahatlıyorum." Tekrar kanepeye oturuyorum ve Everleigh'e uzanıyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve bana yaslandığında elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Şimdi konuşabiliriz," diye fısıldıyorum.

Tıpkı karanlık odada yaptığımız gibi. Ama bu sefer, pencerelerden içeri süzülen sokak lambaları sayesinde onun dış hatlarını görebiliyorum.

Bir süre sessiz kaldık, sadece birbirimize baktık. Onun tanıdık hissini içime çekme fırsatını değerlendiriyorum.

Sonunda, sessizliği bozmanın bana bağlı olduğu anlaşıldı ve "Sadece ben miydim?" diye sordum.

"Ne?" diye soruyor usulca.

"O odada bağlantıyı hisseden tek kişi ben miydim?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Alek." Diğer elini çeneme doğru kaldırıyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Aramızdaki bağ gerçektir. Her zaman orada olacak."

"O zaman neden beni itiyorsun?"

"Ben değilim." Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Kaldığımız yerden devam edemem. Çok şey değişti."

"Benim için değişen bir şey yok."

Eli boynumun yan tarafına doğru iniyor. "Değişmişsin." Sesi duygusallıkla doluyor. "Farklı görünüyorsun. Eskisi kadar sakın değilsin. Sanki hatırladığımın tam tersi gibisin."

"Ben değişmedim," diye savunuyorum. "Ben hâlâ o odada aşık olduğun adamım."

Derin bir nefes veriyor ve elini boynumdan çekiyor. Kucağımdan incek gibi olduğunda kollarım onu sıkıca sarıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum ses tonumu sıkılaştıran bir aciliyetle. "Sadece bir süre benimle böyle otur."

Paylaştığımız bağ hatırlamasını istiyorum.

Başını göğsüme bastırıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. "Sadece bizi hisset, Everleigh."

Vücudu uzun bir süre gergin kaldıktan sonra kucağımda gevşiyor ve sonra bir mucize gerçekleşiyor. Everleigh yanağını kalbimin üzerine koyuyor ve kollarını belime doluyor. Vücudu benimkinin içinde eriyor.

"O odaya geri döndüğümüzü hayal et," diye fısıldıyorum. "Vurulmadığımı ve babam geldiğinde onu öldürdüğümü farz et. Hepsini öldürdüm ve cipi alıp o cehennem çukurundan uzaklaştık."

Gözlerimi kapatırken derin bir nefes çekiyorum. "Arabayla uzaklaştık ve seni yanımda eve götürdüm. Annem, Misha ve Tiana ile tanıştın. İşe ara verdim ve sana Rusya'nın sunduğu güzellikleri gösterdim. Hamile olduğunu öğrendik ve St. Monarch'ta eğitim almak zorunda kaldığımda benimle geldin. Vincent doğduğunda ben de oradaydım. Sana evlenme teklif ettim ve evlendik." Sesim boğuklaştı. "Biz bir aileydik."

"Böyle bir şey olmadı," diye fısıldıyor. Bana bakmak için başını kaldırıyor. "Dört yıl oldu. Evet, seni özledim ve seni seviyorum Alek. Ama..."

İsa.

"Ama?"

"Seninle bu şekilde oturmak tanıdık gelse de, bana hala bir yabancı gibi geliyorsun. Bunu açıklamak garip. Seni yeniden tanımak zorunda olduğumu hissediyorum. O karanlık odada olduğun adamı seviyorum."

"Ama beni tekrar tanımak istiyorsun?" Bir umut ışığına tutunarak soruyorum.

"Tabii ki. Sen Vincent'ın babasisin."

"Ben sadece bu değilim, Everleigh."

"Biliyorum." Gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Güven bana, biliyorum."

Birden kapı çalınıyor ve Everleigh öyle bir irkiliyor ki kucağımdan atlıyor.

"Sorun yok. Alexei arabayı benim için geri gönderdi."

"Gidiyor musun?" diye soruyor ve sesindeki umudu duyduğumda içim acıyor.

Ona cevap vermeden kalktım ve ön kapıyı açtım. Korumalardan biri olan Peter, arabanın anahtarlarını bana uzatıyor.

"Teşekkürler Peter," diyorum anahtarları alırken.

Kapıyı tekrar kapattım ve Everleigh'e dönmeden önce kilitledim. "Hayır, gitmiyorum."

Bölüm 34

Everleigh

Alek'e ulaşamayacağımı anlayınca, "Kanepede uyuyorsun," diyorum.

Ağzının köşesi sıcak bir sırıtışla kalkıyor. "Bunu yapabilirim."

Ona başımı salladım. "Gece boyunca aklına bir şey gelmesin."

"Sevmek mi?" diye dalga geçiyor benimle.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diye mırıldandım.

Koridora doğru yürürken yönümü değiştiriyorum ve ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" O soruyor.

"Yatmaya hazırlanıyorum."

Başını sallıyor. "Konuşmamız bitmedi."

Bu hızla gidersek, konuşmamız asla bitmeyecek.

"Yorgunum, Alek. Çılgın bir gün geçirdim. Yarın biraz dinlendikten sonra konuşmaya devam edelim."

Yüz hatlarında tedirginlik beliriyor. "Benden kendimi senin yerine koymamı istedin ve ben de bunu deniyorum. Sen de benim için aynısını yapabilir misin?"

Derin bir nefes çekiyorum, sonra pes edip başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." Kanepeye doğru yürüdü ve oturdu,

Gözleri beni takip ediyor. Onu geçtiğimde, eli benimkini tutmak için dışarı fırlıyor ve beni tekrar kucağına çekiyor.

Anında midem sinirden patladı. Alek'ten korktuğumdan değil. Bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyorum.

Ama farklı bir adam gibi hissettiğini söylerken ciddiydim. O daha çekici. Daha güçlü. Ondan dalga dalga gelen yoğunluk beni titretiyor.

Adam sinir bozucu ve baş edemeyeceğim kadar baskın.

Bratva meselesini bir kenara bırakırsam, Alek'i tekrar tanımayı çok isterim. İçten içe ona tekrar aşık olacağımı biliyorum.

Çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o hala kalbimi vereceğim tek erkek.

Daha önce neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak şekilde beni sırtına binmeye zorlamak yerine, beni göğsüne yaslıyor.

Hatırladığımdan iki kat daha geniş ve sert.

"Son dört yıl hayatımın en uzun yılıydı ama sana böyle sarılınca sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum" diye fısıldarken sesi şefkatli.

Kendimi onun yerine koyuyorum ve neler yaşamış olabileceğini bir kez daha düşünüyorum. Kardeşini ve beni kaybettiğine inanıyordu. Vincent ve benim ölümümü izledi.

Ölümümün yasını tuttu ve sonra birdenbire ortaya çıktım.

Tüm çekincelerimi bir kenara iterek başımı kaldırıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Onu tanıdığım Alek olarak düşünmeye çalışıyorum ve sonra itiraf ediyorum: "Eskiden birbirimizi tekrar bulmamızın hayalini kurardım. Hiç kimseyle çıkmadım, Alek. İnsanlara dul olduğumu söyledim.

ve kocamı her zaman seveceğimi söyledim. Seni sevdiğim gibi başka bir adamı asla sevemezdim."

"Sevmek mi?" Kaşları birbirine yaklaşıyor, sonra yalvarıyor, "Sev beni, Everleigh. Beni geçmişinde bırakma. Bir anıdan fazlası olmak istiyorum."

Kalbim.

Aşık olduğum adamı görene kadar gözlerine bakıyorum - kopmaz bir bağ kurduğum adamı.

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum.

Alexei'nin Vincent'ın ailesi onu korumadıkça güvende olmayacağı hakkında söyledikleri beni kısıtlanmış hissettiriyor. Alek'e gerçeği itiraf ederek, "Bratva ile yolumun tekrar kesişmesini istemedim. İlk seferinde zar zor hayatta kaldım."

Bir elini kaldırıyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "O zamanlar seni koruyamazdım ama şimdi koruyabilirim. Seni güvende tutabileceğimi göstermem için bana bir şans ver."

Bu konuda seçme şansım yok. Pek yok.

Yenilgiyi kabul ediyorum çünkü Alek ve Vincent'ı ayırmamın hiçbir yolu yok, "Kendim umurumda değil. Sadece Vincent'a bir şey olmadığından emin ol."

"Söz veriyorum, *moya malen'kaya lyubov'.*" Parmakları çenemin üzerinden geçip çenemi kavırıyor. "Seni ve Vincent'ı koruyacağım."

"Sana kendini kanıtlaman için bir şans vereceğim, ama karşılığında senden her şeyi sindirmem için bana zaman vermeni istiyorum. Seninle hemen romantik bir ilişkiye girmeyeceğim."

Nefesini dudaklarımda hissedene kadar yaklaşıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. "Bana ne istediğini söyle,

ben de bunu gerekleştireyim."

"Randevulara çıkmak istiyorum."

Ağzı yıkıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tamamdır." "Ayaklarımın yerden kesilmesini istiyorum."

"Tamamdır."

"İsteklerime saygı duymanı ve işleri ağırdan almanı istiyorum."

Derin bir nefes alıyor, sonra mırıldanıyor, "Deneyeceğim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki, ağırdan alacağım." Gözleri kısılıyor. "Ne kadar yavaştan bahsediyoruz?"

Kıkırdayarak ona başımı sallıyorum. "Çok yavaş. Üçüncü randevuya kadar öpüşmek yok. Kesinlikle, seninle rahat edene kadar seks yok."

"*Blyad*," diye mırıldanıyor koltuğa yaslanırken.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Vincent hiç Rusça bilmiyor. Riske atmak istemedim."

"Ona öğreteceğim."

Kucağından inip yanına yerleşiyorum. "Eğitimin nasıldı? Bana son dört yıldır neler yaptığını anlat."

"Eğitim iyiydi." Bana uzanmak istediğini görebiliyorum ama kendini tutuyor. "Misha evlendi ve Armani Tiana ile evlendi."

"Armani kim? Ondan bahsettiğini hatırlamıyorum."

Alek, "Armani İtalyan mafyası için çalışan bir infazcı. Eğitim sırasında iyi arkadaş olduk."

İtalyan mafyası. Bratva. Tanrım, kendimi neyin içine soktum ben?

Alek yüzündeki endişeli ifadeyi gördükten sonra, "Benim dünyamdaki herkes kötü değil," diye mırıldandı. Yüz hatları yumuşuyor. "Misha ve Armani bir sorun çıkarsa bize yardım etmek için her şeylerini ortaya koyarlar. Vetrovlar ve Koslovlar bizim için adam öldürürler, Everleigh. Kendilerini korurlar." Yüz hatlarında yine öfke parlıyor. "Biz babam ve Prodi gibi değiliz."

Bunun doğru olup olmadığını sadece zaman gösterecek.

Vücudunu bana doğru çevirerek kanepeye yaslandı. "Kaçırdığım her şeyi anlat bana."

Ne kadar yakın oturduğumuzu ve bunun ne kadar samimi bir his olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Eve döndükten sonra ailemin Ohio'daki evini sattım. Her şeyi topladım ve Los Angeles'a taşındım çünkü oraya gitmek istediğini söylediğini hatırladım."

Yüzüne bir gülümseme yayılır.

"Satıştan kazandığım parayla bu evi satın aldım. Bir kitapçı açtım ve adını Adsız Kurgu koydum. Ondan sonra Vincent'ın gelişi için her şeyi hazırladım."

Alek söylediğim her kelimeye takılıyor. "Maddi durumunuz nasıl? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Benim mali durumum hakkında endişelenmene gerek yok."

Kolunu kanepenin arkasına koyuyor ve parmakları saçlarımla oynuyor. "Ailemle ilgilenmek istiyorum."

"Bu konuyu daha sonraki bir aşamada konuşabiliriz."

İsteksizce konuyu kapatıyor. "Vincent'ı doğurduktan sonra ne oldu?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "O çok kolay bir çocuk. On bir aylıkken yürümeye başladı ve bana ilk kez anne dediğinde hüngür hüngür ağladım." Bedenim daha da rahatlıyor. "Ona hep senden bahsettim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Alek, konuşmamızın büyüüne kapılmış bir halde.

"En iyi arkadaşının adı Jonas. Vincent'ı haftada bir kez oyun parkına götürüyorum, böylece diğer çocuklarla etkileşime girebiliyor." Uykum gelmeye başladı. "Oğlunuzun dondurmaya karşı sağlıksız bir bağımlılığı var."

Alek kıkırdıyor ve ona yaslanabilmem için beni daha yakına çektiğinde ona karşı koymuyorum.

Bana şefkatle sarılıyor ve memnuniyetle iç geçiriyor. "Sen harika bir annesin, *moya malen'kaya lyubov'*. Oğlumuza bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim."

Alek'e kelimelerin ne anlama geldiğini hiç sormadım ve elimde fırsat varken değerlendirdim. "Rusça kelimeler ne anlama geliyor?"

"Benim küçük aşkım."

Sakin ol kalbim.

"Ve diğeri. Blat... ya da onun gibi bir şey?"

"Sikmek anlamına geliyor," diye kıkırdıyor, göğsünün derinliklerinden gelen gümbürtü yanağımda titreşiyor.

"Bana dili de öğretmen gerekecek." "Tamam."

Aramıza sessizlik çöküyor ve Alek parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. Bu rahatlatıcı his gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"Uykum var," diye mırıldanıyorum. Başıma bir öpücük konduruyor. "Uyu, *moya malen'kaya lyubov'*. Benimle güvendesin."

Zihnim bunun uygunsuz olduğunu iddia etmek istiyor ama yorgunluğuma karşı verdiği savaşı kaybediyor.

Bölüm 35

Alek

Everleigh uyurken kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum. Hayatımın aşkına sarılıyorum, kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

Tek istediğim buydu.

Everleigh kollarımdayken, onu ve Vincent'ı bulmanın şokunu atlatmaya çalışıyorum ve Everleigh'nin kalbini tekrar kazanmak için bir plan yapıyorum.

Benim kadınıml randevu ister. Ayaklarının yerden kesilmesini ister.

Kendini hazırlasa iyi olur çünkü büyük silahları getiriyorum.

Ara sıra dozumu ayarlamayı başarıyorum ve güneş doğmaya başladığında Everleigh kollarımdayken dikkatlice ayağa kalkıyorum. Onu yatak odasına taşıırken, yatağa yatırmadan önce kişisel alanına bir göz atıyorum.

Onu bir battaniyeyle örttükten sonra, Vincent'la çekilmiş çerçeveli fotoğrafını alıyorum.

Sahildeler ve ikisinin de yüzünde mutlu bir gülümseme var. Everleigh'in üzerinde bir şort ve tişört, Vincent'ın üzerinde ise küçük bir Speedo var. Oğlumun üstü başı kum içinde.

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Fotoğrafı çekip yatak odasından çıkmadan önce Everleigh'in uyuyan yüzüne bakıyorum. Vincent'ı kontrol ediyorum ve gece boyunca üstünden attığı örtüleri

düzeltiliyorum.

Kadınım ve oğlum derin uykudayken evin içinde dolaşıyorum. Zayıf noktaları kontrol ediyorum ve mülkün içindeki ve dışındaki güvenliğini artırmak için ihtiyaç duyacağım malzemelerin zihinsel bir listesini yapıyorum.

Onları benimle birlikte kulübeye taşımayı tercih ederdim ama bunun mümkün olmadığını bildiğim için şimdilik buranın Fort Knox olduğundan emin olacağım.

Fazladan bir ev anahtarı bulup kendimi dışarı attım ve kapıyı arkamdan kilitledim. G-
Evin önüne park edilmiş olan arabanın direksiyonuna geçip malikâneye geri dönüyorum.

Sınır duvarının etrafında yürümeye başlamadan önce duş almak ve temiz bir takım elbise giymek için yeterli zamanım var. On dakika bile geçmeden Alexei bana doğru geliyor.

"Günaydın," diye

mırıldanıyor. "Günaydın."

"Ben gittikten sonra işler nasıl gitti?"

"İyi," diye yanıtlıyorum. "Çok konuştuk."

"Endişelenmemi gerektirecek bir şey yapmadın mı?"

diye soruyor. "Uslu durdum," diye mırıldanıyorum.

"Güzel. Sabah ilk iş olarak seni dövmek istemiyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Bu ikimiz için de geçerli." "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Hızımız yavaş ve zayıf noktalar için duvarı bile kontrol etmiyorum.

"Everleigh bana bir şans vermeyi kabul etti. Beni tanımak için zaman istiyor, bu yüzden onunla çıkacağım."

Alexei bir kıkırdama çıkarır. "Senin flörtten anladığın nedir?"

"Bana kalsa onları çoktan kulübeye taşırdım," diye mırıldanıyorum. "Everleigh gerçek randevular istiyor, bu yüzden onu yemeğe çıkaracağım."

"Everleigh ve Vincent paketlenmiş bir anlaşma. Bunu unutmayın."

"Biliyorum. İkisiyle de vakit geçirmek istiyorum."

Keskin bakışları bana kayıyor. "Baba olmak hakkında ne hissediyorsun? Bu tür bir bağlılığa hazır mısınız?"

Alexei ile gözlerimi kilitleyerek itiraf ediyorum: "Garip bir şekilde, sanki hep babaymışım gibi hissediyorum. Bir anda oldu." Düşüncelerimi kelimelere dökmenin bir yolunu bulmaya çalışırken omuz silkiyorum. "Aynı zamanda gerçeküstü de hissettiriyor. Dediğim gibi, tuhaf ama baba olacağım için heyecanlıyım." "Güzel." Boğazını temizliyor.

"Çünkü senin baban bir Piç kurusu, seninle bu konuşmayı yapmak zorunda olduğumu hissediyorum."

Tanrım. Lütfen bana seks hakkında konuşma.

Kaşlarım havaya kalktı ve endişeyle "Ne konuşması?" diye sordum.

"Bir kadın kum torbası değildir."

Tanrım, söylemesini beklediğim son şey buydu. "Sen aileni koru. Eğer zor bir gün geçirirsen, siktir et. ama asla hıncını ondan çıkarmıyorsun."

Alexei'nin bunu bana neden söylediğini anlıyorum. Babam annemi dövmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bunu bize duygusal olarak nasıl kapanacağımızı öğretmek için kullanırdı.

"Everleigh'e asla el kaldırmayacağım."

Alexei omzumdan tutup beni durduruyor. "Bizler kötü insanlarız Alek, ama konu ailelerimiz olunca melek kesiliyoruz. Kadınına dünyayı ver, o da sana tapsın."

Anladığımı göstermek için başımı salladım. "Ben de öyle yapmayı planlıyorum." "Ve eğer biraz stres atmak istersen, bana gel. Birlikte cephanelikte birkaç hedef vurun."

Hızla benim için bir baba gibi olmaya başlayan adamla gözlerimi kilitleyerek, "Teşekkür ederim Alexei. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Benim babam da piçin tekiydi. Elime geçen ilk fırsatta onu öldürdüm."

Bunu hiç bilmiyordum.

Yeni bilgiler Alexei ile aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor.

"Onları yemeğe nereye götürüyorsun?" diye sormadan önce tekrar yürümeye başladık.

"Bilmiyorum. Etrafa bakacağım." Yanımdaki adama bakarak, "Herhangi bir öneriniz var mı?" diye soruyorum.

"Galileo. Rezervasyon yaptırmalısın. Sana numaralarını mesaj atarım."

"Teşekkürler."

Viktor'un evine yaklaştığımızda verandaya çıktı. Alexei'ye gülümsüyorum. "İşe koyulsam iyi olacak."

Başını sallar ve Viktor'a el sallayarak evine doğru yola çıkar.

Patronumun yanına gittiğimde bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Alek mi o?" Rosalie evin içinden seslenir. Viktor,

"Evet," diye cevap verir.

Dışarı çıktı ve "Everleigh iyi mi?" diye sordu.

"O iyi. Ben evden çıktığımda o ve Vincent derin bir uykudaydı." Dikkatimi Viktor'a yöneltiyorum. "Saat 1'de randevun var. O zamana kadar ortadan kaybolmamın bir sakıncası var mı?"

"Kaybolmak mı?" Bana kaşlarını çattı. "Detaylandır."

"Everleigh'in evine bir güvenlik sistemi kurmak istiyorum."

Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. "Elbette. Sana yardım etmesi için yanına birkaç adam al."

"Teşekkürler."

Ben uzaklaşmadan Viktor, "Muhafızlardan birini Everleigh'in yanında bırakmak isteyebilirsin. Eğer bir kadın ve çocuğunuz olduğu duyulursa, kolay hedef olurlar."

Hay sikeyim. Everleigh kendini kaybedecek.

"Beni bekle, Alek," diyor Rosalie. "Ben de seninle geliyorum." Koşarak eve geri döndü ve ben Viktor. "Hangi muhafızı önerirsiniz?"

"Peter. Elimizdeki en iyilerden biri."

Başımı sallıyorum, ama ikinci bir ayrılma girişiminde bulunamadan Viktor ekliyor, "Everleigh'i Cumartesi günü barbeküye davet et. Bizi normal bir ortamda görürse, davana yardımcı olur."

"Teşekkürler Viktor." Devam etmeden önce duraksıyorum, "Benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum."

Bana sırtıyor. "Geçen gün kışımı kurtardın. En azından bunu yapabilirim."

Sonunda nöbetçi kulübesine doğru yürüdüm ve Peter'ı bularak, "İki adam bul ve benimle arabanın yanında buluş" dedim.

"Evet, efendim."

Peter ve adamları sadece bir dakika bekliyorum ama Rosalie'nin işi uzun sürüyor. Sonunda bize katıldığında sabrım tükeniyor ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum.

Viktor'un karısıyla kendimi kaybetmemin imkanı yok.

Hayatı yeniden sevmek için bir nedenim var.

Bölüm 36

Everleigh

Yatağımda zıplayan Vincent tarafından uyandırıldım. "Hadi anne. Babamı görmek istiyorum."

"O zaman ona git," diye mırıldanıyorum.

"Burada değil," diye yakınıyor Vincent. "Kalk da ona gidelim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne demek burada değil?"

Oğlum bana endişeli bir bakış attı. "O gitti."

Yataktan kalkıp oturma odasına yürüyorum ama Alek'ten hiçbir iz yok. Perdelerin arasından bakıyorum ve arabanın da gitmiş olduğunu görerek bir iç çekiyorum.

"Babamın işe gitmesi gerekti," diyorum Vincent'a. "Ve kitapçıya gidebilmemiz için hazırlanmamız gerekiyor."

Vincent'ın yüzü parçalanır ve çirkin bir şekilde ağlamaya başlar. "Ama ben babamı istiyorum!"

Hemen öne atıldım ve onu kucağıma alarak, "Ayy, babanı tekrar göreceksin. Annen onu arayacak."

Kahretsin, numarası bende yok.

Rosalie'den Alek'in numarasını isteyeceğim.

"İşte böyle. Gün için hazırlanalım. Kahvaltı için kafeden bir şeyler alabilirsin. Tamam mı?"

Onu odasına taşıırken burnunu çekiyor ve ben onu giydirirken, "Ya melekler babamı tekrar geri alırsa?" diyor.

"Böyle bir şey olmayacak bebeğim." Yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. "Geri dönüş yok."

Vincent başını sallıyor ve sakinleşiyor gibi görünüyor. "Kahve dükkanından çikolatalı kek istiyorum."

Yüce Tanrım. Bu çocuk ve onun tatlı düşkünlüğü benim sonum olacak.

Vincent giyindikten sonra onu banyoya götürüyorum, o dişlerini fırçalarken ben de aşağı inmeyi reddeden saçlarını düzleştirmeye çalışıyorum.

Ben meşgulken diş fırçasının etrafında "Ne zaman babam gibi saçlarım olacak?" diye mırıldanıyor.

"Saçının uzama hızına bakılırsa, muhtemelen ay sonuna kadar."

Yüzü aydınlandı. "Yaşasın!"

"Her yere diş macunu tükürüyorsun," diye azarlıyorum onu. "Annen hazırlanırken sen de bitir." Aceleyle yatak odasına giriyorum ve üzerinde yeşil yaprak desenleri olan yazlık bir elbise alıyorum. Sandaletlerimle eşleştirerek banyoya geri dönüyorum.

Vincent ağzını çalkalıyor, sonra sırtıyor, böylece dişlerini görebiliyorum.

"Aferin oğlum." Onu küçük basamaklı tabureden kaldırıyorum. "Annen duş alırken televizyon izle."

"Hayır, en sevdiğim arabaları almak istiyorum, böylece onları babama gösterebilirim."

"Tamam."

O aceleyle banyodan çıkınca ben de hemen muslukları açıyorum. Su ısınırken dişlerimi fırçalıyorum.

ve ıslanmasın diye saçımı topluyorum.

Işık hızıyla duş alıyorum ve giyindikten sonra Vincent'ın odasına doğru yürürken saçlarımı serbest bırakıp fırçayla tarıyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet." Kolları arabalarla dolu olarak koridora geliyor.

"Bunlar için bir çantaya ihtiyacımız var." Dolabından bir tane aldım ve arabaları içine yerleştirmesine yardım ettim.

"Hadi gidelim."

Evimin anahtarlarını alıyorum ve kapıyı kilitlemeden önce hızla evden çıkıyorum.

Sonunda arabaya bindiğimizde ve şehre doğru yol aldığımda rahat bir nefes alıyorum. Kitapçıyı geç açmaktan nefret ediyorum. Rutinimizi bozuyor, sonra da Vincent huysuzlanıyor.

Dükkânın önüne park edip çantamı alıyorum. Dışarı çıktığımda April'in sigara molası vermek için kafeden çıktığını görüyorum. Morarmış gözünü ve patlamış dudağını fark edince gözlerim açılıyor.

"April, sana ne oldu?"

"Bir randevuya gittim ve adam biraz şiddet uyguladı," diyor, bir adamın onu dövmesinden rahatsız olmuş görünmüyor.

"Tanrım. Suç duyurusunda bulundun mu?"

Başını iki yana sallar. "Bu çok büyük bir sorun."

Ne oluyor be? Bazı insanların zihinlerinin nasıl çalıştığını asla anlayamayacağım.

Kapıyı açıyorum ve Vincent'ı araba koltuğundan kaldırıp elini tutmadan önce ayağa kaldırıyorum. Evime doğru yürüyorum.

Kapının kilidini açarken April'a tekrar bakıyorum. "Vincent için çikolatalı kek getirebilir misin?"

"Tabii, şu sigarayı bitireyim. Bir şey ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim."

Kapıyı itip açıyorum ve Vincent'ın elini bırakıyorum. "Git antını köşene koy, bebeğim."

Küçük mutfaka doğru yürüyüp kahve makinesini çalıştırıyorum.

Düşüncelerim April'a dönüyor ve başımı sallıyorum.

Bir adam bana vurmaya çalışmalı. Yapacağı son şey bu olacak.

Sadece dizlerimle canına okumakla kalmam, Alek'in onu öldüreceğinden de eminim.

Bu düşünce beni duraksatıyor ve yardıma ihtiyacım olduğunda başvurabileceğim birinin olduğunu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum.

Alek'i geri aldım.

Kapı zilinin aldığını duydum ve ön tarafa doğru yürüdüm. April bana bir kese kağıdı uzattı. "Bir ikolatalı muffin."

"Kahvaltın geldi bebeğim," diye sesleniyorum.

"Yaşasın!" Vincent kitapların olduğu koridora doğru hızla gelir ve ciltsiz kitabı alarak aceleyle köşesine döner.

"Dinle," diyor April dikkatimi çekmek için. "Etrafta dolaşan koyu sarı saçlı bir adam gördün mü? Yaklaşık 1.80 boylarında. Hoş birine benziyor mu?"

"Barry?" Alnımda oluşan bir kaşla soruyorum.

"Evet." Bana uyarıcı bir bakış attı. "Görünüşe göre, sokakta bir aşağı bir yukarı tur atıyor. O benim

bir randevuya gitti."

"Barry sana vuran adam mı?" Nefes nefese kaldım.

"Evet. Sadece ona karşı dikkatli ol. Onunla yatmayana kadar çok yumuşak davranıyor."

"Tanrım," diye fısıldadım. "Geçen gün benimle şansını denedi." Tezgâha doğru yürüyorum ve kasayı açıp on dolar alıyorum. "Üstü kalsın."

"Teşekkürler, Everleigh." Kahve yapmak için mutfağa dönmeden önce onun dükkandan çıkışını izliyorum. Bir bardağa süt doldurup, keki berbat etmekte olan Vincent'a götürüyorum.

"İşin bittiğinde ellerini ve yüzünü temizle," diyorum kahvemın tadını çıkarmak için tezgâha oturmadan önce.

April'ın bana söylediklerine inanamıyorum. Barry'de bir terslik olduğunu biliyordum. Yine de April için üzülüyorum. Travma geçirmiş olmalı.

Dizüstü bilgisayarımı açıp yeni çıkan popüler kitaplar olup olmadığını görmek için en çok satanlar listelerini kontrol ediyorum. Kitap dünyasında neler olup bittiğinden haberdar olmaya çalışıyorum.

Kapı zili tekrar çalıyor ve gözlerim girişe doğru kayıyor. Alek'i tertemiz üç parçalı bir takım elbise içinde görünce kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Kahretsin, iyi g Ö r Ü n Ü y o r .

Tezgâhın arkasından geldiğinde hâlâ ağzımın suyu akıyordu. Ellerini kalçalarımın iki yanına koyuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Günaydın, *moya malen'kaya lyubov'.*"

"Günaydın" diye fısıldarken biraz baygınlık geçirdim.

"Baba!" Vincent bağılıyor ve oğlumuz ona doğru koşarken Alek'in kendini zor t u t u y o r .

"Ellerin," diye bağııyorum ama artık çok geç.

Alek Vincent'ı ayağından kaldırıyor ve ben dehşet içinde oğlumun çikolata kaplı ellerinin Alek'in ceketini mahvetmesini izliyorum.

Kapı tekrar çalınır ve Rosalie elinde kafeden aldığı iki kahve ile içeri girer.

"Ceketiniz için çok üzgünüm. Kuru temizleme yaptıracağım." "Sorun değil," diye kıkırdar Alek. "Biraz çikolata asla öldürmez herkes."

"Merhaba," diyor Rosalie ve fincanlardan birini bana uzatarak gülümsüyor. "Bir barış teklifi getirdim. Kendimi savunmam gerekirse, Alek ile bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordum."

"Evet, sen de beni yeni çalışanlardan biriyle tanıştırmak istedin. Bunun nasıl sonuçlanacağını hayal edebiliyor musun?" Aramızdaki gerilimi azaltmak için ona takılıyorum.

"Yeni çalışan mı?" Alek kaşlarını çatarak soruyor. "Ne yeni çalışanı?"

Rosalie ona gözlerini devirir. "Everleigh ile senin aranda bir tanışma randevusu ayarlamak istedim."

Alek hemen rahatlıyor ve bana sırtıyor. "Gördün mü, Rosalie bile harika bir çift olduğumuzu düşünüyor."

"Bana karşı birleşmeyin," diye onları uyarıyorum. Dükkânın arka tarafını gösteriyorum. "Arkada bir tuvalet var. Vincent'ın ellerini yıkar mısın lütfen?"

"Elbette."

Alek uzaklaştığında Rosalie elimi tutuyor ve sıkıyor. "Nasılsın? Viktor bana

Dün gece her şeyi."

"Her şeyi değerlendiriyorum." Daha iyi hissetsin diye gülümsüyorum. "Bilmiyordun. Kızgın değilim."

Endişe gözlerinden hiç gitmiyor. "Ama sen nasılsın?"

"Bu bir şok," diye itiraf ediyorum. "Olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Vincent babasına kavuştu."

"Peki ya sen? Alek ile aranızın düzeleceğini düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bunu söylemek için çok erken."

"Senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Bunun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de seninle takılmayı seviyorum," diyorum onu rahatlatmak için, ama söylemeden de edemiyorum, "Sadece tüm bu 'bratva' olayından rahatsızım."

"Anlıyorum." Rosalie elimi bıraktı ve kahve fincanını aldı. "Herhangi bir sorunuz olursa, sormanız yeterli."

"Anne, bak," diye sesleniyor Vincent. "Babam saçımı yaptı."

Gözlerim Vincent'ın kafasına gidiyor, kısa saç telleri mükemmel bir şekilde yerinde duruyor.

"Tellerin aşağıda kalmasını nasıl sağladın?" diye sordum.

"Sihir," diye kıkırdıyor Alek. "Ve yılların deneyimi. Bu yüzden saçlarımı uzun kullanıyorum."

Görmek Vincent ve Alek birlikte yapar benim
Kalp sıkışması. Oğlumuz gerçekten babasına
benziyor.

Rosalie ve Alek arasında bir bakış attıktan sonra
"Birlikte mi geldiniz?" diye soruyorum.

"Evet, ama eve gitmem gerek." Alek'e bakar. "Peter beni eve bıraksın."

Alek, "Ona eve gidip adamların işlerini yaptıklarından emin olmasını söyle," diyor.

"Yapacağım." Rosalie bana gülümsüyor. "Seni arayacağım, böylece bir oyun randevusu ayarlayabiliriz."

"Tamam."

Rosalie gittikten sonra Alek'e bakıyorum. "Vincent'ı yatırabilirsin. Köşede gün boyunca oynadığı küçük bir alanı var."

Alek gözlerini Vincent'a diyor. "Küçük bir köşen mi var?"

"Evet." Oğlumuz arkayı işaret ediyor. "Şu tarafta."

Kitap koridorunun arkasında kaybolmalarını izlerken başımı sallıyorum.

"Sana göstermek için tüm favori arabalarımı getirdim, baba."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve Rosalie'nin benim için getirdiği kahve fincanını elime alıp çok satanlar listesine bakmaya devam ederken bir yudum alıyorum.

Vincent'ın kıkırdamasını ve Alek'in derin sesini duyuyorum ve gülümsemem büyüyor.

Bölüm 37

Alek

Viktor'u saat birdeki toplantısına götürebilmek için kitapçıdan çıkmam gerekiyordu.

Everleigh ve Vincent'ı her gördüğümde biraz daha sakinleşiyorum.

"Ceketinde ne var?" Viktor soruyor. "Bir bok olmasa iyi olur."

Bir kahkaha patlattım. "Bu çikolata."

"Teşekkürler, lanet olsun," diye mırıldanıyor. Ofise gittiğimizde vadesi gelen sevkiyatları kontrol et. Haftanın geri kalanının nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum."

"Tamam." Bir an tereddüt ettikten sonra sormaya karar veriyorum: "Rosalie'nin sana aşık olmasını nasıl sağladın?"

"Onu kaçırdım," diye kıkırdıyor ciddileşmeden önce. "Ona benimle güvende olduğunu gösterdim. Üç yıl sürdü, Alek. Benim için hiç de kolay olmadı." Arabanın yan camından dışarı bakıyor. "Everleigh seni zaten seviyor. Sadece ona kim olduğunu hatırlat."

G-Wagon'u yeraltı otoparkına yönlendirirken başımı sallıyorum. "Brayden Kelly'den haber var mı?" Araçtan inerken soruyorum.

"Hayır, ama kafasına isabet oranını iki nokta beş milyona çıkardım, yani yakında ölmüş olur."

"Hmm."

Bu iyi haber.

Aileme iyi bir hayat sunacak kadar kazanıyorum ama o iki nokta beş milyonu istiyorum. Ve Kelly'yi öldürürsem biraz stres atmama yardımcı olacak.

Bu bir kazan-kazan durumu.

Sevkiyat bölümüne gitmeden önce Viktor'a ofisine kadar eşlik ediyorum. Gelen sevkiyatların listesini alıyorum ve amire her gün güncellenmiş bir listeyi bana e-posta ile göndermesini söylüyorum.

Viktor'u beklerken Peter'ı aradım.

"Efendim?"

"Onda gözün var mı?"

"Evet, efendim. Koridorlarda dolaşıyor ve kitapları kontrol ediyor gibi görünüyor."

"Peki ya oğlum?"

"Onu dükkânın dışından göremiyorum. İçeri girmemi ister misin?"

"Hayır. Mesafeni koru ve Everleigh'in seni fark etmediğinden emin ol. Onu koruduğunu ona söylemedim."

"Sorun değil."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben Misha'nın numarasını çeviriyorum.

"Ben olmak Lanet olsun. Öyle mi?

Cehennem Dondurmak Bitti mi?"

benim arkadaş cevaplar.

Bir kahkaha attım. "Onun gibi bir şey."

"Sesin farklı geliyor."

"Haberlerim var." Yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Everleigh yaşıyor."

Bir an sessizlik oldu, sonra Misha temkinli bir şekilde sordu, "Ne demek yaşıyor?"

"O yaşıyor ve nefes alıyor." Tekrar kıkırdıyorum. "O hiç ölmedi."

"Alek," Misha'nın sesi gergin, "Los Angeles'a gelmemi ister misin? Belki de tekrar bir doktora görünmenin zamanı gelmiştir."

"Aklımı kaybetmedim. Yaşlı bir adam Everleigh'i buldu ve hastaneye götürdü. O asla ölmedi. Bu yüzden cesedini bulamadınız."

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?" "Rosalie'nin arkadaşı. Dün ona rastladım. Viktor'un evinde."

"Siktir, kardeşim. Bu büyük bir şok olmalı." "Dahası da var," diye kıkırdıyorum.

"Ne?"

"Benim bir oğlum var."

Hattan mutlak bir sessizlik geliyor. "Misha?

Hâlâ orada mısınız?"

"Evet." Ağır bir nefes vermeden önce biraz daha sessizlik oldu. "Tanrım, Alek. Bir oğlun mu var? Emin misin? Senin olduğundan emin olmak için DNA testi yaptıracak mısınız?"

"Vincent. Everleigh ona Vincent adını verdi. Tıpkı bana benziyor. İhtiyacım olan tek kanıt bu."

"Vay anasını. Aklım başımdan gitti. Bir dakikaya ihtiyacım var." Saniyeler sonra soruyor, "Annem biliyor mu? Ya Tiana?"

"Hayır. Önce ben seni aradım. Kimseye söylemeden önce bu aramızda kalsın. Güvende olduklarından emin olmak istiyorum."

"Babanın onun peşinden gideceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, yapmayacak. Ama ailemi ortadan kaldırmaya

çalışabilecek başka insanlar da var."

"Doğru." Misha inanmadığı bir kahkaha patlatıyor. "Vay anasını, kardeşim. Mutlu musun?"

"Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin. Patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Gitmek zorundayım. Sadece sana iyi haberi vermek istedim." "Teşekkürler. Beni haberdar et."

Gülümseyerek, "Olur." dedim.

Görüşmeyi bitirdiğimizde Armani'yi aramayı düşünüyorum ama Viktor ben tuşlamaya basamadan ofisinden çıkıyor.

"Bitti mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Rahiplikle yapacağım toplantıya hazırlanmalıyım."

"Yolculuğa benim de gelmemi ister misin?"

Everleigh ve Vincent olmasaydı Viktor'la Las Vegas'a gitmeyi çok isterdim. Rahiplik beş patrondan oluşuyor: Viktor, Luca, Nikolas, Liam ve Gabriel. Birlikte dünyayı yönetiyorlar. Hepsiyle tanışmak müthiş bir deneyim olurdu.

Viktor başını sallar. "Hayır, her zamanki adam grubumu alacağım. Herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için sana burada ihtiyacım var."

"Tamam." Rahatladım çünkü Everleigh'le konuşmamız gereken daha çok şey var.

Viktor bana sırtıyor. "Ve ailene dönmek için acele ettiğini biliyorum. Bu hafta kendine biraz zaman ayır."

"Teşekkür ederim." Binadan çıkarken, "Nakliye listesini aldım." dedim.

"E-postama gönder. Nikolas'ın silahlarının limana ne zaman yanaşacağını kontrol etmem gerekiyor."

I gönder ve e-posta önce I tırmanış içine ve G-Wagon. "Eve mi?" İki kez kontrol ettim.

"Evet."

Viktor'u bıraktıktan sonra doğruca kitapçıya gidiyorum. Everleigh'i kapanmadan önce yakalamak için tam zamanında geldim.

Peter'a doğru bakarak dükkâna giriyorum. "Dönmüşsün," diyor Everleigh ve yanılıyor olabilirim, ama aslında sesi mutlu geliyor.

"Evet. Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum." "Vincent'ı getirecek misin?" diye sorar.

"Elbette." Arka tarafa gidiyorum ve oğlumu bir resim çizerken buluyorum. "Ne çiziyorsun, dostum?"

"Biz," diyor. Dik oturarak kağıdı bana uzatıyor. Çizimi ondan aldığımda ayağa kalkmak için çabalıyor. Onun seviyesine iniyorum, sonra işaret ediyor, "Bu sensin. Ortadaki benim. Bu da annem."

Ben kocamanım. Beni böyle mi görüyor?

Kalbim iki katına çıkıyor ve bir kolumu ona doluyorum. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi çizim. Bende kalabilir mi?"

Vincent başını sallar. "Bunu senin için yaptım."

"Teşekkürler, tatlım. Çerçeveleteceğim." Çizime tekrar baktım. "Bayıldım buna."

"Baba?" diye soruyor. "Yine gitmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, seni ve anneni eve götüreceğim."

"Bizimle mi kalacaksın?" "Bir süre ziyaret edeceğim."

Anında alt dudağı dışarı fırlıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sonsuza kadar bizimle kalmanı istiyorum. Annem meleklerin geri dönüş yapamayacağını söyledi."

Tanrım, kalbim.

Oğlumla gözlerimi kilitleyerek, "Seni her gün göreceğim. Hep birlikte yaşamadan önce annenin alışması için biraz zamana ihtiyacı var."

Everleigh aniden arkamızdan, "Gitme vakti geldi," diyor.

Ona baktığımda başını sallıyor, bir şeyden pek memnun görünmüyor.

Boyuma göre yükseliyorum ve Vincent'ın elini tutarak dükkândan çıkıyoruz. O kapıyı kilitlerken, "Seni üzen bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Gözleriyle Vincent'ı işaret ediyor, sonra fısıldıyor, "Evde konuşuruz."

Lanet olsun. Benim yaptığım bir şey mi?

Onlarla birlikte Everleigh'in mavi sedanına doğru yürüyorum ve Vincent'ı araba koltuğuna oturtup kapıyı kapattıktan sonra "Ne yaptım ben?" diye soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona tutamayacağın sözler veremezsin."

Başımı sallıyorum. "Nerede tutamayacağım bir söz verdim?"

"Ona hep birlikte yaşayacağımızı söyledin. Bu ona söz verebileceğin bir şey değil. Sadece arkadaş kalmaya karar verebiliriz."

Yapacağız.

Bir adım daha yaklaştım ve deliliğimin ortaya çıkmasına izin verdiğimi umursamadan hırladım, "Sen ve ben asla arkadaş olamayacağız, Everleigh. Sana istediğin zamanı veriyorum ama hata yapma, sen benimsin. Tanıştığımız andan öldüğümüz ana kadar hep benim olacaksın." Dudakları bir solukla aralandı, ama bu benim eklememi engellemedi, "Bize alışabilmen için çıkacağız, ama ne olursa olsun, tek bir sonuç var. Evleneceğiz ve bir aile *olacağız*. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, her şey o kadar kolay olacak."

Everleigh'in yanakları kızardı ve göz bebekleri büyüdü. Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyor. "Ahh..." Ağzı bir kapanıp bir açılıyor. "Ben... Tamam... Ahh... Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Etrafımdan dolanıyor ve hızla direksiyonun arkasına tırmanıyor. Kapıyı kapattığında tekrar açıyorum ve "Kapıları kilitle, *moya malen'kaya lyubov*" diye emrediyorum.

G-Wagon'a doğru yürürken yüzümde geniş bir gülümseme oluşuyor.

Everleigh ona karşı dominant olmamdan mı tahrik oldu?

Bölüm 38

Everleigh

Vay anasını, çok yoğundu.

Eve dönerken kalbim göğsümde çırpınıyor.

Bunu sevdim

mi?

Neden?

Tanrım, adam kanunları uygulamak konusunda çok ateşliydi. "Anne, bu akşam yemekte ne var?"

Vincent soruyor. *Beni serinletecek bir şey.*

"Ahh... eve gittiğimizde bakarız. Canının çektiği bir şey var mı?"

"Pizza özel zamanlar içindir, değil mi?" diye soruyor. "Evet."

"Yani babamın geri dönmesi özel bir şey."

Bir kahkaha attım. "Tamam. Bu akşam pizza sipariş edeceğiz." "Yaşasın!"

Vincent mutluyken, düşüncelerim Alek'e dönüyor. Vincent'a çok iyi davranıyor ve onların etkileşimini izlemek çok hoşuma gidiyor.

Alek'le romantik bir ilişki konusunda hâlâ endişeliyim ama ona bir şans vereceğimi söyledim ve öyle de yapacağım.

Garaj yoluna girdiğimde, Alek arabamın arkasında durdu. Araçtan iniyorum ve evimin önüne park etmiş bir SUV görüyorum.

"Kim o?" Vincent'ın çıkması için kapıyı açmadan önce mırıldandım.

Alek bize doğru yürüdüğünde arabayı işaret ediyorum. "u adamın ne istediğini kontrol eder misin?"

"O benimle birlikte," diye açıklıyor Alek. Adama yaklaşması için el sallıyor. "Bu Peter. Ben yokken seni ve Vincent'ı koruyacak."

"Muhafız mı?" Sudan ıkma balık gibi soluk soluğa kaldım. Alek bana sabırlı bir bakış attı. "Bu senin korunman için, *moya malen'kaya lyubov'*."

"Oookay." Bundan pek emin değilim, elimi Peter'a uzattım. "Merhaba."

Elimi sıktı, sonra da "Merhaba Bayan Adams." dedi. Alek'e bakıyorum. "Daha önce hiç korumam olmamıştı. Ben ne yapacağım? Eve gelir mi?"

"Hayır, Peter her zaman mesafesini koruyacaktır. Her zamanki gibi devam et. Orada yokmuş gibi davran."

Burnumu kırıtırıyorum. "Bunun kabalık olacağını hissediyorum. Onu öylece görmezden gelemem."

"Peter ile etkileşime girmek onun dikkatini dağıtacaktır. Bırakın iini yapsın."

"Oh...tamam." Vincent'ı n kapıya gtrm e d e n önce Peter'a el sallıyorum.

Kapı kamerasını ancak o zaman fark ettim. "Kamerayı sen mi taktın?" diye sordum.

"Evet. Ayrıca son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi de var. Size her şeyin nasıl çalıştığını göstereceğim."

Lanet olsun. Adam bizi koruyacağını söylediğinde ciddiymi.

Eve giriyoruz ve bir bip sesi havayı dolduruyor. Alek, "Alarmı devre dışı bırakmak için beş saniyeniz var" diye açıklamadan önce bir tuş takımına bir kod giriyor.

"Çok uzun sürerse ne olur?"

"Birkaç şey olacak. Ben, Peter ve Alexei'ye haber verilecek ve birkaç dakika içinde bratva'nın yarısı kapınızda olacak."

Tanrım. Çok iyi bir güvenlik şirketi varmış.

"Kod nedir?" Ben soruyorum.

"Beş, bir, bir, altı. Everleigh ve Alek sonsuza dek."

"Bu biraz romantik," demeden önce Alek'e bir süre uzun uzun bakıyorum.

"Böyle düşünmene sevindim."

Kıkırdayarak oturma odasına yürüyüp Vincent için televizyonu açıyorum. "Ne izlemek istersin, bebeğim?"

"The Incredibles."

Vincent'in film koleksiyonuna bakıyorum, sonra oynat tuşuna basıyorum.

Oğlumuz İnanılmaz Aile'yi izlerken dikkatimi Alek'e veriyorum. "Vincent akşam yemeği için pizza istiyor. Biz sadece özel günlerde alırız."

"Özel durum nedir?" Alek cebinden telefonunu çıkarırken soruyor.

"Sen."

Gözleri bana kayıyor ve ağzını sıcak bir gülümseme kaplıyor. "Ne tür bir pizza?"

"Bir pepperoni ve bir Hawaiian."

"Dur tahmin edeyim, Hawai senin için," diye takılıyor bana. "Tabii ki," diye kıkırdıyorum. "Ve ne istersen al."

"Vincent'la aynı şeyi alacağım."

Üzerime rahat bir şeyler giymek için koridorda yürürken "Babasının oğlu gibi," diye fısıldıyorum.

Yatak odamın güvenliğinde, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir an duruyorum çünkü Alek kıcıma alfa yaptığından beri organımın çırpınışı durmadı.

Bir çift tayt ve büyük boy bir tişört alıp rahat kıyafetlerimi giyiyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde Alek'in gömleğinin kollarını sıvadığını görüyorum. Gözlerim tenini kaplayan dövmelere kilitleniyor ve sonra sağ elinin arkasındaki ve sol ön kolundaki yara izlerini görüyorum.

Elimizdeki az sayıdaki malzemeye yaralarıyla ilgilendiğimi ve enfeksiyon kapmaması için gece gündüz nasıl dua ettiğimi hatırlıyorum.

"Everleigh?" Alek dikkatimi çekmek için söylüyor. Gözlerim yüzüne kaydığında, "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı salladım ve alarmin tuş takımını işaret ederek, "Bana her şeyin nasıl çalıştığını gösterecektin?" diye hatırlattım.

"Doğru."

Alek bana evi gezdiriyor, tüm kameraların ve panik düğmelerinin nerede olduğunu gösteriyor. Ayrıca alarmin nasıl etkinleştirileceğini ve devre dışı bırakılacağını gösteriyor, ardından Peter'ın numarasını telefonuma programlıyor.

"Ve senin numaran," diyorum o cihazı bana geri vermeden önce.

Ağzının kenarı kalkıyor ve 'hayatımın aşkı'nın altındaki rakamları tuşlarken onu izliyorum.

İçimden kaçan bir kıkırdama ile başımı sallıyorum. "Karşı koyamadın, değil mi?"

"Hayır." Vincent'a bakıyor, sonra "Pizza birazdan burada olur" diyor. Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hadi mutfağa oturalım da konuşalım."

"Tamam." Doğruca kahve makinesine gidiyorum. "Kahve ister misin?"

Alek başını sallar. "Gel otur, *moya malen'kaya lyubov*'."

Küçük köşeye oturuyoruz ve midemde gergin bir kıpırtı hissediyorum.

Alek, "Yarın akşam benimle yemek yer misin?" diye sorarken kendinden son derece emin görünüyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve onu kızdırmaya karar veriyorum. "Bebek bakıcım yok."

"Sorumu yeniden ifade edeyim." Tehlikeli derecede çekici bir bakışla, "Vincent'la yarın akşam benimle yemek yer misiniz?" diye sorar.

"Çok isteriz."

"Güzel. Sizin için bir elbise getirteceğim. Lütfen onu giy."

Kaşlarım kalktı. "Tamam, peki Vincent ne giyecek?" "Onun için küçük bir takım olacak." Başını öne eğdi.

"Aklıma gelmişken. Vincent'ı doğru beden takım elbise alması için mağazaya götüreceğim."

Vincent'ı alacak. Yalnız mı?

Alek yüzümdeki paniği görmüş olmalı ki, "Vincent benimle güvende olacak Everleigh. Onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Sadece onu gözümün önünden ayırmaya alışık değilim. Bu bir ilk olacak."

Çok hızlı oluyor ama Alek'e Vincent'la yalnız kalamayacağını nasıl söylerim?

Alek ayağa kalkıyor, sonra önümde çömeliyor. "Vincent benimle güvende olacak. Sana her on dakikada bir fotoğraf göndereceğim."

Vincent söz konusu olduğunda bencil olamayacağımı bildiğimden başımı sallıyorum. "Tamam."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve ayağa kalkarak eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Geri çekilmek yerine hareketsiz kalıyor ve nefeslerinin tenimde dolaştığını hissediyorum.

Karnımda kelebekler uçuşuyor ve gözleriyle karşılaşana kadar başımı çeviriyorum. İrislerindeki altın benekler alev alev yanıyor.

"Hâlâ üçüncü randevuya kadar beklememi istiyor musun?"

Beni öpmek istiyor.

Aramızda bir beklenti oluşuyor ve ben bunu çok seviyorum, başımı sallıyorum. "Beklemeni istiyorum."

Bir inilti çıkararak sandalyesine geri çöküyor. "Bana işkence ediyorsun."

"Daha kötülerini de atlattın."

Gözlerimiz kilitleniyor, sonra fısıldıyor, "Sen de öyle."

Vincent'ın bizi duyamayacağını bildiğimden, "Olanlar hakkında kimseyle konuştun mu?" diye soruyorum.

"Sadece Misha." Başını eğiyor. "Sen mi?"

"Hayır. Yaşadıklarımı anlayabilecek tek kişi sensin."

Alek elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayaletleri geçmişte bırakmayı tercih ederim."

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Bir an düşündüm, sonra "Baban beni neden vurdu?" diye sordum.

Alek'in yüzü bir anda karardı. "Seni bir yük olarak gördü."

Sebebini duymak acı veriyor. Sırf bir adam benim bir yük olduğumu düşündüğü için neredeyse hayatım elimden alınıyordu. Asla konuşmazdım.

Tanrım, bazı insanlar aşağılık yaratıklar.

"Babanla yakın olmadığınızı söylediğini biliyorum, ama eğer aramızdaki şeyler yolunda giderse, onu asla görmek istemediğimi bilmelisin. Vincent'ın yanına yaklaşmasına izin yok."

Alek başını sallıyor. "Babamla aramız çok gergin. Dürüst olmak gerekirse, onu öldürmem an meselesi."

Her zaman şiddete karşı olmuşumdur ama bu sefer bir istisna yapabilirim.

"Peki ya annen? Hâlâ Rusya'da mı?" Alek başını sallıyor. "Evet, ama onu ABD'ye getireceğim."

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra fısıldıyorum, "Vincent için üzgünüm... kardeşin için. Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Onun ölümünü görerek mi?" Alek soruyor. Gözlerinde bir acı parlıyor ve bu soruyu sorduğum için nefret ediyorum.

"Özür dilerim. Sormamalıydım."

Başını sallıyor. "Bazı günler diğerlerinden daha iyidir."

Soruyu durduramayınca, "Neden benim yerime onu seçtin?" diye soruyorum.

Alek cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor, "Vincent daha fazla dayanamadı. Sınırına ulaştı." Suçluluk duygusu yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Prodi'nin seni vurmasına izin veremezdim."

Ayağa kalkıp kollarımı Alek'in boynuna doluyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. O beni tutarken ben de boynuna bir öpücük konduruyorum.

Gözlerimi kapattığımda, aramızdaki yoğun bağı hissediyorum.

Biz.

Dört yıl sonra ve şimdiden aşık olduğumu biliyorum onunla tekrar.

Sanki kaderimizde birlikte olmak varmış ve kaderlerimizin iç içe geçtiği gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.

Bölüm 39

Alek

Everleigh iyi bir gece uykusu uyusun diye geç saate kadar kalmadım. Viktor'un Rahiplik toplantısı için Las Vegas'ta olması bana Brayden Kelly'yi öldürmek için mükemmel bir fırsat verdi.

Kelly Viktor'u izliyorsa, saldırıyı beklemeyecektir.

G-Wagon'u rıhtımın yakınına park ediyorum ve bir keskin nişancı silahı, küçük bir roketatar ve en sevdiğim tabancalardan ikisiyle silahlanarak karanlığın içinde kayboluyorum. Tam savaş teçhizatını giymiş olarak her türlü aksiyona hazırım.

Eminim Kelly geniş çaplı bir saldırıya hazırdır ve tek bir adam beklemeyecektir. En azından ben öyle umuyorum.

Keskin nişancı silahı ve roketatarın kayışlarını omuzlarıma atarak, yıllardır kullanılmamış gibi görünen bir yan kapıdan rıhtıma giriyorum. Kilit paslanmış ve kırılması kolay.

Hafif adımlarla ve başımı eğerek depoların arasında ilerliyorum. Bir yangın merdivenini kullanarak, bölgeyi daha iyi görebileceğim çatıya çıkıyorum.

Çatıya çıktığımda temkinli hareket ediyorum, Heckler & Koch'um çekilmiş ve hazır.

Aşağıdaki caddeyi görebileceğim bir yer buluyorum ve uzun bekleyiş için yerleşiyorum.

Elbette, deli bir adam gibi depoya saldırabilirim ama Everleigh ve Vincent'ı da düşünmeliyim. Artık kontrolden çıkmak ve gereksiz riskler almak yok.

Kelly'nin gelmesini ya da gitmesini bekleyeceğim.

Keskin nişancı tüfeği ve roketatarın hazır olduğundan emin olduktan sonra yüzüstü uzanıyorum ve Kelly'nin korumalarının birbiri ardına sigara içmelerini izliyorum. Şerefsizler burada olduğumun farkında bile değiller.

Tüfeğin dürbününden onları izliyor, teker teker avlamanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum.

Zaman akıp gidiyor ve ensemde boncuk boncuk terler birikiyor. ABD'de hava Rusya'dakinden çok daha sıcak. Aylar oldu ve ben hala sığağa alışmadım.

Sabahın erken saatlerinde nihayet bir hareketlilik oldu. Dürbünden, bir SUV konvoyunun depoya doğru ilerleyişini izliyorum.

Sonunda.

Tüfeği roketatarla değiştiriyorum ve hedefle aynı hizaya getirerek füzeyi fırlatıyorum. İkinci SUV'a çarpmadan önce havada ısıklık çalıyor. Patlama parlak ve gürültülü ve saniyeler içinde muhafızlar bozulmuş bir karınca yuvası gibi etrafta koşuşturuyor. Bir füze daha fırlatıyorum, konvoydaki son SUV'u vuruyor ve diğer araçlara etkili bir barikat kuruyorum.

Tüfeği alıyorum ve dürbünü kullanarak Kelly'yi görene kadar her adamı tarıyorum, bir SUV'den çıkarılıyor.

Yüzümde sadist bir gülümsemeyle Kelly'nin etrafındaki tüm muhafızları indirmeye başladım. Bir kedinin fareyle oynaması gibi, izliyorum

Korku yüz hatlarının derinliklerine kazınmış bir halde oradan oraya koşuyordu.

Depoya doğru koşmasını izlerken, "Patronumu öldürmeye çalışırsan böyle olur, orospu çocuğu," diye fısıldıyorum.

Bir el ateş ettim, sol bacağından vurdum ve yere düştü. Bir muhafız onu kurtarmaya çalışıyor, ama tek bir atışla herifi ortadan kaldırıyor.

Kelly'yi öldürmek için daha fazla zaman ayırmak isterdim ama yetkililer her an gelebilir. Tetiği çekerek Kelly'nin kafatasına bir kurşun gömüyorum ve kafasının yarısını uçuruyorum.

Telefonumu aldım ve Kelly'nin vücudunu yakınlaştıracak bir fotoğrafını çektim ve St.

Hedef elendi.

Cihazı hızla cebime geri sokuyorum ve silahlarımı toplayarak çatının kenarına koşuyorum ve yangın merdiveninden aşağıya iniyorum.

Her elimde bir silahla, yan girişe doğru ilerlerken başıboş kalanlara karşı tetikteyim.

G-Wagon'a güvenli bir şekilde ulaşıyorum ve direksiyonun arkasına geçmeden önce silahları arka koltuğun altındaki bölmeye yüklüyorum.

Arabayla uzaklaşırken rahat bir nefes aldım ve telefonumu kontrol ettim.

İki mesaj var.

St. Monarch'tan gelen mesaj isabeti doğruluyor ve paranın hesabıma aktarıldığını belirtiyor.

İki nokta beş milyon.

Diğer metin Viktor'dan.

Haberleri duydum. Ben yokken böyle mi yapıyorsun?

Bir cevap yazıyorum, sonra gönder tuşuna basarken kıkırdıyorum.

Biraz stres atmaya ihtiyacım var ve güvenliğinizi sağlamak için sorunu hallediyorum patron.

Bir saniye sonra cevap veriyor.

Teşekkür ederim, Alek. İşi halletmek için inisiyatif almanızın ödülü olarak ödemeyi iki katına çıkaracağım.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla, ailemle geçireceğim büyük günden önce iki saat uyuyabilmek için malikâneye geri dönüyorum.

Takım elbisemi giyip Vincent'ı almak için kitapçıya gidiyorum. Oğlumu ilk takım elbisesini almaya götürme düşüncesiyle kalbim fazla mesai yapıyor. Umarım onunki benimkinden daha rahat olur. Üç yıl boyunca savaş üniforması giydikten sonra resmi kıyafetlere alışmak biraz zaman alıyor.

yıllar.

G-Wagon'u mağazanın yakınında durdurduğumda etrafı kontrol ediyorum ve Peter'ı göremeyince aceleyle araçtan inip girişe doğru koşuyorum.

Kapıyı çarparak açıyorum ve Peter'ın köşede elinde bir fincan kahveyle oturduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

Ayağa fırlar ve açıklar, "Everleigh beni içeri girmeye

zorladı, efendim. Başka türlü duymazdı."

Bir kıkırdama çıkardım ve rahatlamasını işaret ettim.

Everleigh rafların arasından çıkıyor ve beni gördüğünde yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor.

Açık pembe b i r elbise giymiş ve saçlarını örmüş.

Tanrım, bu kadar güzel olmasına asla alışamayacağım.

"Vincent çok heyecanlı. Onu ne zaman almaya geleceğini sormaktan vazgeçmedi" diyor ama o arkaya doğru yönelmeden önce bileğini tutuyorum.

Onu kendime yaklaştırdığımda gözleri hafifçe açılıyor ve dudakları aralanıyor.

"Günaydın, *moya malen'kaya lyubov'*," diye mırıldanıyorum eğilip yanağına bir öpücük kondurmadan önce.

Onu öpmemek için sahip olduğumdan daha fazla güç harcıyorum. Varlığımın her zerresinin bu kadınla bütünleşmesi gerekiyor.

Derin bir nefes alarak, onunla göz göze gelmek için geri çekiliyorum. Yanaklarında pembe bir kızarıklık var ve göz bebekleri büyümüş.

Beni istediğini görebiliyorum, ama yine de beni uzak tutmakta kararlı. Bu çok sinir bozucu.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldıyorum.

Bir kıkırdama çıkarır. "Ben bir şey yapmıyorum."

"Evet, öylesin." Ağzımın kenarı kalkıyor. "Ve bundan zevk alıyorsun."

Bana şakacı bir bakış attı. "Hayır, sadece seni bunun için çalıştırıyorum."

Gülümsemem genişliyor. "Meydan okumayı severim ve sen her işkence anına değersin."

Everleigh'i arkaya kadar takip ediyorum ve Vincent beni gördüğünde mutlu bir çığlık atıyor. Oğlum ayağa fırlıyor ve bana doğru koşuyor. Daha önce hiç kimse beni gördüğüne bu kadar sevinmemiştir.

Onu ayaklarından kaldırıp göğsüme yaslıyorum. "Babanın gibi bir takım elbise almaya hazır mısın?"

Heyecanla, "Evet!" diyor.

"Annene bir hoşça kal öpücüğü ver," diye emrediyorum.

Everleigh'e doğru eğiliyor ve yanağına ıslak bir öpücük konduruyor. "Hoşça kal, anne."

"Güle güle, bebeğim. Baban için iyi ol."

Bizi kapıya kadar takip ederken gözleri endişeyle doluyor ve bana "Sana her on dakikada bir mesaj atacağım. İki saatten fazla kalmayacağız."

Başını sallıyor ve cesur bir yüz ifadesi takınarak ağzını bir gülümsemeye zorluyor.

Kendimi durduramadan eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Çok hızlıydı ama çok etkiliydi.

"Üçüncü randevu için sabırsızlanıyorum" demeden önce gözlerimiz kısa bir süre kilitleniyor.

Gülümsemesi doğal bir hal alıyor. "Ben de."

Kalbim mutluluktan taşarken, oğlumla birlikte ilk gezintimiz için G-Wagon'a doğru yürüyorum.

Bölüm 40

Everleigh

Alek'in oğlumuzla uzaklaşmasını izlerken endişeyle doluyorum.

Onlara birlikte yalnız zaman ayırmalıyız.

Kapının yanında dururken tırnağımı çiğniyorum, gözlerim yolda G-Wagon'u takip ediyor.

Tanrım, uzun bir iki saat olacak.

Aniden fren lambaları yanar ve bir saniye sonra araç U dönüşü yapar.

Bir şey mi unuttular?

Alek G-Wagon'u iki kez park eder ve camı indirerek, "Kapıyı kilitle ve bizimle gel," diye seslenir.

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını sallarken kıkırdıyor. "Evet. Gittiğimiz süre boyunca endişeleneceğini bilmekten nefret ediyorum."

Mutlu bir çığlık atıyorum ve tezgâha koşarak çantamı kapıyorum. Neyse ki Peter çoktan dükkânı terk ediyor ve ben de çabucak kapıyı kilitleyebiliyorum.

Aceleyle yolcu tarafına geçip kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Alek'e mutlu bir gülümseme vererek, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Senin için her şeyi yaparım" diye mırıldanırken bakışları şefkatli.

Benim için her şeyi yaparsın.

Sadece birkaç gün oldu ama bu adam kalbimi kazanmak için çok hızlı çalışıyor.

Hiç kaybetmediğinden değil.

"Yaşasın," diyor Vincent arka koltuktan. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu araba koltuğuna bağlanmış görünce Alek benden daha fazla puan alıyor.

Alek aracı tekrar yola sürerken emniyet kemerimi çekiyorum. Dükkânı bugünlük kapatmak umurumda değil.

Alek aniden orta konsola uzanıyor ve elimi tutuyor. Avucumu kaslı kalçasına dayadığında yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Parmaklarımın onun erkekliğine ne kadar yakın olduğunu düşündükçe aklım doğrudan çukura gidiyor.

Hızlıca pencereden dışarı bakıyorum, derin nefesler alıyorum ama bu midemdeki kelekleri sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Alek'e olan çekimim anıktı ve esir tutulduğumuz sırada zorunlu yakınlığımız nedeniyle ona ışık hızında aşık oldum.

Ama bu sefer farklı. Dikkatimi dağıtacak korku ve panik yok.

Alek hatırladığımdan milyonlarca kat daha yoğun. Sırıtişları ve gülüşleri güneşin yüzeyinden daha sıcak.

Bana bakışı, gördüğü tek kadın benmişim gibi hissettiriyor.

Geçen dört yıl boyunca başkaları da oldu mu, yoksa benim ona sadık kaldığım gibi o da bana sadık mı kaldı?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Ahh..." "Geçtiğimiz dört yıl boyunca biriyle çıktın mı?" diye sormadan önce bakışlarımı ona çeviriyorum.

Başını salladığında şaşıyorum. "İstediğim tek kadın sensin."

Yanımdaki yakışıklı adama bakarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Daha yaşlı ve kenarları daha sert olabilir, ama o hala benim Alek'im.

"Fikrimi değiştirdim," diyorum.

Gözleri bana kayıyor. "Ne hakkında?"

"Üçüncü buluşmaya kadar öpüşmeme kuralı."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eğer bana daha fazla beklemem gerektiğini söylersen, Vincent'ın kitabından bir sayfa alıp sinir krizi geçiririm."

Bir kahkaha patlatarak başımı sallıyorum. "Sakın buna cüret etme."

Vincent arka koltuktan, "Annen sana bir şaplak atacak," diyor.

Alek'in gülümsemesi daha da genişler ve muzip bir hal alır. "Bu doğru mu? Hmm... bana iyi bir zaman gibi geliyor."

"Alek!" Ona sert bir bakış attım.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyor. "Dayanamadım." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Peki, seni öpmek için ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Her şey bugün uslu durup durmamana bağlı," diye takılıyorum ona. "Ve eğer randevu iyi geçerse, bu gece beni öpmene izin verebilirim."

Elimi sıkıyor ve bana şakacı bir sırıtış atıyor. "Yani ya uslu dururum ve bir öpücük alırım ya da yaramazlık yaparım ve

şaplak. Bu zor bir seçim."

"Sen iflah olmazsın," diye mırıldanıyorum, gülümsememi gizlemeye çalışıyor ama başaramıyorum.

Alek bir park yeri buluyor ve G-Wagon'u durduruyor. Emniyet kemerimi çıkarmama izin vermeden önce elimi ağzına götürüyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor.

Karnım sürekli çırpınıyor ve Alek'in yaptığı her hareketin aşırı derecede farkındayım.

Sanırım bu adama fena halde vurulduğumu söyleyebilirim.

Araçtan indiğimizde, Alek ve ben Vincent'ın ellerinden birer tane tutuyoruz. Mağazaya girerken gerçek bir aile olduğumuzu hissediyoruz.

"Bay Aslanhov. Bu kadar çabuk mu döndünüz?" Orta yaşlı bir adam soruyor. "Umarım sizin için hazırladığımız kıyafetlerde her şey yolundadır."

"Oğlum için bir takım elbise almaya geldim," diyor Alek. Vincent'ı kaldırıyor ve mağaza görevlisine doğru yürüyor. "Bu gece için takım elbiseye ihtiyacımız var."

"Küçük efendi için bir şeyler bulabileceğimize eminim." Çocuk bedenlerinin olduğu bir sırayı işaret ediyor. "Bu taraftan, efendim."

Etrafımdaki pahalı giysilere bakıyorum, sonra Alek'in giydiği tertemiz takıma bakıyorum.

Alek'in mali durumu hakkında hiçbir fikrim yok ve ne kadar maaş aldığını merak ediyorum. Önemli olduğundan değil. Sadece merak ediyorum.

Mağaza görevlisinin, onay için Alek'e bakmaya devam eden Vincent'a takım elbise üstüne takım elbise göstermesini izliyorum.

Alek küçük siyah bir smokin seçer ve Vincent onu giydiğinde çok sevimli görünür.

"Babama benziyor muyum?" Vincent sorar.

nnde melip ceketimin yakalarını düzeltiyorum.
"Evet. Sen de baban kadar yakışıklısın."

Ayağa kalktığımda Alek'i gözlerinde kaynayan ateşle bana bakarken yakalıyorum, karnım sıkışıyor ve tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyorum.

İstediyim şey buydu. Ayaklarımın yerden kesilmesini.

şu anda bulutların üzerinde olduğumu ve her saniyesinden keyif aldığımı söyleyebilirim.

Söz verdiği gibi, Alek evime bir elbise gönderdi.

Üzerime eldiven gibi oturan yeşil ipekten bir hayal. Randevu için saçımı kıvırdım ve makyajımı yapmak için fazladan zaman ayırdım.

Alek benim için arabanın kapısını açıp inmemeye yardım ettiğinde kendimi çok güzel hissediyorum.

O da Vincent'ın smokinine uygun siyah bir takım elbise giymişti ve lüks restorana girdiyimizde hayranlık içinde kalıyorum.

Tavanlar, elektrik ışığında parıldayan yıldızlarla gece mavisine boyanmıştır.

Galileo'yu hiç duymadım ve Alek bizi buraya getirmeseydi, muhtemelen böyle bir yerde asla yemek yemezdim.

Koltuklarımız gösterildi ve masamıza oturduğumuzda, tüm savurganlığa bakmaya devam ediyorum.

"Bu restoranı nasıl buldun?" diye sordum.

"Alexei tavsiye etti." Alek elime uzandı. "İlk randevumuzun özel olmasını istedim."

Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Gözleri üzerimde geziniyor ve mutlak bir saygıyla, "Sen bir sanat eserisin, Everleigh," diye mırıldanıyor.

Bir garson masamıza menüleri getirene kadar bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyorum.

"Benim adım Celia ve bu akşamki garsonunuz ben olacağım. Ne yiyeceğinize karar verirken içecek bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

Kadın işleri profesyonelce yürütmeye çalışıyor ama gözleri birkaç saniyede bir Alek'e kayıyor.

Seni suçlamıyorum Celia. Bakabilirsin ama ona dokunmaya cesaret edemezsin.

Düşüncelerim beni ürkütüyor ve yiyecek seçimine odaklanmaya çalışarak menüyü elime alıyorum.

Tanrım, Çok mu kıskandın, Everleigh?

Alek, Vincent için bir soda ve bizim için de bir şişe şarap sipariş etti.

Celia uzaklaştığında, bana bilmiş bir sırıtış attı.

"Hayır, yüzümün her yerinde yazdığını söyleme sakın?" Nefes nefese kaldım.

"Bebeğim, kendini masanın üzerinden kadının üzerine fırlatmana ramak kalmış gibi görünüyordu." derken gözlerinde şakacı bir ifade vardı.

Bir inilti çıkardım. "Bunu asla yapmam."

Alek, nefesini kulağımın üzerinde hissedinceye kadar yaklaşıyor. "Beni sahiplenmen hoşuma gidiyor. Bu duygu

karşılıklı."

Kıskançlık sorunlarımı önemsizmiş gibi göstermeye çalışarak, "Sadece hazırlıksız yakalandım. Diğer kadınların sana bakmasıyla ilgili bir sorunum yok."

Adam bana şeytani bir sırıtış attı. "Sen her zaman kötü bir yalancıydın."

"Balık kroket alabilir miyim?" Vincent soruyor ve beni konuşmadan kurtarıyor.

"Burada servis ettiklerinden emin değilim." Menüye bir göz attıktan sonra "Tavuk kanadına ne dersin bebeğim?" diye sordum.

"Okaaay," diye gönülsüzce kabul eder.

"Ne için havandasın?" Alek soruyor.

Sen.

Yanaklarım kızarıyor ve sanki daha sonra içindekiler hakkında bir sınav yazacakmışım gibi menüyü inceliyorum. "Ahh... her şey güzel görünüyor."

Dişlerime bir şey takılmasını istemediğim için gurme çorbada karar kılıyorum. Alek füme alabalık seçiyor ve Celia şarap koymak için masaya geldiğinde ona siparişimizi veriyor.

Bardaklarımızı kaldırarak, kadehlerimizi tokuşturmadan önce Vincent'ın sodasını almasını bekliyoruz.

Alek, "Sonsuza dek sürecektir mutluluğumuza içelim," diyor.

Vincent'ın resim yapabilmesi için çantamdan bir parça kâğıt ve boya kalemleri çıkarırken kalbim dolu.

Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra Alek'e bakıyorum.

"Sormak zorundayım," diyorum ve başını salladığında devam ediyorum, "Takım elbiseler ne iş?"

"Savaş üniforması giymemi mi bekliyordun?" diye takılıyor. Kıkırdıyor, "Bu her şeyi biraz fazla açık ederdi. Ayrıca Viktor profesyonel bir görüntü vermemizi istiyor."

Profesyonelmiş, kışımın kenarı. Alek takım elbise içinde ıslak bir rüya gibi görünüyor. Eğer bir şey varsa, sadece ona daha fazla dikkat çekiyor.

Bir an birbirimize baktık, sonra şöyle dedi: "Aziz Monarch'tan takip cihazları sipariş ettim. Cihazlar gelir gelmez, senin ve Vincent'ın bunları sürekli takmanızı istiyorum."

"Neye benziyorlar?"

"Seninki bir yüzük, Vincent'ınki ise bir kol saati. Yaşı ilerledikçe ona başka bir şey alacağım." Alek cebinden küçük bir köstek çıkarır. "Ayrıca bunu her zaman üzerinde taşı. Anahtarlığına takabilirsin."

Düğmeyi alıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Bu ne için?"

"Bu bir panik butonu. Yardıma ihtiyacınız olursa basmanız yeterli."

"Harika." Onunla dalga geçerek, "Bir dahaki sefere gider tıkandığında, ona bastığımdan emin olacağım" diyorum.

Bir kıkırdama çıkarır. "Bu akıllı ağız seni öptürecek."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bir arzu dalgasına kapılıyorum.

Bölüm 41

Alek

Uyuyan oğlumu eve taşıırken randevunun büyük bir başarı olduğunu hissediyorum.

Everleigh onun smokini çıkarıp pijamalarını giymesine yardım ediyor, ben de yorganı üzerine çekip alnına bir öpücük konduruyorum.

Everleigh'i oğlumuzu iyi geceler fısıldaması için bırakıyorum ve oturma odasına yürüyorum.

Çok gerginim. Öpüşme için çok büyük bir birikim oldu ve bunu berbat etmemek için baskı hissediyorum.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp, gömleğimin kollarını sıvıyorum. Gözlerim koridorda gezinmeye devam ediyor, ama çok zaman geçmesine rağmen Everleigh'den bir iz göremeyince kaşlarımı çatıyorum.

Onu tutan ne?

Ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum ve hâlâ ortalıkta görünmeyince koridora yöneliyorum.

Vincent'ın odasına baktım ve onu göremeyince yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıyı iterek açıyorum ve akan suyu duyarak yavaşça banyoya yaklaşıyorum.

Onu aynadaki yansımasına bakarken yakaladığımda yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Sen kendine güvenen bir kadınsın. Bu sadece bir öpücük. Adamın üzerine bayılma. Tanrım." Titreyen bir elini

mide. "Kelebekler beni kusturacak. Kahretsin. Kusmak yok. Bu kesin kapatıcı olur."

Sikeyim. Güzelmiş.

Oturma odasına geri dönüp oturuyorum ve kendimi rahat hissediyorum.

Koridordan gelen yumuşak ayak seslerini duyuyorum ve hemen telefonumu çıkarıp bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorum.

"Hey," diye fısıldıyor.

Kafamı kaldırdığımda cihazı bir kenara koyuyorum. "Hey."

Elbiseyi çıkarıp bir çift tayt ve tişört giymiş.

"Soooo...." Bana endişeli bir bakış attı. "Ahh... kahve ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yanımdaki mindere vuruyorum. "Gel otur, *moya malen'kaya lyubov'*." Temkinli bir şekilde yaklaşıp oturuyor. "Yemeği beğendiniz mi?"

Başını sallıyor. "Gerçekten harikaydı. Teşekkür ederim." "Vincent çok sevimli görünüyordu," diyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "O yaptı."

"Bugün seni işten alıkoyduğum için özür dilerim," diyorum, onu öpmeden önce rahat hissetmesini sağlamak istiyorum.

"Yarın arayı kapatırım." Arkasına yaslanır ve rahatlamış bir iç çeker. Yüzündeki gerginlik kaybolur. "Smokini kuru temizlemeye vermem gerekecek."

Başının yan tarafına uzanıyorum ve saç tellerini fırçalıyorum. "Ben hallederim."

Gözleri yüzümde geziniyor ve hamlemi yapmamı beklediğini görebiliyorum.

"Bu gece seni öpmeyeceğim," diyorum, tepkisini görmek istiyorum.

Alnında bir kaş çatılmadan önce yüzü gevşiyor. "Oh...tamam."

Ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görünce kalçalarından tutup onu kucağıma çekiyorum. Bana yaslandığında ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Sol elimin parmakları ipeksi saçlarının arasına giriyor ve sağ elimle çene çizgisi boyunca uzanan yumuşak teni okşuyorum.

"Benim yüzümden uykusuz geceler geçirdin mi?"

"Ne zaman?"

"Son dört yıl."

Başını salladığında rahatladığımı hissettim. Sadece ben değildim. "Yani, en azından aklından geçtim?"

Yine başını sallıyor. "Her gün."

Dünya başıma yıkılana kadar ona bakıyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. O odada kurduğumuz bağı hatırlayan tek kişi benmişim gibi hissettim."

Everleigh ellerini boynumun kenarlarına götürüyor ve gözlerinde bir sevgi dünyasıyla, "Asla unutmadım, Alek," diye itiraf ediyor. Daha yakına eğiliyor ve usulca ağzını ağızma bastırıyor. Geri çekilmeden önce sadece bir anlığına. "Aramızda her zaman özel bir bağ olacak."

Bu sefer "ama "ya tahammül edemeyeceğim.

Onu tekrar kendime çekiyorum ve aramızda bir santim mesafe varken gözlerini hapsederek şöyle diyorum: "Sen benim ruhuma işlemişsin Everleigh. Seni çıkarmak beni parçalara ayırır." Duygu

yüz hatlarını yıkıyor ve ben biraz daha yaklaşıyorum. "Sen benim için tek kadınsın. Her zaman ve sonsuza dek."

"Alek," diye nefes alıyor, yüzünde bir hayranlık ifadesi var. Yine sadece ona bakıyorum, aramızdaki gerilimin artmasına izin veriyorum.

Biz.

Dudaklarımı onunkilere değdirecek kadar yaklaştım. Nefesinin boğazında nasıl düğümlendiğini duymak.

Sağ elimi boynuna götürdüğümde nabzının derisinin altında hızla attığını hissediyorum.

Ağzımın kenarları kalkıyor ve beklentinin onun için çok fazla hale gelmesini izliyorum.

Everleigh'in nefesi kesilmiş, çaresizlik gözlerini karartmış.

Bir saniye daha dayanamayarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Aramızdaki yoğunluktan nefesi kesiliyor ve dilimi ağzına sokuyorum.

Everleigh'in tatlılığını tadıyorum ve anında sarhoş oluyorum. Onu daha sıkı kavrayıp, sanki yiyeceğim son yemekmiş gibi yutmadan önce başımı eğiyorum.

Bir inilti çıkarıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

Everleigh de beni aynı tutkuyla öpüyor ve bu öpücük aramızda bir cehennemi ateşliyor.

"Tanrım," diye iniliyor ağzını tekrar benimkine kapatmadan hemen önce.

Onu kendime doğru çekerek koltukta daha dik oturmak için kendimi ayarlıyorum, öpüşmemiz vahşileşiyor ve iğrenç bir hal alıyor. Kontrolümü kaybetmeme bir saniye kalmıştı ama kendimi durduramıyordum.

Everleigh kendini öpücüğe o kadar kaptırmıştı ki, sikime sürtünmeye başladığını fark ettiğini sanmıyorum.

Yemin ederim yıldızlar görüyorum ve vücudum geriliyor. Sikim serbest bırakılmak için ağlıyor ve herhangi bir şeye odaklanmak için mücadele ediyorum.

Yine amını bana sürtüyor ve bana uyguladığı tatlı işkenceden dolayı inliyorum.

Onu bu gece beceremezsin.

Eğil oğlum!

İsa.

K chertu moyu zhizn'.

Kendimi kontrol edemeyerek ellerim göğüslerine gidiyor ve gömleğinin altındaki yumuşak kabarıklıkları hissedince sanki kendiliğinden yanacmışım gibi geliyor.

Dillerimiz kontrol için savaşıyor, dişlerimiz kısıtıyor ve dudaklarımız masaj yapıyor. Bu kadın tarafından tüketildim.

Onun her santimine takıntılıyım.

İstedğim şey buydu.

Ayağa kalkarken onu sıkıca kavrayıp kendime doğru çekiyorum. Uzun ve kararlı adımlarla onu yatak odasına götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatmak için bir saniyemi ayırıyorum.

Yatağa doğru ilerledim ve onu öpmeye devam ederek yatağa yatırdım.

Bir an için öpüşmeye ara veriyor. "Muhtemelen durmalıyız."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum ağzını tekrar talep ederken.

Vücudumu onunkinin üzerine indiriyorum ve kollarımı başının iki yanına dayayarak kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum.

Zaman akıp gidiyor ve tüm bildiğim, gece boyunca öpüştüğümüz.

Everleigh altımda bacaklarını açıyor ve sikim amından gelen sıcaklığa karşı yerleşiyor.

Beklemeyi siktir et.

Öpüşmeyi keserek dudaklarım boynunda bir yol açıyor. Tişörtünü yukarı itiyorum ve o bana dur demeden önce kumaşı başının üzerinden yırtıyorum ve ağzım sert meme ucuna yapışıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor.

Parmakları saçlarımı kavırıyor ama beni uzaklaştırmak yerine göğsüne doğru daha sert itiyor.

Beni boğabilir, umurumda değil.

Diğer göğsüne de masaj yapıyorum ve aşağı inmeden önce meme uçlarını okşuyorum.

Gözlerim üç kurşun yarasının izlerine kilitleniyor ve kalbim sıkışıyor.

Her birini öpüyorum, ölmediği için kutsal olan her şeye şükrediyorum. Benim küçük savaşçım her şeyi yendi.

Taytını ve külotunu tutup bacaklarından aşağıya çekiyorum. Altımda çırlçıplak kaldığında, onu görünce nefesim kesiliyor.

İki kez seks yaptık ve bir kez bile onu çıplak görmedim.

"Çok güzelsin, moya malen'kaya lyubov."

Bacaklarını birbirinden ayırıyorum ve bu Everleigh'in gıcırtılı bir ses çıkarmasına neden oluyor.

Biz tanışmadan önce deneyimsizdi ve kaçtığımızdan beri kimseyle birlikte olmadı.

Kimsenin onunla yatmadığını tahmin ediyorum.

"Uhm... aşağıda ne yapıyorsun?" diye sorduğunda şüphelerimde haklı çıktım.

Kıkırdayarak mırıldandım, "Aklını başından almak üzereyim. Bir şeylere tutun."

"Ne?" diye fısıldıyor ama ağzım klitorisine yapıştığında sesi kısa kesiliyor.

Yavaş gidemediğim için, tahrik olup damlayana kadar amını yalayıp yutuyorum. Ne kadar sıkı olduğunu hatırlayarak, onu germek için bir parmağımı içine sokuyorum.

Kadınımın hazır olmasını istiyorum, böylece onu becerdiğimde zevk alacak.

Bölüm 42

Everleigh

Sadece bir öpücük olması gerekiyordu ama Alek'in kafası bacaklarımın arasındayken onu durdurmaya gücüm yetmiyor.

Her şeyi yavaştan alma niyetim pencereden uçup gitti.

Vücudum sımsıkı sarılıyor ve durmadığından emin olmak için Alek'in başını tutuyorum.

Bacaklarımın arasındaki vadiye baktığında neredeyse utançtan ölecektim, ama klitorisimi emmeye ve yalamaya başladığı an, zevk çok iyiydi ve utanç, niyetlerimle birlikte pencereden dışarı çıktı.

Bir parmağını içime sokuyor ve kığım yataktan kalkıyor. Kalçalarım dönüyor ve utanmadan kendimi onun ağzına sürtüyorum.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Alek."

Adam beni parmaklarken bir yandan da klitorisimi okşuyor.

Zevk karnımda patlıyor ve vücudum yoğunluktan sarsılıyor. Orgazm beni alt ediyor ve dudaklarımdan inilti ve inlemeler dökülüyor.

Çok ses yapıyorum.

Hemen iki elimle ağzımı kapatıyorum ve Alek klitorisimi bırakmıyor. Devam ediyor, uzatıyor

Yoğun bir coşku içime işliyor ve bedenimi titreyen bir karmaşaya dönüştürüyordu.

Sonunda başını kaldırdığında uyuşmuş durumdayım ve vücudumda yukarı doğru ilerlerken üç yara izini tekrar öpüyor.

Ellerimi ağzımdan çekip fısıldıyorum, "Bu harikaydı."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sonra sadece "Devam etmemiz senin için sorun olur mu?" diye sormayı düşünüyor.

Ayağa kalkıyorum ve yataktan kalkana kadar onu geriye doğru iterek, "Kesinlikle devam ediyoruz" diyorum.

Gömleğinin düğmelerini çözmeden önce kravatını çözüyorum. Yataktan kalkıp kumaşı omuzlarından itiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Göğsü ve karın kasları bir sanat eseri gibi ve parmak uçlarımı sert kasların üzerinde gezdiriyorum. Yan tarafında ve omzunun yanında birer yara izi var. Daha önce orada değillerdi.

Ellerimi kemerine götürüyorum, pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmeden önce kemerini çözüyorum.

Ellerimi kumaşın altına sokuyorum ve kumaşı bacaklarından aşağı doğru iterken gözlerim onunkilere kayıyor.

Alek ayakkabılarını tekmeliyor, pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor, çoraplarını çıkarıyor.

Sırtını görebilmek için arkasına geçiyorum ve derisinin üzerinde çaprazlama uzanan yara izleri göğsümü kabartıyor. Parmaklarımı izlerin üzerinde gezdiriyorum, kırbacın her vuruşunu net bir şekilde hatırlıyorum.

Yüzümü sırtına bastırarak fısıldıyorum: "Beni korumak için yaptığın her şey için sana hiç teşekkür edemedim."

"Bana teþekkür etmene gerek yok," diye mırıldanıyor.

Tekrar etrafından dolaşıyorum ve yüz yüze geldiğimizde kaslı vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum.

Aleti hatırladığımdan daha büyük ve umarım ilk seksimizdeki gibi acımaz.

Alek kalçalarımı kavlıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissedince yanaklarım kızarıyor.

"İlk kez bir erkeğin önünde tamamen çıplak kalıyorum," diye itiraf ediyorum.

Bekaretimi kaybettiğimde, adam o kadar aceleliydi ki, çünkü bir alışveriş merkezine park etmiştik, soyunmamıştık bile.

İkinci kez seks yaptığımda Alek ve ben zorlanmıştık.

Üçüncü seferde hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Alek'in yüzüne bir gülümseme yayılır. "Yani seni çıplak görecektik erkek ben miyim?"

Başımı salladığımda, yüz hatlarında bir memnuniyet ifadesi beliriyor. Alek bir elini kaldırıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Güzel."

"Tam bir mağara adamısın," diye takılıyorum ona.

Beni ayaklarımdan kaldırıyor ve bir an sonra sırtım yatağa çarpıyor. Vücudumun üzerinde sürünüyor ama uzanmadan önce duraklıyor. "Prezervatifin var mı?"

Başımı sallıyorum ve yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beni neredeyse güldürüyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Anında kaşlarını çattı. "Neden? Sen cinsel olarak aktif değilsin."

"Adet dönemlerimi düzenlemek için. Vincent'ı doğurduktan sonra her yerdeydim."

"Tanrım," diye mırıldanıyor üzerime yığılırken.

Onun tüm ağırlığını ve çıplak bedenini benimkine karşı hissetmek ona olan arzusun tavan yapmasına neden oluyor.

Alek gözlerimin içine bakıyor, bana o l a n sevgisi altın benekleri parlatıyor.

Başını eğiyor ve ağzı tekrar benimkini kapıyor.

Tanrım, onun Öp Üc Üklerinde kaybolabilirdim.

Elleri vücudumda geziniyor ve sanki tenimin her kıvrımını ve santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Ellerimi omuzlarına götürüp parmaklarımı kaslı sırtında gezdiriyorum. Sırtının alt kısmına ulaştığımda, kıcını kavramadan önce neredeyse tereddüt ediyorum.

Tanrım.

Alek beni yakıcı bir tutkuyla öperken, ön kolunu başımın yanına dayıyor ve aramıza uzanarak kendini girişime göre ayarlıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve alnını benimkine bastırarak gözlerimiz kilitleniyor. "Hazır mısın?"

"Evet."

Ağzının köşesi kalkıyor ve gözlerinde sevgi dolu bir dünyayla yavaşça içime giriyor.

Hava geriliyor ve aramızda bir şeyler titreşiyor. Kalbim kontrol edilemez bir sevgiyle doluyor ve hızla duygusallaşıyorum.

Rahatsız edici bir acı var, ama beni tamamen doldururken dayanılmaz bir şey yok ve sonra biraz.

Onun leğen kemiği benimkine bastırıldığında, hayatımızın en uzun dört yılından sonra nihayet bir olduk.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve ben travmatik koşullar altında sevmeyi öğrendiğim çocuğu görüyorum. Aynı zamanda beni sevmekten asla vazgeçmeyen adamı da görüyorum.

Geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi görüyorum.

Tamamen bunalmış bir halde yüzüm parçalanıyor ve "Seni çok seviyorum Alek" diye hıçkırıyorum.

Gözleri buğulanıyor ve ben de aynı duyguları onun yüzünde görüyorum. Yoğun bir rahatlama da var.

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim" derken sesi boğuk çıkıyor.

"Tam burada seni bekliyordum," diye fısıldadım.

Balonumuz etrafımızı sarıyor ve tıpkı karanlık odada olduğu gibi, Alek hareket etmeye başladığında sadece biz varız.

"Hatırladığımdan daha da sıkı olmuşsun," diye inliyor.

İlk başta yavaş bir tempo tutarak boyutuna alışmam için bana zaman tanıyor, ancak uyarılma sesim havayı doldurduğu anda yüz hatları geriliyor ve kontrolünü kaybediyor.

"Kahretsin, çok uzun zaman oldu. Uzun süre dayanamayacağım." Sesi boğuk ve vücudu titriyor.

Bana tam erişimini sağlamak için bacaklarımı olabildiğince açıyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak tırnaklarımı tenine geçiriyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Alek göğsünü benimkinden kaldırıyor ve iki elini başımın iki yanına koyarak bana çarpmaya başlıyor. Onun

İtişler güçlü ve vücudum her biriyle sarsılıyor.

"*Blyad'! ya lyublyu tvoyu kisku. Ty takoy mokryy dlya menya,*" diyor ve Rusça'ya geçtiği gerçeği bana yakın olduğunu söylüyor.

Muhtemelen İngilizce konuşacak kadar düzgün düşünemiyordur.

Ellerimi kıcına indiriyorum ve onu sıkıca kavriyorum, onu itme için itme ile karşılarken bir inilti bırakıyorum.

Saniyeler içinde Alek'in vücudu benimkine karşı sarsılıyor. Erkekliğinin daha da büyüdüğünü hissediyorum, hemen ardından saf bir memnuniyet iniltisi yükseliyor.

Tamamen büyülenmiş bir halde, zevkin yüz hatlarını sıkılaştırmasını izliyorum.

Çok yakınım ve ihtiyacım olan sürtünme için klitorisimi pelvisine sürtmeye devam ediyorum.

Orgazm olmasına rağmen Alek durmuyor. Açısını ayarlıyor ve yemin ederim dünya milyonlarca yıldızla aydınlanıyor. Yoğun zevk beni neredeyse bayılttığı için geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum ve görüşüm bir an için bulanıklaşıyor.

Orgazm çok yoğun ve ben sadece bir iniltiyle idare edebiliyorum. Alek'in ağzının benimkini kaptığını hissediyorum ve biz kendimize gelirken o da beni öpüyor.

Bölüm 43

Alek

Yan yana yatıyoruz ve Everleigh kollarımdayken, çıplak vücudu benimkine yaslanmış, öylece birbirimize bakıyoruz.

Bu mucizeyi hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama ona kavuştuğum için çok minnettarım.

Yavaşça parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, güzel yüzünün her santimini içime çekiyorum.

"Seni seviyorum,"
diye fısıldıyorum.

"Ben de seni
seviyorum."

Bu sözleri söylediğini duyunca ve onun benim olduğunu bilince, ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Sonunda.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar.

Bir kıkırdama çıkarır. "Ben de seni seviyorum."

Everleigh beni sırt üstü yatırmadan önce vücudunu kullanarak beni sırtüstü yatırıyor. Bir süredir sertleşmişim ama tekrar seks yapmak için onu zorlamıyorum. İlk iki seferde acı çektiğini hatırlıyorum ve yapmak istediğim son şey kadınımı incitmek.

Parmağının ucunu omzumdaki kurşun yarasının üzerinde gezdiriyor. "Bu yara izi nasıl oldu?"

Bir kahkaha attım ve hâlâ ona yalan söyleyemediğim için, "Viktor beni vurdu," diye itiraf ettim.

Gözleri büyür ve nefesi kesilir. "Ne? Neden?"

"Misha, Armani ve ben doğrudan bir emre itaatsizlik ettik. Birimizi öldürebilirdi ama bunun yerine ceza olarak beni omzumdan vurdu."

"Bu çılgınlık." Alnında koyu bir çatıklık oluştu. "Şimdi ondan daha da az hoşlanıyorum ve en başından beri ondan hoşlanmıyordum."

Sikeyim.

Biraz hasar kontrolü yaparak, "Bizim dünyamızda işler böyle yürür. Viktor iyi bir adam. Eğer yasaları uygulamazsa, kıyamet kopar."

Everleigh bana kaşlarını çatıp duruyor.

"Her şeyi berbat ettim ve bedelini ödemek zorunda kaldım. Bunu Viktor'a karşı kullanmayın."

Dikkatini yan tarafımdaki yara izine çeviriyor. "Bu nasıl oldu? Yeni gibi görünüyor."

"Birkaç hafta önce saldırıya uğradık. Bir kurşun beni sıyrıp geçti."

Gözlerini bana dikti. "Kulağa nasıl geldiğini duyuyor musun?" "Neyin sesini?"

Omzuma tokat atıyor. "Her an yaralanabileceğini ya da ölebileceğini bilerek nasıl yaşayabilirim?"

Sikeyim.

"İşte daha dikkatli olacağım."

"Öyle olsa iyi olur!" diye homurdanıyor. "Her günümü senin için endişelenerek geçirmeyi reddediyorum. Eve, bize döneceğini bilmek istiyorum."

Aptal gibi sırtarak soruyorum, "Ev mi? Bu birlikte yaşamamızın senin için sorun olmadığı anlamına mı geliyor?"

İki kez baktı, biraz ürkmüş görünüyordu. "Hayır, ben öyle demedim."

"Evet, öyle."

Everleigh sikimi kavrayarak beni şaşırtıyor ve beni girişine yerleştirerek üzerime doğru kayıyor. "Bu... söylediğim... şey değil," diye inliyor.

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum, onun bana sarılmış hissine çok odaklanmıştım.

Ayağa kalktım ve kıcını tuttum, içine derinlemesine sokmadan önce çekerken onu tutmaya devam ettim.

Tempoyu yavaş tutuyorum ve gözlerimiz kilitlenince kollarını boynuma doluyor.

"Çok iyi hissediyorsun,"
diye inliyorum. "Rus," diye
nefes nefese kalıyor.

"Luchshe derzhis' krepche, potomu chto ya sobirayus' zhestko tebya trakhnut'."

"Tanrım," diye inliyor, iç duvarları bir mengene gibi etrafımda kenetleniyor. "Daha fazla."

"Ty moi, Everleigh." Yüzlerimiz birbirinden bir santim uzakta ve şu anda başka hiçbir şey yok. "Ty moy. Vechno i navsegda."

Yüz hatları geriliyor ve yaklaştığını görebiliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Onu sert itişlerle doldurmaya devam ediyorum, kendi orgazmım içimi parçalamakla tehdit ediyor. "Bir şeylere tutunsan iyi olur çünkü seni sertçe becermek üzereyim." Onu çeviriyorum

Sırtını dönüp kalçalarını kavrayarak bacaklarının arasına diz çöktüm ve tekrar içine girdim. "Sen benimsin. Sonsuza kadar ve daima."

Everleigh patlıyor ve ben onun orgazmını hissediyorum.

Daha hızlı hareket ediyorum, onu tüm gücümle beceriyorum. Elleriyle ağzını kapatıyor, ben onu çiğ çiğ sikerken çiğliğinin sesini boğuyor.

Orgazmım vücudumda hızla yayılıyor, ama duramıyorum. Aramızda çok fazla sürtünme var, çenemi sıkıyorum ve saniyeler içinde Everleigh'e başka bir zevk dalgası çarpıyor.

Kendinden geçerek ağlamaya başladı ve ben ondan daha güzel bir şey görmedim.

Bedenim onunkine yaslanıyor ve nefes nefese son orgazmlarımızı yaşıyoruz.

Başımı kaldırıp ağzına bir öpücük kondurduktan sonra, "Yani benim yanıma mı taşınıyorsun?" diye sordum.

Everleigh bir kahkaha patlatır ve başını sallar. "Hayır. Daha çok erken."

"Anne," diye sesleniyor Vincent.

Hemen kalkıyorum ve banyoya koşuyorum.

Everleigh, "Annem geliyor," diye cevap verdi.

"Kahretsin."

Bir an sonra kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Oğlumu ömür boyu korkutmak istemiyorum.

Kıkırdayarak odaya geri döndüm ve boxerımı giydim.

Saate baktığımda, saatin daha sabahın üçü olduğunu fark ettim.

Kapıyı açıyorum ve Everleigh'in çarşafı s y ı r d ı ğ ı Vincent'in odasına doğru yürüyorum.

"Yatağını ıslattı mı?"

"Özür dilerim," diye burnunu çekiyor Vincent ve gözlerim temiz pijama şortunu giymekle meşgul olan oğluma kayıyor.

"Hey, hayır, kazalar olur." Yaklaştım ve onu kucağıma alarak yüzündeki gözyaşlarını sildim.

"Çünkü arabada uyuyakaldı. Eve geldiğimizde tuvalete gitmedi," diye açıklıyor Everleigh.

Vincent ancak o zaman gecenin bir yarısı olduğunu ve benim hâlâ burada olduğumu fark etti. "Gitmedin! Senin yanında uyumak istiyorum."

Gözlerim Everleigh'e kaydı. "Çok dar olacak." Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirliyor. "Yatağa. Üçümüz de yatağa."

Bir kahkaha patlatarak Vincent'ı Everleigh'in odasına götürüyorum.

Vincent'ı yatağın ortasına yatırdım ve yanına uzandım.

Gözleri göğsümdede geziniyor, sonra omzumdaki yara izine dokunuyor. "Ahın mı var?"

"Hayır. Acımıyor."

"Güçlü olduğun için mi?"

Başımı salladığımda göğsüme sarılıyor. "İyi geceler, baba."

Everleigh yatak odasına girdiğinde oğlumun ışıkları sönmüştü. Işığı kapatıyor ve Vincent'ın diğer tarafındaki yatağa tırmanıyor.

Oğlumuzun yanına uzanıyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. "İş yerinde öleceğim," diye fısıldıyor.

"Bugün izin al."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Kötü örnek oluyorsun." "Beni hâlâ seviyorsun," diye takılıyorum ona.

"Evet, biliyorum."

"Biraz uyu, *moya malen'kaya lyubov'*."

Everleigh de Vincent kadar hızlı bir şekilde uykuya dalıyor. Onların yumuşak nefeslerini dinleyerek uyanık kalıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir sakinlik kalbime yerleşiyor.

Viktor'u toplantı için ofise götürmeden önce Misha, Armani ve kendim arasında üçlü bir görüşme yapıyorum.

İlk cevap veren Misha oldu. "Vay canına. Beni arka arkaya ikinci kez arıyorsun. Mucizeler oluyor."

Armani'nin yüzü beliriyor ve Misha ile beni görünce ağzında geniş bir gülümseme beliriyor. "Bu bir sürpriz."

"Misha sürprizi bozmadan önce haberlerim var. Tiana'yı getir," diyorum.

Saniyeler sonra Tiana'nın yanağı Armani'ninkine değiyor.

"Seni görmek çok güzel, Alek," diyor.

"İyi haberlerim ve güzel haberlerim var," diye takılıyorum. Hepsi bana beklenti dolu bakışlar atıyor. "Everleigh yaşıyor."

Toplu bir alkış kopuyor ve Tiana gerçekten ağlayacak gibi görünüyor. "Aman Tanrım. Onu nasıl buldun ki?"

"Onu Viktor'un evinde buldum. Rosalie ile arkadaş olduğu ortaya çıktı."

"Bu çok duygusal olmalı. Sen nasılsın?" Armani soruyor. Misha yüzünde kocaman bir gülümsemeye sadece izliyor. "Boktan bir gösteriydi. Aklımı kaçırmış gibiydim," diye itiraf ediyorum. "Ama her şey yoluna girdi." Onlara sırtıtıyorum. "Ve bir oğlum var. Everleigh ona Vincent'in adını verdi."

"Ne oluyor lan?" Armani inanamayarak mırıldanır. "Evet. Ben bir babayım. Oğlum üç yaşında."

"Tanrım," diye fısıldar Tiana. "Tüm hayatın değişti." "Daha iyisi için," diye ekliyor Misha. "Senin için mutluyum. sen, kardeşim."

"Evet, senin adına çok mutluyuz," diye katılıyor Tiana.

"Kadınını buldun," diyor Armani. "Ama o senin bıraktığın yerden devam etmeye istekli mi?"

"Evet. Hatırladığım kadar harika biri. Sanki birbirimizi sevmek için yaratılmışız."

Gözyaşlarını tutamayan Tiana burnunu çekerek, "Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi haber. Anneme söyledin mi?"

"Henüz değil ve sakın benden önce ona söylemeye cüret etmeyin," diye onları uyarıyorum.

"Yapmayacağız," diye söz veriyor Tiana.

Uzun bir süre konuşuyoruz ve birbirimizin hayatından haberdar olma fırsatını değerlendiriyoruz.

Görüşmeyi bitirdiğimizde gülümsemekten yüzüm ağrıyor ama kalbim dolu.

Sonunda işler benim için yolunda gitmeye başladı.

Bölüm 44

Everleigh

Vincent'ı araba koltuğundan kaldırıp, Jonas'ın onu beklediği oyun alanına koşabilmesi için yere bırakıyorum.

"Benim bir babam var" diye herkesin duyacağı şekilde bağıyor.

Kulaktan kulağa sırtarak Rosalie'nin bankta oturduğu yere doğru yürüyorum.

Bir anlığına bebek arabasının içine bakıyorum ve elimi Roman'ın saçlarına götürüyorum. "Merhaba, tatlım."

Diş çıkarma halkasını çiğniyor ve parkta olmaktan memnun görünüyor.

Rosalie'ye gülümseyerek, "Beklettiğim için özür dilerim," diyorum. "Daha yeni geldim." Gözleri yüzümü tarıyor.

"Bu

Seni son gördüğümünden bu yana asırlar geçmiş gibi geliyor. Nasılsın?"

O kadar uzun zaman oldu mu?

Hızlı bir hesap yaptıktan sonra kıkırdıyorum, "Üç gün oldu."

"Arkadaşınız için endişelendiğinizde, bu bir sonsuzluktur," diye mırıldanıyor.

Onu rahatlatmak için, "Ben iyiyim Rosalie. Endişelenmene gerek yok."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Alek'in pek evde olmadığını fark ettim. Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Vincent'ı kontrol ediyorum ve onu Jonas'la birlikte jimnastik salonunda görünce dikkatimi tekrar arkadaşşıma veriyorum.

"Alek ve ben her şeyi konuştuk."

Kaşlarını kaldırıyor ve bana sabırsız bir bakış atıyor.

"Aramızda her şey yolunda."

"Ve?" Daha fazlasını paylaşmam için eliyle işaret ediyor.

"Öpüştük."

Öpüşmekten fazlasını yaptık ama bunu bilmesine gerek yok.

Rosalie mutlu bir çığlık atarak diğer anneleri ürkütür. "Bunu duyduğuma çok sevindim! Nasıl geçti?"

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor. "Gerçekten çok iyiydi." Gözlerimi büyüttüm. "Akıllara durgunluk verecek kadar iyiydi."

"Eeek... Senin adına çok sevindim." Yaklaşıyor. "Siz bir çift misiniz?"

Başımı sallıyorum ve o da kolumu tutuyor. "Bu en iyi haber. İşlerin yolunda gitmeyeceğinden endişeleniyordum."

"Sadece alışmak için zamana ihtiyacım vardı." Vincent'a tekrar bakıyorum. "Aslında kaldığımız yerden devam etmek düşündüğümünden daha kolay oldu."

"Yanına taşınmanı istedi mi? Komşu olmak harika olurdu."

Ona başımı salladım. "O sordu ama ben hayır dedim. Onunla yaşamak istemediğimden değil. Sadece tüm bu bratva olayı hakkında endişeliyim."

Rosalie'nin gözlerinde anlayışlı bir ifade beliriyor. "İlk başta biraz korkutucu olabilir ama daha güvende olacağın başka bir yer yok. Söz veriyorum." Bana umutlu bir bakış attı. "Biz

Cumartesi günü sizi aramıza katmak için bir barbekü partisi düzenliyoruz. Herkesle tanışmak için iyi bir fırsat olacağını düşünüyorum."

Saçmalık.

Davet hakkında düşünürken Vincent'a tekrar bakıyorum. Bratva, Alek'in hayatının ayrılmaz bir parçası. Onlardan kaçış yok.

Ve Rosalie'yi gerçekten seviyorum.

Bakışlarımı tekrar arkadaşşıma çevirerek başımı sallıyorum. "Orada olacağız."

Bir çığlık daha atıyor. "Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Kiminle tanışacağım?" Hazırlıklı olmak için soruyorum.

"Alexei ve Isabella. Kayınvalidemler. Mariya ve Luca'nın da orada olacağına eminim. Ve tabii ki ikizleri de."

"Maryia ve Luca kim?"

"Maryia, Alexei'nin kızı ve Luca da İtalyan mafyasının başı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Harika. Bratva ve mafya."

"Göreceksin, hepimiz senin gibi normal insanlarız."

Evet, hiç sanmıyorum.

Alek G-Wagon'u malikânenin demir kapılarından geçirdiğinde, arazinin ve köşklerin ne kadar büyük ve abartılı olduğuna bir kez daha şaşıyorum.

İki konağın arasında çimenlik bir alan var, ortasında da bir fıskiye. Herkes çoktan çim sandalyelere oturmuş ve Viktor'un bir ızgara kurmakla meşgul olduğunu görüyorum.

"İyi misin?" Alek soruyor. "Evet."

Pek sayılmaz, ama başarana kadar numara yapacağım.

Aracı durduruyor ve hepimiz iniyoruz. Ben Vincent'ın elini tutamadan, o Roman'a doğru koşuyor, Rosalie'nin sandalyesinin yanında sallanan bacakları üzerinde duruyor.

Bakışlarım her şeyden çok bir kraliçeye benzeyen güzel bir kadına takılıyor. Yanında Luca olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyor. Alexei ona bir şey söylediğinde bir kahkaha atıyor.

Yaşlı kadınlardan biri beni fark etti ve ayağa kalkarak bize doğru yürüdü.

Vay anasın!

O kadar zarif hareket ediyor ki biraz gözüm korkuyor. "Bu Everleigh olmalı. Hakkında çok şey duydum."

Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor ve şaşırtıcı bir şekilde bu beni rahatlatıyor. "Ben Isabella. Alexei'nin karısıyım."

El sıkıştık. "Sizinle tanışmak bir zevk." Eğer doğru hatırlıyorsam, seks kölelerini kurtarıyor.

"Hakkınızda harika şeyler duydum," diye ekliyorum.

"Gelin, sizi herkesle tanıştırayım." Gruba doğru yürürken, "Everleigh burada" diye seslendi.

Herkesin dikkati bana dönüyor ve kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyorum.

Alek elini belime koyuyor ve ben de onun yanına yaklaşıyorum.

Isabella her seferinde bir kişiyi işaret ediyor. "Bu kızım Mariya ve damadım Luca."

"Merhaba." Midem gergin bir sinir yumağı.

Başka bir çifte geçiyor. "Bu Viktor'un babası Demitri ve eşi Ariana."

"Merhaba." Yine ciyakladım. "Sizinle tanışmak bir zevk." demeden önce boğazımı temizliyorum.

"Diğer herkesle tanıştın," diyor Isabella ama sonra ekliyor, "Ah bekle. Bu ikisi benim torunlarım, Alex ve Lucian. Alex kocamla aynı adı taşıyor, bu yüzden karışıklığı önlemek için adını kısalttık."

"Anladım."

Rosalie ayağa kalkıyor ve bana geniş bir gülümseme vererek sarılmak için yanıma geliyor. "Geldiğine çok sevindim."

"Birkaç kez neredeyse korkuyordum," diye itiraf ediyorum. "Gel yanıma otur."

Açık bir sandalyeye doğru çekiliyorum ve otururken Alexei ve Viktor'a gülümsüyorum. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil ufaklık," diyor Aleksey. Alek, Viktor'a "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorar. "Otur ve biraz dinlen" diye emrediyor patronu.

Alexei sağımda oturuyor, sandalyesini daha yakına kaydırıyor. "Bir kitapçınız olduğunu duydum?"

"Evet, Vincent doğmadan önce açmıştım."

"Sanırım okumayı seviyorsunuz?"

Başımı salladım. "Kitapları severim."

"En sevdiğin hangisi?"

Adama aklını kaçırmış gibi kaşlarımı çatıyorum. "Favori seçmek imkansız."

"Tamam." Gözlerinde alaycı bir parıltı görüyorum. "Bana ilk beşini söyle."

"Ona işkence ediyorsun, Alexei," diye kıkırdar Alek. "Biliyorum," diye itiraf ediyor Alexei. "Eğlenceli."

Emekli bratva patronuna başımı sallıyorum. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"Savaş Sanatı," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandım.

"İçecek bir şey ister misin?" Viktor bana sordu. "Ahh... ne var?"

"Her şeyi."

"Bir kadeh şarap iyi olurdu. Yarı tatlı?"

Çeşitli içeceklerin bulunduğu bir masaya doğru yürürken onu izliyorum ve bir anda kalkıp ona katılıyorum.

"Vincent için bir soda alacağım," diyorum. Şişeyi alıp kırmızı bir solo bardağa biraz döküyorum. Gözlerim bir bardağa şarap doldurmaya odaklanmış olan Viktor'a kayıyor.

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Ahh..."

Gözleri bana kayıyor.

"Bana doğruyu söyleyebilir misin? Alek ile bu ilişkiyi sürdürürsem Vincent ve benim için ne kadar tehlikeli olur?"

Viktor vücudunu bana doğru çeviriyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Burada güvende olacaksın, ama aynı şeyi garanti edemem."

evinizde kalmaya karar verirsiniz. Tek başına kolay bir hedefsin."

"Başka bir deyişle, mümkün olduğunca çabuk mu hareket edelim?"

Başını sallıyor. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Senin güvenliğin ve Alek'in akıl sağlığı için. Son dört yıldır cehennemde yaşadım. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim Everleigh. Kaçınılmaz olanla savaşmak için bir neden yok."

Doğru.

"Sadece güvenlik konusundan emin olmak istedim."

Ailesini işaret ediyor. "Sen ailenin bir parçasısın. Sana hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum." Bir an duraksıyor, sonra ekliyor: "Aptalca bir şey yapmadığın sürece."

Bu bir tehdit mi? "Gibi mi?"

"Kendi başına kaçmak gibi. Korumalarınızı daima yanınıza alın."

"Sadece Peter var," diyorum.

"Daha fazlasına sahip olacaksın," diye beni temin ediyor. "Alek benim için önemli ve onu akli başında tutmak istiyorum, bu yüzden güvenliğiniz bir öncelik."

Vay canına.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar.

Çabucak başımı salladım. "Evet. Sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim."

Gazoz bardağını Vincent'a götürüyorum ve biraz içmesini izledikten sonra, "Bardağı yanımda tutacağım bebeğim. Susadığında gelip bir yudum al."

"Tamam, anne."

Tekrar yerime oturduğumda Alek'e bakıyorum. Bana göz kırpmıyor, ağzını bir sırıtış kaplıyor.

"Viktor'la ne konuştunuz?" Rosalie soruyor.

"Vincent ve benim buraya taşınmamız durumunda güvenliğimizi."

Yüzünde mutlu bir gülümseme oluşur.

"Sabırsızlanıyorum. Çok harika olacak. Eşyalarını toplamak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Alek ve Rosalie'ye biraz şans versem, güneş batmadan önce bizi buraya taşıyacaklarını hissediyorum.

Yine de itiraf etmeliyim. Hayatımda beni önemseyen insanların olması güzel.

Bölüm 45

Alek

Everleigh'nin rahatladığını görmek beni de rahatlatıyor. Erken ayrılmak isteyeceğinden endişeleniyordum ama yemek neredeyse hazır ve o da eğleniyor gibi görünüyor.

"Viktor'la nasıl tanıştınız?" diye sorar Rosalie'ye.

Oh, lanet olsun. Çok erken konuştum.

"Onu ben kaçırdım," diye mırıldanıyor Viktor ızgaradan.

Everleigh güler, "Komik." Rosalie'ye tekrar bakıyor. "Peki, nasıl tanıştınız?"

"Hayır, gerçekten. Viktor beni on sekizinci doğum günümünden bir hafta önce kaçırdı."

Everleigh'in ağzı açık kalıyor, sonra gözleri Isabella'ya kayıyor. "Ama ben senin insanları seks köleliğinden kurtardığını sanıyordum?"

Yüce İsa.

Ben söze girmeden Viktor, "Rosalie yirmi bir yaşına gelene kadar bekledim. Hakkımı ver."

Rosalie elini Everleigh'in koluna koydu. "O mükemmel bir beyefendiydi. Beni kaçırarak hayatımı kurtardı. Sonra gitmeme izin verdi ve beni tekrar kurtarmak zorunda kaldı. Şimdi ömür boyu benimle kalacak."

"Ah," Everleigh'in ağzından bir kelime çıkıyor, sonra Isabella'ya özür dileyen bir bakış atıyor. "Özür dilerim. Kelimeleri sansürleyemedim ağzımdan çıktı."

"Sorun yok." Isabella sanki Everleigh ona hakaret etmemiş gibi konuyu geçiştiriyor. "Ama evet, seks ticareti mağdurlarını kurtarıyorum. Bu benim için bir tutku."

"Bence bu harika."

"Başka ne harika biliyor musun?" Alexei soruyor.

Everleigh başını salladığında, adam kucağına bir kitap koyar. "Oku bunu. Gelmiş geçmiş en iyi edebiyat eseri."

"Savaş Sanatı'nın en sevdiğin kitap olduğunu söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım," diye mırıldandı kadının kitabı karıştırırken.

Alexei kitaptan bir alıntı yapıyor: "En büyük zafer, savaş gerektirmeyen zaferdir." "Sun Tzu bilge bir adamdı."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Everleigh, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Okumaya başlıyor ve Alexei daha da yaklaşarak başka alıntıları işaret ediyor.

İşte bir baba böyle olmalı.

Duygularım göğsümde kabarıyor çünkü Alexei hepimizin babası.

Oğluma sarılma ihtiyacı duyarak kalkıp Alex ve Lucian'la oynadığı yere doğru yürüyorum.

Beni işaret etti. "Bu benim babam."

Yanına çömeliyorum ve onunla oynamak için kışımın üzerine oturmadan önce başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Dakikalar sonra Viktor seslenir, "Yemek hazır."

Ayağa kalktım ve Vincent'ı göğsüme kaldırdım. "Sosisli sandviç ister misin, dostum?"

"Evet. İki tane istiyorum."

"Lütfen."

"Lütfen, baba."

Bana baba demesi hiç eskimeyecek.

Everleigh iki tabak aldı ve üzerlerine biraz yiyecek koydu.

"Otur da yemeğini ye."

"Evet anne," diyorum onu kızdırmak için.

"O senin annen değil," diye gülüyor Vincent.

"Benim için ne ifade ediyor?" diye soruyorum.

"O senin...ahh...o senin karın."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına," diye mırıldanıyorum.

Vincent'ı bir sandalyeye oturtuyorum ve Everleigh'in benim tabağını bana vermeden önce ona tabağını vermesini bekliyorum.

"Teşekkür ederim, *moya malen'kaya lyubov'*."

"Bir şey değil." Kendisi için yiyecek almaya gidiyor ve yanıma oturduğunda Demitri'ye bakıyor. "Hep böyle sessiz midir?"

Patates salatasından bir ısırık alırken başımı sallıyorum.

"Demitri, Alexei'nin bakıcısı."

"Bekçi nedir?"

Demitri konuşmamıza kulak misafiri oluyor ve "Alexei'yi koruyorum" diye cevap veriyor.

"Oh... yani koruma gibi mi?" Everleigh ona sorar.

Demitri başını sallar. "Hayır, bundan daha fazlası var. Ömür boyu Alexei'ye yeminliyim. O nereye giderse, ben de oraya giderim."

"Vay canına," diye fısıldıyor kadınım. "Ne zamandır onun bakıcısısın?"

"Neredeyse elli yıl."

"Vay anasını." Kıkırdamaya başladı. "Bu çok etkileyici."

"Ye, *moya malen'kaya lyubov'*," diye hatırlatıyorum ona.

"Oh, doğru."

Daha yakına eğilip fısıldıyorum, "Yoksa sonra tatlı yiyemezsin."

Alevde kızartılmış mısırından bir ısırık almadan önce bir kahkaha patlatıyor.

Eve vardığımızda Vincent derin uykudaydı. Evden ayrılmadan önce tuvaleti kullandığından emin oldum, umarım yatağını ıslatmaz. Geçen gece o kadar üzgün olmasından nefret ediyordum.

Ona iyi geceler öpücüğü vermeden önce Everleigh'in pijamalarını giydirmesine yardım ediyorum. Kadınının oğlumuzu öpmesini bekliyorum, sonra elinden tutup onu oturma odasına götürüyorum.

"Peki, barbekü hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce kanepeye oturduk, "Şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gitti. Alexei ile konuşmak gerçekten hoşuma gitti."

"O harika bir insan," diyorum. "Viktor'la ne konuştunuz?"

"Hmm... bilmek istemez miydin," diye takılıyor bana. "Ona Vincent ve benim seninle birlikte malikanede yaşarsak güvende olup olmayacağımızı sordum."

"Ne dedi?"

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Onun için önemli olduğunu söyledi, bu yüzden güvenliğimiz öncelikli çünkü seni akli başında tutmak istiyor."

Bir kahkaha patlattım. "Ve? Bu daha erken taşınma fikrini değiştirdi mi?"

Omzunu kanepenin arkasına yaslıyor, vücudu bana dönük. "Bu evi satmak istemiyorum."

"Yatırım olarak saklayabilirsin." Bir an düşünüyorum, sonra göğsümde heyecan kabarıyor. "Ya da senden kiralayabilirim?"

"Bu aptalca olurdu. Burada kim yaşar ki?"

"Annem." Yüz ifadem ciddileşiyor. "Onu mümkün olan en kısa sürede ABD'ye getirmek istiyorum. Rusya'da yapayalnız olmasından nefret ediyorum."

"Bu harika olurdu." Everleigh bana endişeli bir bakış attı. "Sence benden hoşlanacak mı?"

"Annem az konuşan bir kadındır. Farklı bir dünyadan geliyor ama zamanla anlaşıcağınıza eminim."

Ona Everleigh ve Vincent'tan bahsetmedim. Bunu yüz yüze yapmak istedim.

"İngilizce konuşabiliyor mu?"

Başımı salladım. "Evet. Hepimize ders aldırıldı." "Onu Amerika'ya ne zaman getireceksin?"

"Viktor'la konuşmam gerekiyor ama bir randevu alır almaz size haber veririm."

Biraz şansla, önümüzdeki birkaç hafta içinde annemi almaya gidebilirim. Ama Viktor'un onayına ihtiyacım var çünkü babamla da hesaplaşacağım.

Konuşmayı asıl konumuza geri getirerek, "Ne zaman yanıma taşıyorsun?" diye soruyorum.

"Oh, I Yapma. Biliyorum." Everleigh dalga geçiyor Ben. "Bu Sizce de her şey biraz hızlı olmuyor mu?"

"Hızlı, benim Göt. Bu olmuştur dört yıllar içinde ve Everleigh. Bence çok gecikti."

"Madem öyle diyorsun." Bana şakacı bir bakış attı.

"Sanırım ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?" Ben soruyorum.

Başını salladığında, yüzünü tutuyorum ve her zamanki gibi onu öpüyorum. Nefesi kesilip biraz da sersemlediğinde ağzını serbest bırakıyorum.

"Hayatımın aşkı ve oğlum sonunda bana geri dönüyor."

Everleigh'in kehribar rengi gözlerinde aşk parlıyor.

"Vincent haberi duyduğunda yerinden fırlayacak."

Kanepeye yaslanıyorum ve kadınımı kollarıma çekiyorum.

"Bana baba demesine bayılıyorum."

"Senin için dünyaları düşünüyor, Alek."

Yüzüme bir sırtıma yayılıyor. "Kendimi yenilmez hissettiriyor."

"Sana nasıl hissettiriyorum?" diye soruyor.

"Sürekli tahrik olmanın dışında mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Beni yaşayan en şanslı adam gibi hissettiriyorsun."

Everleigh'in ifadesi yeniden ciddileşir. "Vincent için bir tür yatırım açmak istiyorum. Eğer başımıza bir şey gelirse, ona maddi olarak bakılmasını istiyorum. Ailem bunu benim için yaptı ve çok yardımı oldu."

"Yarın onun için bir yatırım ayarlayacağım," dedim. Suikast için aldığım paranın yarısını kendi hesabıma aktaracağım.

Oğlum.

Kahretsin, aileme bakabilmek iyi hissettiriyor.

Bölüm 46

Everleigh

Alek sürekli yanına ne zaman taşınacağımızı sorup duruyor. Adam bütün bir hayatı toparlamanın zaman aldığını anlamıyor.

Tabii ki yardım için adam getirmeyi teklif etti ama ben burada ayak diredim. Bu kendi başıma yapmak istediğim bir şey.

Gündüzleri işe gidiyorum, geceleri de birkaç kutu hazırlıyoruz. Bu bizim rutinimiz haline geldi.

Acele etmemeyi seviyorum, bu şekilde Alek'le yaşama fikrine alışabilirim.

Kitapçada tezgâhın arkasında oturmuş Vincent'ın arabalarıyla konuşmasını dinlerken bir yandan da yeni kitaplar için sipariş veriyorum. Bu kitaplardan biri Sun Tsu'nun Savaş Sanatı.

Okumak ve Alexei'nin onu neden bu kadar çok sevdiğini görmek istiyorum.

Düşüncelerim barbeküye yöneldi ve itiraf etmeliyim ki bundan çok keyif aldım. Ve Rosalie haklıydı. Herkes oldukça normal görünüyordu.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki silahlar ve dünyanın sonunu planlarken puro içen adamlar?

Bir kahkaha attım. Ne aptalca bir düşünce.

Her neyse, Isabella ve Ariana'dan gerçekten etkilendim. Bence yaptıkları şey inanılmaz.

Luca ya da Demitri ile fazla konuşmadım. Sahip oldukları unvanlar nedeniyle Luca ve Viktor'a karşı biraz temkinliyim ve Demitri sadece sessiz bir insan.

Kapı zili çaldığında Alek'i görmeyi bekliyor ve geniş bir gülümsemeyle bakıyorum.

Barry'yi görünce yüzüm dondu.

April'ı incittikten sonra o piç kurusu dükkanımda hoş karşılanmıyor. "İyi günler." Gülümsüyor ve ben onun ne kadar sürünge olduğunu görüyorum. sahte gülümsemesiyle.

Tezgâhın arkasındaki sandalyemden kalkarak Vincent'ın köşesine biraz daha yaklaştım. "Lütfen gidin. Dükkânımda istenmiyorsunuz."

Ancak o zaman Alek'in bana verdiği panik butonunu hatırlıyorum ve hemen anahtarlarımı kapıyorum.

"Hey şimdi," diyor Barry, elleriyle 'barış içinde geldim' anlamına gelen evrensel işareti yaparak. "Bir müşteriyle bu şekilde konuşulmaz."

"Sen benim müşterim değilsin," diyorum, ses tonum gergin. "Git buradan."

Barry isteklerime saygı göstermek yerine daha da yaklaştı. "Çok kaba davranıyorsun."

"Ve sen de tacizci bir pisliksin. Sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşıp bütün kadınları rahatsız ettiğini biliyorum."

İnanılmaz bir kahkaha patlattı. "Vay canına. İyi bir adam sana ilgi gösteriyor ve sen bunu büyütüyorsun. Sen her türlü delisin, bayan."

Tekrar yaklaşıyor ve tam o sırada Vincent kitapların olduğu koridordan hızla geliyor. "Babam burada mı?" Yüz ifadesi heyecandan temkine dönüşür.

Barry oğluma doğru bir adım atıyor ve ben de tıslıyorum, "Bizden uzak dur."

Kapı zili çalıyor ve Alek içeri girerken gözlerim ona kayıyor. Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Dürüst olmak gerekirse, biraz dengesiz görünüyor.

Peter, Alek'in hemen arkasında.

Alek Vincent'a doğru yürüyor ve oğlumuzu kucağına alarak kollarıma bırakıyor. "Biri bana burada neler olduğunu anlatmak ister mi? Dışarıdan biraz harareti görünüyordu."

"Barry de tam gidiyordu," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak. Barry, Alek'e bakıyor ve o cüretkâr bir şekilde çenesini kaldırdığında, midem sıkışıyor.

Olamaz.

Barry, Alek'e "Güzel bayanla konuşuyorum," der. "Sen kendi işine bak."

Adamımın kaşı kalkıyor ve gözleri kısılıyor. "Ben kendi işime bakıyorum. Sen benim karımla konuşuyorsun."

Barry bir kahkaha atar. "İyi denemeydi. Bana dul olduğunu söyledi." Gözleri bana kayıyor. "Tabii bana yalan söylemediysen."

"Ölümden döndüm, sikik herif," diye homurdanıyor Alek.

Alek'e bakıp açıklıyorum: "Bir ya da iki hafta önce gelip bana çıkma teklif etti, ben de sürekli hayır dedim. Sonra kahvecideki April'la çıktığını, April onunla yatmayınca da gözünü morartıp dudağını patlattığını öğrendim. Görünüşe göre sokakta bir aşağı bir yukarı dolaşıp tüm kadınlarla sohbet ediyormuş."

"Hey Şimdi," diye kıkırdar Barry. "Daha fazla yalan yayma."

Alek o kadar hızlı hareket ediyor ki, yumruğu Barry'nin burnuna değdiğinde irkilerek bir çığlık atıyorum. Barry'ye tekrar yumruk atmadan önce bir saniye bile geçmedi.

Peter, Barry'nin geriye düşmesini engeller, ardından Alek "Onu dışarı çıkarın" emrini verir.

Alek, Vincent ve bana baktı. "Burada kal."

 adamın gidiŐini izliyorum. Caddeyi geçiyorlar ama sonra G-Wagon'un arkasında kayboluyorlar. Alek'in arkasına bir Şey sıkıŐtırıp ceketini düzeltirken bize doğru yürüdüğünü görene kadar nefesimi tutuyorum.

Kitapçıya girdiğinde bize doğru yaklaşıyor ve kolunu bize doluyor.

Barut kokusu alıyorum ve gözlerim açılıyor.

Geri çekilip yüzümdeki Őoku görünce Vincent'ı kollarımdan alıp ayağa kaldırıyor. "KŐene git, dostum. Annenle konuşmak istiyorum, sonra gelip seninle oynayacağım."

"Tamam, baba."

Vincent koşarak uzaklaşıyor ve Alek gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "İyi misin, *moya malen'kaya lyubov'*?"

Endişeli yüzüne odaklanmadan önce birkaç kez başımı sallıyorum. "Barry'yi sen mi vurdun?" Vincent duymasın diye fısıldıyorum.

Alek ellerini kaldırıyor ve yüzümü ervelediğinde yine barut kokusu alıyorum.

"O Őerefsiz için endiŐelenme. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Gözlerimi Alek'e diktim. "İnsanları öylece vuramazsın!"

"The siktir I yapamam." o enstantane.

"Hayır bir hakaretler ve karımı taciz ediyor.
Hiç kimse."

Karısı. Alek bana sürekli öyle diyor.

Odaklanmanız gereken şey bu değil!

"Yine de etrafta dolaşıp insanları öldüremezsın," diye karşı çıkıyorum. "Bu doğru değil."

"Benim dünyamda öyle, Everleigh. Seni ve Vincent'ı güvende tutmak benim önceliğim. Eğer bu gezegendeki insanların yarısını öldürmem gerekiyorsa, bunu yaparım."

Sakin bayılmaya kalkma, Everleigh.

Alek'e bakıyorum ve onun son derece ciddi olduğunu görünce bu tartışmayı kazanamayacağımı anlıyorum.

Eğilip ağızma şefkatli bir öpücük kondurmadan önce bir süre birbirimize bakıyoruz. Başını kaldırdığında fısıldıyor: "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin *vermeyeceğim*. Bana seni bildiğim tek şekilde koruma özgürlüğünü ver."

Alek böyle biri ve her zaman da böyle olacak.

İlk elden deneyimlediğim bir şiddet dünyasından geliyor.

Alek onu durdurmasaydı Barry'nin ne yapacağını bilemeyiz. İleride istismarcı bir koca ya da lanet bir seri katil olabilirdi. Bratva'nın düşmanlarından biri olabilirdi.

İnsanların iyi olanı yapacağına güvenemiyorum. Bizim dünyamızda olmaz.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"İyi miyiz?" Alek soruyor.

"Evet, iyiyiz."

Tekrar eğiliyor ve bu sefer beni, keşke evde olsaydık da bunu daha ileri götürebilseydik diye nefesim kesilene kadar öpüyor.

Öpüşmeyi kestiğinde gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Romantik bir şeyler planlamak istiyordum ama bu geçmişte kaldı."

Sözleriyle kafam karışırken, cebinden küçük siyah kadife bir çanta çıkarmasını izliyorum. Avucunun içine bir yüzük bıraktığında gözlerim açılıyor.

Alek, "Bu izleme cihazı," diye açıklıyor ve sol elimi tutarak yüzük parmağıma kocaman bir elmas yerleştiriyor.

Başparmağı yüzüğün üzerinde geziniyor. "Umarım bu erkekleri uzak tutar."

Bir kahkaha attım. "Yani seninle evliymişim gibi mi davranmalıyım?"

Alek'in gözleri benimkilere kayıyor. "Numara yapmak yok, *moya malen'kaya lyubov'*. Sen benimsin, ben de senin. Sonsuza dek ve daima. Annemi ABD'ye yerleştirdikten sonra bunu yasal hale getireceğiz."

"Romantik bir düşün istiyorum," diyorum. Ağzının kenarları kalkıyor.
"Tamam."

Bölüm 47

Alek

Kadınım aşılmaya çalışan, sonra da benim önümde onu aşağılayan o salağa hâlâ çok kızgıyım.

Barry'nin karnına iki kurşun gömdüğüm ve Peter'a cesedi ortadan kaldırmadan önce kan kaybından ölmesine izin vermesini emrettiğim anı beni sakinleştiren tek şey.

Lanet olası bir hafta oldu ve Everleigh toparlanmakta acele etmiyor. Vincent'ı çoktan yatırdık ve oğlum rüya aleminde, ancak yakında yatacakmışız gibi görünmüyor.

Keten kutusuna ters ters baktıktan sonra, "Neden bana acı çektirmeyi seviyorsun?" diye mırıldandım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım."

Kutuya bir kez daha ters ters bakıyorum. "Toplanman çok uzun sürüyor. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor ve çenesini kaldırıyor. "Kötü ruh halinin acısını benden çıkarma."

Anında yüzümü bir azizin yüzüne dönüştürdüm. "Özür dilerim, *moya malen'kaya lyubov'*. Seni ve Vincent'ı sağ salim evime yerleştirir yerleştirmez Rusya'ya gidip işlerimi halledebilir ve annemi eve getirebilirim."

"Oh." Toplanma alanı haline gelen mutfağa göz gezdiriyor. "Sen Rusya'ya gidebilirsin, ben de

paketleme. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

"Seni bu evde yalnız bırakmayacağım," diyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Everleigh bir an düşündü, sonra iç geçirdi, "Peki, her şeyi toplamaya yardım etmeleri için adam getirebilirsin." Bana uyarı dolu bir bakış attı. "Ama her şeyi düzgünce paketleyecekler. Eşyalarımın kutulara atılmasını istemiyorum."

Teslim olduğu için rahatlamış bir şekilde, "Her şeyi özenle hallettiklerinden emin olacağım" diye söz veriyorum. Sol elini tutup onu kendime çekerken başparmağım parmağındaki yüzüğümün üzerinden geçiyor. "Yani artık toparlanmak zorunda değilsin ve bana biraz ilgi gösterebilirsin."

"Ne tür bir ilgi istiyorsun?" diye soruyor.

"Kendimi senin derinliklerine gömdüğüm türden," diye mırıldanıyorum, ses tonum alçak ve derin.

Gözbebekleri büyüyor ve yanakları arzuyla kızarıyor.

"Bir şey olmadan önce duş almam gerek," diyor.

Arkamı dönerken elini tutuyorum ve ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu koridora sürüklemeyi önce alarmı çalıştırıyorum.

Yatak odasının kapısını kapattım ve onu banyoya çekip muslukları açtım.

Elbisesini tutup kumaşı başının üzerine çektiğimde bir kahkaha patlattı.

"Birinin acelesi var," diye dalga geçiyor benimle.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum sütyenini açıp külotunu çıkarırken.

Soyunmaya başladığımda Everleigh gülümseyerek beni izliyor. Silahımı tezgahın üzerine koyuyorum, böylece ulaşabiliyorum. Çıplak olduğumda, gözlerinde yoğun bir arzu yanıyor.

Bedenim onunkine çarpıyor ve asla kaybolmayacak bir aceleyle ağzını talep ediyorum. Everleigh için her zaman çaresiz olacağım.

Onu tüm ruhumla öpüyorum ve sevgimin her zerresini ona akıtıyorum.

Onu nefessiz bırakıp büyülediğimde, yüzünü bana dönecek şekilde çeviriyorum ve "Tezgâha tutun" diyorum.

Kıcını kendime doğru çekip ayağımla bacaklarını ayırdığımda bir şeye tutunması için ona ancak zaman tanıyorum.

Ağrıyan sikimi amının girişiyle hizalayarak içine giriyorum. Sıcaklığı etrafımı sararken içimden bir inilti yükseliyor.

"Alek," diye soluyarak kendini ayak parmaklarının üzerine kaldırdı.

Göğsümü sırtına bastırıyorum ve kolumu onun etrafına sararak parmaklarım klitorisini buluyor. Kadınımın içine girmeye başladığımda, klitorisini çimdikliyor ve ovuyorum.

Onu tüm gücümle beceriyorum, sonunda o şerefsizin kadınımınla konuştuğunu gördüğümde beri göğsümde kaynayan öfkeden kurtuluyorum.

Everleigh inliyor ve inliyor, çıkardığı sesler onu daha sert ve daha sert becermemi sağlıyor.

"Alek," diye ağlıyor. "Lütfen. Çok yaklaştım."

Aletimi G noktasının olduğunu bildiğim yere doğru eğiyorum ve bir saniye içinde vücudu kasılırken etrafımda kenetleniyor.

Kendi kurtuluşumu kovalarken onu ayakta tutmak için daha sıkı tutuyorum.

Alnımı boynunun arkasına bastırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve yoğun zevk bedenimi ele geçirirken bacaklarım altımda yol vermekle tehdit ediyor.

Everleigh bana bu mutluluğun tadını çıkaracak zaman bırakmadı. Arkasını döndü ve beni tekrar duşa itti. Ağzı benimkine çarparken ılık sprey bana çarpıyor ve kadınımda beni öpüyor.

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum ve kıını tutarak onu kuağıma çekiyorum, kendimi duş zemininde oturma pozisyonuna indiriyorum.

pşmeye devam ederken yüzlerimizde damlacıklar oluşuyor ve ellerim vücudunu okşuyor, göğüslerinin, kıvrımlarının ve poposunun verdiği hissin tadını çıkartıyorum.

Ona asla doyamayacağım. Everleigh'e olan alığım doymak bilmiyor.

Sertleşmem uzun sürmüyor ve kadınımda tekrar doldururken, birbirimizi şefkatli dokunuşlar ve sevgi dolu öpücüklerle seviyoruz.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, itişlerim yavaş ve derin. Bir orgazmın peşinde değilim ama ruh eşimle bir olmanın tadını çıkartıyorum.

Etrafımızda bir baloncuk oluşur ve sadece bizim olduğumuz derin bir seviyede bağlantı kurarız.

Everleigh ve Vincent malikânedeki kulübede güvende olduklarına göre, Rusya'ya gidebilir ve onların güvenliği konusunda endişelenmeyebilirim.

Ben yokken Everleigh yerleşecek ve kulübeyi evimiz yapacak.

Viktor ve Alexei ile özel bir jette oturuyorum. Adamlara babamı tek başıma halledebileceğimi söyledim ama tek başıma gelmeme izin vermediler.

Viktor telefonunda bir şeyler okurken Alexei bana bakıyor. "Everleigh'in nişan yüzüğü taktığını fark ettim. Ne zaman evlenme teklif ettiniz?"

"Ben yapmadım. Sadece parmağına taktım," diye itiraf ediyorum.

Kahramanım aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Hayır, bana şaka yaptığını söyle."

"Romantik olsun istedim ama ona asılan bir pislik vardı ve aklımı kaybettim. Düğünle bunu telafi edeceğim."

Alexei başını sallar. "Sen daha iyisin. Düğün ne zaman?"

"Annem yerleştikten sonra ailemi Hawaii'ye götüreceğim. Everleigh hep oraya gitmek isterdi ama dört yıl önceki pusu ve bok gösterisi yüzünden bir türlü gidemedi."

"Bu özel olacak. Ne zaman gitmeyi planladığını bana söyle, ben de ayarlamaları yapayım, böylece işi berbat etmezsin." Ben itiraz edemedim, "Bu benim sana düğün hediyem olacak." diye ekledi.

"Teşekkür ederim."

"İniyoruz," diyor Viktor bize. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Bu sonunda babamı öldüreceğim anlamına geliyor.

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Dört yılı aşkın süredir hazırım."

Viktor başını sallar. "Sen onun kışına tekme basmadan önce ben de bir şey söyleyeyim."

"Tabii ki."

Uçak alçalırken adrenalinim yükseliyor. St. Monarch'ta eğitim için ayrıldığımdan beri Rusya'ya geri dönmemiştim. Ülke benim için güzel anılar barındırmıyor.

Özel jetten indiğimizde küçük bir ordu bizi bekliyor. Viktor, dünyanın bu tarafında birkaç düşmanımız olduğu için bratva askerlerinin bize eşlik etmesini ayarladı.

Hepimiz ciplere doluştuk ve çok geçmeden ailemin evine doğru yola çıktık. Geleceğimi kimseye söylemedim, bu yüzden sürpriz benim tarafımdaydı.

Ailemin evine yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor ve tüm cipler evin önünde durduğunda dışarıdan her şey sakin görünüyor.

Dışarı çıkıyorum ve arkamda Viktor ve Alexei olduğu halde ön kapıya doğru yürüyorum. Anahtarlarım yok ve bir hareket duymadan önce kapıyı iki kez çalmam gerekiyor.

Kapı açılıyor ve annem beni gördüğünde anında gözyaşlarına boğuluyor.

"*Zaika!*" Kendini kollarıma atıyor ve beni gördüğü için mutluluktan hıçkırarak ağlarken bana sarılıyor.

Annemin omuzlarından tutarak, yüzünü inceleyebilmek için onu geriye doğru itiyorum. Eski ve yeni çürükler var ve annem daha yaşlı görünüyor. Evde sadece annem ve kendisi olduğu için artık daha cesur davranıyor gibi görünüyor. Hepimiz evdeyken, göremediğimiz yerlerde morluklar bırakırdı.

Kahretsin, daha erken gelmeliydim.

"Seni eve götürmeye geldim," diyorum. "Git yanına ne almak istiyorsan al."

Şok, yüzünün gevşemesine neden olur. "Gerçekten mi? Benimle oynama, *zaika*. Kalbim bunu kaldıramaz."

Avucumu yanağına bastırıyorum ve eğilerek onunla göz göze geliyorum. "Toparlan anne. Seni de yanımda götüreceğim."

Onu evin içine kadar takip ediyorum, sonra soruyorum, "Nerede o?" "Çalışma odasında," diye mırıldanıyor.

Merdivenlere doğru başımı salladım. "Git toparlan."

Annemin aceleyle merdivenleri çıkmasını izliyorum ve iki muhafıza bakıyorum. "Onunla git."

Onu ikinci kata kadar takip ettiler ve annem yolumdan çekilince çalışma odasına doğru yürüdüm.

Ev anılarla dolu ama onların zihnimi bulandırmasına izin vermeyi reddediyorum.

Kapıyı çarparak açıp çalışma odasına girdiğimde, babam kafasını kaldırdı ve yüzünde agresif bir ifade belirdi.

Belli ki beni değil annemi bekliyordu.

Yüz hatlarında şok dalgaları belirir ama Viktor ve Aleksey'i görünce hızla masasının arkasından fırlar, gülümser

yüzüne yayılıyordu.

"Rusya'ya geleceğinizi bilmiyordum," diyor patronlarına.
"Katerina'ya bir ziyafet hazırlatırdım."

"Buraya dostça bir ziyaret için gelmedik," diyor Alexei.
Babam Viktor'un emrinden çok daha uzun süre Alexei'nin emrinde çalıştı.

Alexei yanıma geliyor, sonra Viktor'a ne söylemek istiyorsa söylemesini işaret ediyor, böylece işleri halledebiliyoruz.

Hayatımı mahveden adama bakarken, damarlarımda muazzam bir öfke dolaşıyor.

Bizi bulması çok uzun sürdüğü için kardeşimi kaybettim.

Everleigh'i bir yük olarak gördüğü için, onu dört acı dolu uzun yıl boyunca kaybettim.

Oğlumun doğumunu kaçırdım.

İlk adımlarını ve sözlerini özledim.

Bu adam yüzünden annem çok acı çekti.

"Vincent," diyor Viktor. "Son birkaç yıldır ne istiyorsan onu yapıyorsun. İzin vermediğim anlaşmalar düzenliyor ve kendi cebini doldurmak için düşmana bir bratva prensesi vaat ediyorsun."

"O mesele halledildi," diyor babam, yüz hatlarını gerginleştiren temkinli bir ifadeyle.

"Hayır, olmadı," diye mırıldandı Viktor. "Gerçekten de hiçbir sonuç olmadan istediğini yapmana izin vereceğimi mi sandın?" Karanlık bir kıkırdama çıkarır. "Bana itaat etmediği için Alek'i vurdum. Ne oldu?

Yaptığın her şey için yarım kilo et talep etmeyeceğimi mi düşündün?"

Babam bir saygı göstergesi olarak elini masaya koydu ve "Hemen şimdi, burada ödeyeceğim" dedi.

Aleksey bir adım öne çıkar ve başını eğerek yavaşça başını sallar. "Sen benim en iyi adamlarımdan biriydin."

"Teşekkür ederim, efendim."

Alexei iç geçirdi, "O zaman sıçtın batırdın." Yüz hatları gittikçe koyulaşıyor, ta ki tüylerimi diken diken eden bir ifadeyle babama bakana kadar. "Vincent, en büyüğün, St. Monarch'taki eğitiminde gayet iyiydi. Bratva için büyük bir değer olabilirdi." Babama bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer geleceğimizi korumazsak, bir geleceğimiz olmayacak. Meseleleri kendi ellerine aldığın için iyi bir askeri kaybettik. Bu da yetmezmiş gibi, masum bir kızı öldürmeye teşebbüs ettin ve hayatta kalan oğlunun aklını kaçırmasına neden oldun."

"Bu bir aile meselesiydi," diyor babam.

Ne kadar boka battığını anladığını sanmıyorum.

"Evet, bu bir aile meselesiydi," diye katılıyor Alexei. "Bratva ailesi her zaman önce gelir. Viktor ve benim haberdar edilmemiz gerekirdi. Prodi'yi saatler içinde bulabilir ve hem çocuklarınızı hem de kızı kurtarabilirdik." Alexei tekrar yanıma gelene kadar geriye doğru adım atıyor. "İyi bir baba çocukları için en iyisini ister."

"Elbette," diye onaylıyor babam.

"Anladığına sevindim." Alexei başını çevirdi ve benimle göz göze geldi. "İntikamını al, oğlum."

Her zaman kahramanım olan, beni oğlu olarak gören adama bakarken duygularım göğsümde kabarıyor.

Planıma sadık kalarak silahımı pantolonumun kemerinden çıkardım ve Vincent Aslenhov'a doğrulttum.

"Kardeşime senin adını verdim ama bugünden sonra sadece bir Vincent Aslenhov olacak, o da benim oğlum."

Yüzünü şok kapladı. "Oğlum?"

"Everleigh hayatta kaldı ve bir oğlumuz var. Asla tanışamayacağın güzel bir çocuk. Senin varlığından bile haberi olmayacak." Silahımın namlusuyla kapıyı işaret ederek, "Arabayla gezmeye gidiyoruz." dedim.

Babamın gözleri Alexei ve Viktor arasında gidip geliyor. "Bratva'ya sadık olmaktan başka bir şey yapmadım. Her emri yerine getirdim ve ailem için yaşadım."

Viktor başını sallar. "Sen sadakatin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Hadi gidelim. Bütün gün bekleyemem," diye mırıldandı Alexei.

Korumalar gelip babamı yakaladılar ve zorla evden çıkardılar.

Anneme yakında döneceğimi açıklamak için kapıya başka bir nöbetçi bırakıyorum.

Babam, iki yanında bir gardiyan ve benim oturduğum bir cipe bindirildi. Viktor ön yolcu tarafına geçerken Alexei direksiyonun arkasına geçti.

Onlara babamı nereye götürmek istediğimi söyledim bile. Onun dünyası da benimkinin dört yıl önce bittiği yerde bitecek.

Otuz dakika boyunca araba kullanıyoruz ve babam yol boyunca başını dik tutuyor.

Alexei cipi durduruyor ve ben de babamı tarlaya sürüklüyorum.

Onu dizlerinin üzerine çöktürüp silahımı doğrultuyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve dedim ki, "Başka bir hayatı asla yok edemeyeceksin. Annemi ABD'ye götürüyorum, orada ona senin vermediğin hayatı vereceğim. Bir daha asla dayak yemeyecek. Mutlu olacak."

Babam bana öylece bakıyor, gözlerinde saf bir nefret var.

"Ve senin hatıranı sileceğim. Arkanda hiçbir miras bırakmayacaksın."

Derin bir nefes çekerek çenesini kaldırıyor.

Bir şey söylemeyeceği belli olunca başımı sallıyorum ve üç el ateş ediyorum. Kurşunlar isabet etti ve yere düşmesini izledim.

Kafasına nişan aldım, sonra fısıldadım, "Bu Vincent için." Kafasına bir kurşun sıkıyorum, sonra da cesedine bakıyorum.

Vincent'ı geri getirmeyecek.

İki aylık işkenceyi ya da dört yıllık cehennem hayatını silmeyecektir.

Ama sonunda kapanışı yapmış gibi hissediyorum. Geçmiş geride bırakabilir ve ailemle birlikte geleceğe odaklanabilirim.

Mutlu bir gelecek.

Bölüm 48

Alek

Annemi bir koltuğa oturtttuktan sonra yanına oturuyorum ve elini tutuyorum.

Ona bakıp "Sana anlatacak çok şeyim var" demeden önce özel jetin havalanıp uçuş yüksekliğine ulaşmasını bekliyorum.

Elini benimkinden kurtarıyor ve avucunu çeneme dayıyor. "Sen değişmişsin. Gözlerinde keder yok."

"Everleigh'i hatırlıyor musun, benimle birlikte tutsak olan kız?"

"Babanın öldürdüğü mü?"

"Evet." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "O ölmedi."

Annemin yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Tanrı iyidir."

"Onunla evleneceğim," diye anneme haber veriyorum. Tekrar elini tutuyorum ve "Bir oğlum var anne. Everleigh ona Vincent'in adını verdi."

Annenin yüzü çöküyor, en büyük çocuğunun kaybından duyduğu keder hâlâ dayanılmaz.

Kollarımı ona dolayıp göğsüme çekiyorum ve fısıldıyorum: "Vincent üç yaşında. O harika biri. Torununla tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Sen bir babasın" diye hıçkırırken bana sarılıyor.

"Evet. Oğlumun bana baba dediğini duymanın ne kadar inanılmaz olduğunu anlatamam."

Annem yüzümü görebilmek için geri çekiliyor. "Mutlu olmana sevindim, *zaika*."

Yanağından bir damla gözyaşı sildim. "Sen de mutlu olacaksın. Everleigh evini senin için hazırlıyor. Bize çok uzak değil. Seni daha sık görebileceğim."

Yine ağlamaya başladı, bana sarıldı. "Nerede olursan ol mutlu olacağım."

"Seni almaya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Sorun değil. Geleceğini biliyordum."

Koltuklarımıza geri yerleşiyoruz ve annem kendini toparlamak için biraz zaman alıyor. Arada bir Viktor ve Alexei'ye bakıyor.

Annem eski kafalıdır. Ona erkeklerden korkması ve onların her sözüne itaat etmesi öğretili. Amerika'daki hayata alışması biraz zaman alacak.

Everleigh

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum fırına koşarken. Fırını açıyorum ve mini keklerin yanmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. "Bir kazananımız var," diye sesleniyorum Rosalie'ye.

oturma odası.

"Gerçekten mi?" Aceleyle mutfağa geldi. "Üzerine krema sürmeden önce soğumalarını bekle."

"Tamam."

Rosalie olmasaydı, kekleri doğru şekilde yapamazdım. O sabırlı bir öğretmen.

"Yapacak ne kaldı?" Kekleri soğutma rafına koyduktan sonra soruyorum.

"Çiçekleri vazolara yerleştirmemiz ve karşılama afişini asmamız gerekiyor."

Elimi karnıma koyuyorum ve sonra itiraf ediyorum, "Gerginim. Ya benden hoşlanmazsa?"

Rosalie kolunu omuzlarıma doluyor ve beni oturma odasına doğru yönlendiriyor. "Seni çok sevecek. Endişelenmeyi bırak, yoksa kayınvalidenin gelişine kadar her şeyi zamanında yetiştiremeyiz."

"Haklısın," diye mırıldandım. Derin bir nefes alarak pankartı tutuyorum. "Hadi şunu asalım."

"Anne," diye sesleniyor Vincent eski yatak odasında oynadığı yerden. "Neden babamın evine geri dönemiyoruz?"

"Çünkü çok önemli biri seninle buluşmaya geliyor," diye bağıriyorum ki beni duysun.

"Kim?"

"Bu bir sürpriz."

"Bilmek istiyorum," diye şarap içiyor.

"Vincent Alek Adams, annenin iyi bir çocuk olmana ihtiyacı var!"

"Ona iyi bak. Ben pankartı asacağım," diyor Rosalie.

"Teşekkür ederim." Aceleyle yatak odasına gittiğimde Vincent'in oyuncaklar yere saçılmıştı.

Rosalie ve ben evi Alek'in annesi için hazır hale getirmek için canla başla çalışıyorduk.

"Bu dağınıklığı toparlamamız gerekiyor. Baban bir saat içinde burada olacak."

"Artık Adams olmak istemiyorum. Babamla aynı soyadını almak istiyorum."

"İsminizi değiştirmekle meşgulüz. Bu zaman alır." "Kek istiyorum," diye tutturuyor.

Onu uyaran bir bakış attım. "Zorluk çıkarmayı bırak ve annene yardım et, yoksa babana söylerim."

Vincent ayağa fırlıyor ve beni çok şaşırtarak bütün oyuncaklarını toplamak için acele ediyor.

Vay be, işe yaradı. Şu andan itibaren Alek'i otobüsün altına atıyorum.

Aceleyle oturma odasına dönüyorum ve Rosalie'nin afişi asmayı çoktan bitirdiğini görüyorum. Mutfığa gidiyorum, çiçekleri bir vazoya yerleştiriyor.

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun," diyorum. Keklerden birine dokunuyorum, sonra "Soğumaları ne kadar sürüyor?" diye soruyorum.

"Ne kadar uzun, o kadar iyi." Kol saatindeki zamanı kontrol eder. "Onlara otuz dakika daha verelim."

"Çok az kaldı." Rosalie'nin gülleri ve zambakları düzenlemesine yardım ediyorum. "Her şey için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın berbat bir halde olurum."

"Arkadaşlar bunun içindir." Bana gülümsüyor. "Ayrıca, gerçekten eğleniyorum."

Çiçekleri oturma odasındaki sehpanın üzerine yerleştirirken, bir şey unutmadığımızdan emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Rosalie, "Gel otur ve biraz soluklan," diyor.

Kanepeye yerleştik ve toplu bir i çekiş yaptık. Bir saatten az bir süre sonra müstakbel kayınvalidemle tanışacağım.

Tanrım, umarım iyi anlaşıyoruz.

Alek'in hatırı için, onu kazanmak için elimden geleni yapacağım.

Bölüm 49

Alek

G-Wagon'u Everleigh'in evinin önünde durdurduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

"Bu ev mi?" Annem soruyor, gözlerini kocaman açmış mahalleye bakıyor.

"Evet. Son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemi kurdum bile ve yedi gün yirmi dört saat yanınızda bir koruma olacak."

Annem yanağımı okşuyor. "Bana çok iyi bakıyorsun."

"Hadi gidelim."

Araçtan iniyoruz ve Everleigh'in beklediği açık ön kapıya doğru yürürken annemin omuzlarına bir kol doluyorum.

Kadınım çok gergin görünüyor ve gözlerini karartan bir korku var.

Ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum ve ona ulaştığımızda Rusça'dan İngilizce'ye geçiyorum. "Anne, bu Everleigh."

Annem, sözde ölümü beni yıkan kadına bakıyor.

"Çok güzel," diyor annem. Everleigh'i bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve sağlıklı."

"Ahh... teşekkür ederim." Everleigh temkinli bir adım daha yaklaşıyor. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Annem, kadını bana paniklemiş bir bakış atana kadar Everleigh'e bakıyor.

Everleigh'e yaklaşıyorum ve sol elini tutuyorum. "Biz evleneceğiz."

"Baba!" Vincent arkamdan bağılıyor.

Eve giriyorum ve küçük adamımı yakalıyorum. Oğlum kucağımdayken, onu büyükannesiyile tanıştırmak için arkamı dönüyorum.

Annem yoğun bir şok geçiriyor ve ben hızla yaklaşıyorum. Gözleri Vincent'a takılı kaldı ve titreyen elini kaldırarak yanağına dokundu. "Şuna benziyor..." Bir hıçkırık onu boğuyor, ama kollarını açık tutuyor ve Vincent'ı ona uzatıyorum.

Onu, biz küçükken bize yaptığı gibi nazikçe zıplıyor.

"Vnushka'm," diye mırıldanıyor ve ağabeyim öldürüldüğünden beri ilk kez omuzlarındaki keder bulutunun kalktığını görüyorum.

"Kimsin sen?" Vincent sorar.

"Ben senin babushka'nım... büyükannen."

Gözleri Everleigh ve bana kayıyor. "Benim bir büyükannem var!" Ellerini çırpıyor. "Çok şanslıyım. Anneciğim! Babacığım! Benim bir büyükannem var." Ona tekrar bakıyor. "Jonas'ın büyükannesi ona hep şeker verir. Senin şekerin var mı?"

"Kapkeklerimiz var," diyor Everleigh. "Hadi içeri girelim. Eminim annen uzun uçuştan dolayı yorgundur."

"Gel anne," diyorum, kapıyı arkamızdan kapatmadan önce onun eve girmesini bekliyorum.

Annem Vincent'ı bırakmaz ve kanepeye oturup ağlamaya başlar.

Vincent ona endişeli bir bakış atıyor ve "Büyükanne neden ağlıyor?" diye sorarken sesinde panik var.

"Çünkü çok mutluyum," diye hıçkırıyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Benim küçük Vincent'ım."

"Ağlama büyükanne." Onu rahatlatmak için sırtını sıvazlıyor. "İşte böyle. Şimdi her şey daha iyi."

"Öyle." Ona öyle büyük bir sevgiyle bakıyor ki kalbim sıkışıyor. "Kaç yaşındasın?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

"Tam üç yaşındayım. Yakında dört olacağım."

İsa.

Everleigh'e bakıyorum. "Doğum günü ne zaman?" "Yirmi üç Eylül."

"Doğum günün ne zaman?" Şimdi sorduğum için kendimi bok gibi hissediyorum.

Everleigh kıkırdıyor. "On Haziran." Bana bir kaşını kaldırdı. "Ya seninki?"

"Ekim'in on altısı," diye cevap verdim.

Kolumu Everleigh'e doluyorum ve o da fısıldamak için yaklaşıyor, "Benden hoşlanıyor gibi görünmüyor."

"Seviyor. Eğer senden hoşlanmasaydı, benim için yeterince iyi olmadığını yüzüne karşı söylerdi."

"Yalan söylüyorsun," diye nefes nefese kalıyor.

"Annem eski kafalıdır ve çok açık sözlüdür. İnanın bana, sizden hoşlanmasa bile bunu size söylerdi."

Hayır, yapmaz. Annem evin erkeğine, yani bana itaat etmekle yükümlüdür. Ne dersem yapar ve Everleigh'i sevdiğimi biliyor. Varsayılan olarak, onu aileye kabul edecektir.

Annemin torunuyla bağ kurmasını izliyorum. Everleigh benden uzaklaşıyor ve mutfığa gidiyor. Onu takip ediyorum ve mavi ve pembe mini kekleri görünce gülümsüyorum.

"Pişirdin mi?" diye sordum.

"Rosalie'nin yardımıyla," diye itiraf ediyor. "Bu işi öğrenmem biraz zaman alacak." Bana sırtıyor. "Tadına bak."

"Bir tane yetmez," diye uyarıyorum onu. "Tatlıya düşkün olduğumu biliyorsun."

"Bu yüzden bir düzine yaptım. Dört tane alabilirsin."

Bir kek alıyorum ve kağıdını çekip çıkararak hepsini ağzıma atıyorum. Tatlı güzellik beni inletiyor ve Everleigh'i dudaklarına bir öpücük kondurmak için yaklaşıyorum. "Mükemmeller. Tıpkı senin gibi."

"Beğendiğine sevindim. İlk partiyi yaktım."

Everleigh kahve yaparken tepsiyi alıyorum ve kekleri sehpa koymadan önce bir tane daha ağzıma atıyorum.

Anneme baktım. "Ballı kekini özledim."

"Eşyalarımı yerleştirir yerleştirmez bir tane yapacağım."

Everleigh oturma odasına gelir ve tepsiyi keklerin yanına koyar. "Keyfinize bakın. Şeker ve krema eklemedim."

Annem yanındaki mindere vuruyor. "Gel otur."

Everleigh hemen yerine oturur.

Sevdiğim kadına bakarken annemin yüz hatlarını duygu seli kaplıyor. "Alek seni çok seviyor."

Everleigh başını sallar. "Biliyorum. Ben de onu seviyorum."

"Torunum sağlıklı ve güçlü." Tekrar Vincent'a bakar. "İyi bir iş çıkardın."

"Teşekkür ederim." Kadının derin bir nefes aldıktan sonra, "Burada olduğun için çok mutluyum. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece kahve içmeye gitmek istersen bana haber ver. Vincent'ı haftada bir kez oyun parkına götürüyorum. Sen de bize katılabilirsin. Sana mahalleyi ve kasabayı gezdirebilirim, böylece her şeyin nerede olduğunu görebilirsin." Odanın içinde göz gezdiriyor. "Ve evdeki herhangi bir şeyi değiştirmekten çekinme."

Annem Everleigh'e gülümsüyor ve yanağını okşuyor. "Ne kadar iyi bir kız. Alek doğru olanı seçti."

Everleigh gülümsüyor ve ben de onun gerginliğinin azalmasını izliyorum.

Diğer koltuğa oturup bir fincan kahve ve bir kek daha alıyorum.

Vincent annesinin kucağından sıyrılır ve bir kek alarak annesine uzatır. "Bu seni daha iyi hissettirecek. Annem kendimi daha iyi hissetmem için her zaman dondurma yememe izin verir."

"Teşekkür ederim, torunum."

Kendisi için de bir tane aldı ve yanıma oturmaya geldi. Yanıma eğilerek kremasını yalamaya başladı.

Annem dikkatini Everleigh'e çeviriyor ve "Vincent'a bakmak için evde mi kalıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, kasabada bir kitapçım var. Vincent'ı yanımda işe götürüyorum."

"Oh." Annemin gözleri büyüdü. "Gün boyunca benimle kalabilir."

Everleigh'yi cevap vermekten kurtarmak için, "Bunu başka zaman konuşuruz," diyorum.

"Sana evi göstermemi ister misin?" Everleigh soruyor.

"Evet." Annem ayağa kalkıyor ve kadınlar koridorda gözden kaybolurken ben tabaktan bir kek daha aşırıyorum.

"Biraz da bana bırak baba," diye mırıldanıyor Vincent iki tane almak için kanepeden kayarken.

Bir kahkaha attım ve Vincent'ın kâğıdı soymasına yardım ettim, böylece tadını çıkarabilecekti.

O yerken kırıntıları yakalamaya çalışıyorum ve bir süre sonra vazgeçiyorum.

Everleigh ve annem oturma odasına dönüyorlar ve annem yine çok duygusal görünüyor. "Ev çok güzel. Burada çok mutlu olacağım."

"Tek istediğim bu," diyorum.

Vincent'ı tekrar kucağına almadan önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Gel, büyükannenin yanına otur. Ne yemekten hoşlandığını duymak istiyorum."

Kanepeden kalkıp dışarı çıkıyorum ve annemin valizlerini getirip her şeyi ana yatak odasına yerleştiriyorum.

Oturma odasına geri dönüyorum ve omzumu kapı pervazına yaslıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup

Ailem birbirini tanıdıkça.

Kalbim sonunda huzura kavuştu. İstedğim her şeye sahibim. Anneme. Oğluma.

Ve tüm ruhumla sevdiğim kadın. Siktir, hayatın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum.

Everleigh

Vincent'ı yatak odasına taşıırken Alek'i takip ediyorum. Bu sefer çantasında pijamalarını değiştirmiştım, böylece o uyurken kıyafetlerini değiştirmekle uğraşmak zorunda kalmadık.

Alek oğlumuzu yatağına yatırıyor, ben de yorganı onun üzerine çekiyorum. Odadan çıkmadan önce sırayla ona iyi geceler öpücüğü veriyoruz.

Kapıyı hafifçe açık bırakıyorum, sonra Alek elimi tutuyor ve beni yatak odasına doğru çekiyor.

Her şeyi çoktan yerleştirdim ve Alek eşyalarımı odasında gördüğünde yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor.

Yatağın yanındaki çerçeveli fotoğrafı gösteriyorum. "Bunu ne zaman çektin?"

"Sonraki ilk gece, seni yatağına ben taşıdım."

"Hmmm..." Ona şakacı bir bakış attım. "Vincent'la hiç fotoğrafınız yok."

"Yakında aile fotoğrafları çeektireceğiz," diye söz veriyor.

Yatmak için hazırlanıyoruz ve eşofmanlarını giydiğinde ağzımın suyu akıyor. Yorganın altına girdiğimizde, onun yanına sokuluyorum ve mutlu bir iç çekiyorum.

"Mutlu musun?" Ben soruyorum.

"İnanılmaz derecede mutlu," diye mırıldanıyor. Başımın tepesini öpüyor ve kollarını bana doluyor. "Seni sokaktan aldığımda böyle olacağımızı kim düşünebilirdi ki?"

"Doğru mu?" Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve düzenli attığını hissediyorum. "Hepsi Svetlana ile kıyafet değiştirdiğim için."

Sessizliğe gömülüyoruz ve Alek ve Vincent için her şeyi tekrar yapıp yapmayacağımı merak ediyorum.

Tüm o işkenceler. Korku. İstirap.

Oğlum ve nişanlım için cehenneme bile giderim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi şimdiden uykulu geliyor.

"Sen ve Vincent hakkında. Hayatımın aşkları."

"Ona bir erkek ya da kız kardeş vermeliyiz." Sırt üstü yatırıldım ve bir kahkaha attım.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğum kontrol hapını bırak ki bir bebeğimiz daha olsun." Alek'e gülümsedim.

"Tamam."

Vücudunu benimkinin üzerine yerleştirmeden önce beni soyuyor ve yavaşça içime giriyor. Kolları beni tekrar sıkıca sarıyor ve vücutlarımızı birbirine bastırarak benimle sevişiyor.

Birbirimize bağlanırken bakışlarımız kilitleniyor,
etrafımızda bir baloncuk oluşuyor.

"Sen benim akıl sağlığımsın," diye mırıldanıyor, bana olan
tüm sevgisi gözlerinden parlıyor.

"Sen benim sonsuza dek ve her zamanımsın."

Son.

